

Για την έκδοση:

1. Η ΔΟΚΙΜΗ είναι η συγκεκριμένη μορφή πρότασης, που κάνει η ομάδα πρωτοβουλίας, σ' όσους επιθυμούν και συνάμα κατανοούν την αναγκαιότητα έκδοσης ενός πληροφοριακού βασικά εντύπου, που θα περιλαμβάνει όλες τις απόψεις, τους προβληματισμούς και τις κριτικές ενάντια στη καπιταλιστική εξουσιαστική κοινωνία.

2. Η ΔΟΚΙΜΗ σαν τέτοια (δηλ. σαν πειραματική εφημερίδα), έχει κι όλες τις αδυναμίες, που προέρχονται από την περιορισμένη υποκειμενική και υλική καταστασή της. Έτσι δεν είναι η ολοκληρωμένη εικόνα των διαθέσεων της ομάδας πρωτοβουλίας παρά ένας άλλος τρόπος καλέσματος για τη δημιουργία υλικών και υποκειμενικών συνθηκών για την πληρέστερη έκδοση, ποιοτικά και ποσοτικά, μιας εφημερίδας.

3. Η εφημερίδα δεν είναι, ούτε και μπορεί να γίνει το -όργανο- καμιάς οργάνωσης ή ομάδας και δεν επιδιώκει τη συμφωνία μέσω του διαλόγου μεταξύ -κουφών- ή νεοκομματικών σχημάτων. Τα μοναδικά σημεία συμφωνίας, που προτείνονται, είναι η αντίθεση στην καπιταλιστική εξουσία, η επιθυμία για μια αντιεξουσιαστική κι αυτόνομη κοινωνία και η συνέπεια των ανθρώπων, που αναλαμβάνουν την έκδοση.

4. Η εφημερίδα δεν επιδιώκει μόνο τη πληροφόρηση του -χώρου- ή του -γκέιτο- των επαναστατών - θέλει να σπάσει την απομόνωση, που επιδιώκει η εξουσία και να απευθυνθεί σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο.
5. Απέναντι στο ψέμα, στη διαστρέβλωση, στη συκοφάντηση, στην απόκρυψη των μέσων μαζικής ενημέρωσης - προβάλλει την αλήθεια, το γεγονός, την είδηση, τις διαφορετικές απόψεις και τις αντιστάσεις που εκδηλώ-

νονται σ' όλους τους κοινωνικούς χώρους.

Γιατί πιστεύει ότι η «ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ», όταν λέγεται ολόκληρη και τεκμηριωμένη.

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ. 26050, 100 22 ΑΘΗΝΑ. ΙΟΥΛΗΣ 1985

«Εν ονόματι του νόμου...»

Η Ενιαία Αστυνομία (ΕΛ.ΑΣ) σε ενιαία δράση με τον Τύπο

Τρεις υποθέσεις, που εκτυλίσσονται τους τελευταίους δύο μήνες, απασχόλησαν και απασχολούν την ελληνική δημοσιογραφία και την κοινή γνώμη. Υποθέσεις, που έχουν να κάνουν με τη δράση των αστυνομικών δυνάμεων (ΕΛ.ΑΣ) και τα αποτελέσματά της:

1. Η υπόθεση του Χρήστου Τσουτσουβή και των καταζητούμενων Λεσπέρογλου και Μπαλάφα.
2. Η εν ψυχρώ δολοφονία του 22χρονου Αντρέα Σινιόρου, από τον αρχιφύλακα Πλατανίτη.
3. Η πολιορκία του - γνωστού ως «Κάϊν» - Δημήτρη Οικονομίδη, από τα Μ.Ε.Α.

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ;

Μία υπόθεση που μένει ανοικτή από το 1983 αποφάσισε να λύσει με τις μπουλντόζες η δήμαρχος του Ζωγράφου κ. Σακελλαρίδου. Πρόκειται για το δρόμο της Γ. Παπαντρέου και το πάρκο του βρίσκεται κατά μήκος της, από την Πατάγου ως την πλατεία Ελευθερίας του Γουδιού.

Πρόθεση του υπουργείου Δημοσίων Έργων και της Δημοτικής Αρχής είναι η υλοποίηση ενός σχεδίου που θέλει τη διαπλάτωση της Γ. Παπαντρέου και τη μετατροπή της σε δρόμο ταχείας κυκλοφορίας. Για το πάρκο, το πράσινο και τις παιδικές χαρές που σήμερα υπάρχουν προβλέπεται η μετατροπή τους σε νησίδα πλάτους 4μ. μέσα στο δρόμο ταχείας κυκλοφορίας.

Αυτή την πρωτότυπη πραγματικά αντίληψη των κρατικών υπηρεσιών για τη σημασία του πράσινου δεν την συμμερίζονται οι κάτοικοι του Ζωγράφου. Εδώ και δύο χρόνια έχει αρχίσει ο αγώνας τους. Δημιούργησαν την Επιτροπή Κατοίκων και με συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, πορεία στη Βουλή, μάζεμα υπογραφών έδειξαν ότι είναι αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν να γίνει το πάρκο της Γ. Παπαντρέου δεύτερη Πατησίων. Ότι είναι αποφασισμένοι, παρ' όλη την αδιαλλαξία της δημοτικής αρχής, να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους, να αποφασίσουν αυτοί για τα ζητήματα που αφορούν τη ζωή τους.

Την Πέμπτη, 4 Ιουλίου, το σχέδιο της μετατροπής του πάρκου σε λεωφόρο άρχισε να μπαίνει σε εφαρμογή τις δύο πρώτες μέρες οι κάτοικοι με τη δυναμική τους παρουσία έδιωξαν τις μπουλντόζες. Σε συνέντευξή τους στις καθημερινές εφημερίδες καταγγέλλουν: «Χθες το πρωί άρχισε η καταστροφή του Πάρκου της οδού Γ. Παπαντρέου. Μετά από αυτό η επιτροπή κατοίκων ξεκινά με συγκεκριμένες μορφές πάλης μια διαδικασία σύγκρουσης μ' όσους επιδιώκουν τη μετατροπή του Πάρκου από χώρο ανθρώπινης συνείδησης σε μια κοινότητα διαχωριστική νησίδα. Η αντίστασή μας στην πραγματοποίηση αυτών των σχεδίων είναι άμεσα συνδεδεμένη με μια ενωτική συσπείρωση των κατοίκων. Πέρα από οποιοσδήποτε κομματικές θέσεις και συναισθηματικές εξαρτήσεις. Ο δρόμος δεν θα περάσει».

συνέχεια στη σελ. 7

Η μπουλντόζα της κ. Δημάρχου καλυμμένη με τα κλαδιά που έκοψε.

ΕΚΛΟΓΕΣ '85

ΠΟΛΩΝΙΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

SKF
ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ;

ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ
ΑΝΤΙΣΥΛΛΗΨΗ

VIDEO

ΕΚΛΟΓΕΣ '85

υπό τους ήχους «τραγουδιών ασεβών»
η κατά κόσμο Carmina Burana

Μάης '85. Από την Ομόνοια στη Πανεπιστημίου ανεμίζοντας τα πράσινα, μπλε σημαίακια μετά κορναρισμάτων σύμφωνα με τις «σοφές» υποδείξεις των ανεξάντλητων από ιδέες πολυεθνικών εταιρειών Χάμιλτον και Σώγιερ.

Μάης '85. Το πολιτικό μάρκετινγκ των υποσχέσεων, της λαοπολογίας, των φτηνών Ι.Χ., των φίλων των Ες-Ες, του κακού πρωθυπουργού που παράτησε κάποια, κάπου, κάποτε με ένα εξώγαμο στην αγκαλιά και αναζήτησε στα άδυτα της εξουσίας άλλες κυήσεις—με γάμο αυτή τη φορά—με τη Ιστορία. Α! ξεχάσαμε σ' όλο αυτό το έρπον συνοθύλευμα και την Αυριανή. Την Αυριανή όλου του λαού. Που πιστή στη πολιτική ατμόσφαιρα σε στυλ Κουτσόγιωργα η ακόμα στην ατμόσφαιρα ρωμαϊκής αρένας όπου ο ένας από τους δυο μονομάχους δεν παίρνει αναβολή επιδίωξης, πιστή λοιπόν σ' όλα αυτά δε μπορούσε να παριστάνει το ήσυχο δημοκρατικό-φιλελεύθερο παιδί του τύπου.

Εκλογές '85. Και ιδού: ΠΑΣΟΚ 46, ΝΔ 41, ΚΚΕ 10, ΚΚΕεσ. 2 με την αριστερά μπροστά στο μεγαλύτερο μεταπολιτευτικό αδιέξοδο της. Μια αριστερά που φτάνει στην ουσία να αρνιέται ακόμα και τον ίδιο της τον εαυτό συμπαρατασομένη στο μπλοκ των εταίρων της «Αλλαγής». Και σίγουρα τον αρνιέται γιατί από τη κυβερνητική έκφραση αυτού του μπλοκ δεν λείπουν σαν πολιτικές πρακτικές πια το άρθρο 4, ο 3239, οι «σοσιαλιστικές» επεμβάσεις των κατασταλτικών μηχανισμών ενάντια σε κάθε τι που απειλεί και διασαλεύει την εργασιακή ειρήνη και τάξη. Ίσως τελικά η Αριστερά να μη συνειδητοποιήσει ότι το ΠΑΣΟΚ επιζητούσε την αυτοδυναμία του, επιζητούσε τη πατερναλιστική διαχείριση του κρατικού μηχανισμού, μια και από τη γέννηση του λειτουργήσε σαν μια αντιφατική ενότητα, πραγμάτωση του αστικού εκουχρονισμού με την παράλληλη εκπλήρωση αριστερών οραμάτων.

Και βέβαια αυτό που δεν συνειδητοποίησε η Αριστερά, το συνειδητοποίησε το ΠΑΣΟΚ που σε καμιά περίπτωση δεν ήθελε συγγυητή στην ιδιότητα αυτή διαχείριση του «κοινωνικού» του κράτους, του κράτους «πρόνοιας». Ενός κράτους που εμπέδωνε και που οροθετούσε κάτω από ένα δαιδαλώδες και δυσδιάκριτο—πολλές φορές και για το ίδιο το ΠΑΣΟΚ—πρίσμα.

Από την άλλη η εκλογική μετατόπιση της «πελατείας» της Αριστεράς—μετατόπιση μέχρι διασυρμού ίσως—που προμοδότησε τη νίκη του ΠΑΣΟΚ βρίσκεται άραγε στο ανεγκέφαλο δίλημμα των αριστερών ψηφοφόρων πως χωρίς ίσως αυτή τη προμοδότηση του 3-4% των αριστερών ψήφων στο ΠΑΣΟΚ τότε που πάει και το ΠΑΣΟΚ και η περίφημη αυτή εκπλήρωση των αριστερών οραμάτων; Φυσικά ο Παπανδρέου σα «λαϊκός ηγέτης που πάνει το παλμό» έπιασε και αυτό το παλμό που ήταν συνάμα και πολιτικό λαυράκι. Έρριξε

λοιπόν το διαρκές και εκβιαστικό: «Η ΠΑΣΟΚ ή Δεξιά». Σ' αυτές τις εκλογές κρίνονται δυο κόσμοι. Της δημοκρατίας και της αντίδρασης. Και έτσι φτάσαμε στη λογική των δύο μονομάχων με προφανή στόχο από πλευράς ΠΑΣΟΚ την απομύζηση και του τελευταίου αριστερού ταλαντευόμενου ψηφοφόρου. Στο παιχνίδι βέβαια μπαίνουν και τα αριστερά κόμματα, βλέποντας ότι χάνουν τα ερείσματα τους και την εκλογική σύμβαση με το κόσμο τους, μπαίνουν με το «τι Πλαστήρας, τι Παπάγος» και το «τη Δεξιά τη ζήσαμε, το ΠΑΣΟΚ το γνωρίσαμε, ψηφίστε λοιπόν εμάς».

Όσο βέβαια για τη Δεξιά θρήνοι και επιθανάτιοι κοπετοί, μια και μέσα σε διάστημα τεσσάρων χρόνων χάνει τρεις οριακές εκλογές και μάλιστα με αυτές τις εκλογές κινδυνεύει πια να χάσει τα ερείσματα της στους κρατικούς μηχανισμούς. Γιατί βέβαια το ΠΑΣΟΚ θέλει τους δικούς του μηχανισμούς, θέλει επιτέλους το δικό του κράτος.

Εξ' άλλου είπαμε η ΠΑΣΟΚ ή Δεξιά. Η ΠΑΣΟΚ ή χάος. Μάλλον μας το είπαν οι εγκάθετοι καθοδηγητές της Χάμιλτον. Τώρα πια μετά την απομάκρυνση του Καραμανλή δεν υπάρχει πια καμιά αμφιβολία σε κανένα—πολύ περισσότερο στη δεξιά—για τις προθέσεις του Παπανδρέου.

Σ' όλο όμως αυτό το πολιτικό έκτρομα το ερώτημα που ίσως επικρεμάται εναγώνια και—γιατί όχι—δραματικά είναι αν υπάρχουν κάποιοι που δεν τους ενδιαφέρει η σοσιαλιστική ή η συντηρητική, η δεξιά ή η αριστερή διαχείριση του γκλόμπ στο κεφάλι τους, αν υπάρχουν κάποιοι που επιμένουν να είναι αθεράπευτα—μέχρι θανάτου—οραματιστές κάποιας άλλης κοινωνίας, αν υπάρχουν τέλος πάντων κάποιοι που το σφίξιμο στη καρδιά όταν και αν ρίχνουν ψήφο στη κάλη τους γίνεται ένας επιθανάτιος προσωπικός, κοινωνικός, και κατ' επέκταση πολιτικός ρόγχος.

ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΘΗΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ

Και γένετο φως! Η μάλλον—το σκοτεινότερο—και γένετο μείωση. Το ποθούμενο. Για τη μείωση—ίσως μόνο προεκλογικά—της στρατιωτικής θητείας πρόκειται. Για το να «πεθάνεις» αντί στους 26, 24, 22 μήνες στους 25, 23, 21. Για να πάψεις να αυτοκτονείς—αντιδραστικά ή ανώριμα—κατά πως λένε—για να πάψεις να απαιτείς, για να πάψεις να αντιδράς στις βάνουσες και προκλητικές συμπεριφορές των μιλιταριστών. Γιατί ίσως κάποιοι ψυχίατροι στο Πεντάγωνο σκέφτηκαν μπροστά στο «ξαναφούντωμα» των αυτοκτονιών πως κάπως μπορούν να εκτονώσουν τη κατάσταση, πως κάπως μπορούν να δείξουν πως «να ο στρατός αλλάξει—δεν είναι σαν άλλοτε».

Υπάρχει όμως και μια άλλη άποψη, διαφορετική από εκείνη που λέει πως «στρατός είναι δεν αλλάζει» και από την άλλη που λέει πως «μέσα σε κάποια πλαίσια αν πιέσεις μπορεί «κάτι» να αλλάξει».

Και σίγουρα δεν αλλάζει γιατί δεν θέλει να αλλάξει. Γιατί ο προορισμός του είναι—όπως και των υπολοίπων κρατικών μηχανισμών—να χειραγωγήσει, να υποτάξει, να «διδάξει» την αουλία, την υποταγή, την υπακοή. Γιατί σαν κοινωνικό υπερπροϊόν που είναι σκοπός του σίγουρα, δεν είναι να καταπιαστεί με τα προβλήματα του φαντάρου αλλά αντίθετα να στηρίζει την αστική πυραμίδα πραγμάτων, να στηρίζει άμα χρειαστεί και επίσημα τη καταπίεση, να προβάλλει σα κυρίαρχη λογική την άποψη ότι είναι «στεγανό» και δεν χωράει καμιά αμφισβήτηση, κανένα ψάξιμο και πως ο στρατός είναι ένα «κοινωνικό δεδομένο» του θεοκρατικού στυλ «πίστευε και μη ερεύνα». Πίστευε όλους τους παραλογισμούς του, τις ανορθοδοξίες τους, και μη ερεύνα την ερήμωση και τη μοναξιά που φέρνει στη ανθρώπινη ύπαρξη, το κατατεμαχισμό της ανθρώπινης υπόστασης, καταβάρθρωση κάθε έννοιας αξιοπρέπειας, αναζήτησης, διαλόγου. Και όλα αυτά βέβαια φαντάζουν κάπως φωναχτά μπροστά σ' αυτό που ο ίδιος ο στρατός θέλει: Τη πλήρη υποταγή ψυχής τε και σώματι σ' αυτόν. Αλλά τι είναι στρατός; Είναι άραγε ένα οπλισμένο σύνολο προϊσταμένων και υφισταμένων που μόνο σκοπός του είναι η διατήρηση κάποιων συνόρων; Σίγουρα όχι. Είναι η ενσωμάτωση οπλισμένη, είναι ο κατακτηματισμός του ανθρώπινου είναι ένας λανθάνων θάνατος για όποιον δεν ενδόσει στη λογική του.

Και σίγουρα το πρόβλημα δε βρίσκεται στο αν κάποιος κάποιος τάζουν λιγότερη χρονικά οπλισμένη αγωνία, στο αν κάποιος ή κάποιος κάνουν «εμφανείς» προσπάθειες για «δημοκρατική» διαδίκωση στους στρατώνες, όπως αυτάρεσκα δηλώνουν. Ούτε βρίσκεται στο αν θάχουμε καλό ή κακό στρατό, αξιόμαχο, περίτρανο και άλλα τοιαύτα. Σίγουρα το πρόβλημα δεν είναι αν θα υπάρξουν μεταρρυθμίσεις σ' αυτό το σιδερένιο από ατσάλι οικοδόμημα.

«Η ιστορία το μόνο που διδάσκει είναι πως κανείς δε διδάσκει από αυτή...» λέει κάπου ο Χέγκελ. Και σίγουρα κανείς δεν διδάχτηκε από τους αιμοσταγείς παράφρονες που εξόπλιζαν υπερτροφικά κάθε στρατό και στους δύο παγκόσμιους πολέμους. Και σίγουρα κανείς δε διδάχτηκε από τα εκατομμύρια νεκρούς αυτών των πολέμων. Και από τη μη διδαχή φτάσαμε στη πρόκληση. Στη πρόκληση των πυραύλων, της δόμβας νετρονίου, στη πρόκληση του πολέμου στο φεγγάρι.

Δεν εθελουφλούν άραγε όσοι ισχυρίζονται—μετά από όλα αυτό—ανερευθρίαστα ότι ο στρατός είναι αναγκαίο κακό;

Δεν είναι μια μακάθρια υποκρισία να αρνούνται πως ίσως μπορεί ο πρώτος νεκρός από οποιοδήποτε στρατό να είναι κάποιος από όλους μας;

Τι είδους διχασμός είναι αυτός όταν όλοι λένε όχι στους πολέμους αλλά όλοι θέλουν να διατηρούν στρατούς; Ίσως επειδή όλα πια ανάγονται στη σφαίρα της λογικής που μιλάει για «κα-

λό» και για «κακό» στρατό για «καλό» και «κακό» πόλεμο.

Ενδεικτικά παραθέτουμε 2 καταγγελίες και τρία πρόσφατα αιματηρά γεγονότα

263 Τ.Ε. ΠΕΤΡΑ ΜΥΤΙΑΗΝΗΣ

Στρατιώτης «συλλαμβάνεται» ενώ είχε έξοδο—στο δρόμο από το διοικητή του τάγματος Δανηλίδη Ευστράτιο ενώ συνοδευόταν από δύο τουρίστριες και «τιμωρείται» με είκοσι μέρες «αυστηρά» που σημαίνει πειθαρχείο, στέρηση τροφής, και ελάττωση ποσότητας νερού.

263 Τ.Ε. ΠΕΤΡΑ ΜΥΤΙΑΗΝΗΣ

Εξή στρατιώτες υποχρεώθηκαν ενώ θρισκόντουσαν στο αναρρωτήριο με αρκετά σοβαρές ασθένειες να σταλούν στους λόχους τους από το διοικητή Δανηλίδη Ευστράτιο, με αποτέλεσμα να κακοφορμήσουν οι πλη-

γές—χτυπήματα από ασκήσεις—και να διατρέξει σοβαρότερους κινδύνους η υγεία τους.

Κατά τα άλλα ο χορός καλά κρατεί. Και σίγουρα ανάμεσα σ' αυτούς που δε θα «πανηγυρίζουν» για τη μείωση θα είναι οι ακρωτηριασμένοι και φρικτά παραμορφωμένοι νεκροί φαντάροι από τις νάρκες του Ρουπελ, δεν θα είναι οι παρ' ολίγο αυτόχειρες στις αρχές Ιούνη στρατιώτες στο τάγμα του ΓΕΣ στο Πεντάγωνο, δεν θα είναι ο νεκρός από την υπερβολική κούραση και εξάντληση, μόνο 3-4 ώρες ύπνο κάθε ημέρα, από την περίφημη «σωματική βελτίωση»—στρατιώτες των ειδικών δυνάμεων του Μ. Πεύκου (19 Ιούνης 1985).

Σας επιστρέφουμε και τη μείωση της θητείας και τις αυθαιρεσίες. Επειδή δεν θέλαμε και δεν θα θέλαμε καμμία «μεταρρύθμιση» η καμιά «προσπάθεια για βελτίωση» πάνω στη συνείδησή μας, στην ύπαρξή μας, σε τελευταία ανάλυση σε βάρος της ίδιας μας της ζωής.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ-ΜΠΑΛΑΦΑ

Το θάνατο του Χρήστου Τσουτσοβή στο Γκύζη στις 15/5/85, ακολούθησε ένα χωρίς προηγούμενο πογκρόμ ενάντια στους ανθρώπους που είχαν κάποια σχέση μαζί του, συγγενική, φιλική, ή ήταν απλώς γείτονές του. Οι γονείς του Τσουτσοβή, η αδερφή του και ο αρραβωνιαστικός της, παρ' όλο τον πόνο του ξαφνικού θανάτου του αγαπημένου τους προσώπου και ενώ το σώμα του δεν τους παραδινόταν για ταφή, κρατήθηκαν και ανακρίθηκαν επί μέρες.

Το ότι οι αστυνομικές αρχές, συνεπικουρούμενες από τον Τύπο, δεν δείχνουν κανένα σεβασμό ούτε απέναντι στους νεκρούς, ούτε απέναντι στους ζωντανούς, αποδείχτηκε αναμφισβήτητα τις μέρες που ακολούθησαν τη φονική συμπλοκή του Γκύζη. Οι εφημερίδες λασπολογούν εναντίον του νεκρού και των συγγενών του, ενώ ερευνούν, παράλληλα με την αστυνομία, για την ανακάλυψη γνωστών του Τσουτσοβή από τα μαθητικά του ακόμη χρόνια. Πράγματι, «ανακάλυψαν» τον Λεωτέρη Τσατσούλη, συμφοιτητή και συναγωνιστή του κατά της διάρκειας της χούντας, τον οποίο «πρέλασαν» πρώτα οι δημοσιογράφοι κατονομάζοντάς τον επίμονα σαν «άνθρωπο κλειδί» και στη συνέχεια η αστυνομία ανακρίνοντάς τον εξαντλητικά. Εν τω μεταξύ, η Κυψέλη, όπου έμενε ο Τσουτσοβής και η περιοχή Γκύζη, όπου σκοτώθηκε, αστυνομοκρατούνται. Μέρα-νύχτα ένοπλα ΜΕΑτζήδες κατατρομοκρατούν τους κατοίκους με τις κινήσεις, τις φωνές και τα όπλα τους. Ο δε Τύπος, σπεύδει να δικαιολογήσει τις απαράδεκτες αυτές «ασκήσεις τρομοκρατίας» του πληθυσμού, με το πρόσχημα των «ερευνών για συνενόχους». Η καλά ενορχηστρωμένη επιχείρηση εφημερίδων - αστυνομίας κορυφώνεται, όταν σκόπιμα δημοσιεύεται σαν ημερομηνία ταφής του Τσουτσοβή, η Τετάρτη 22 Μαΐ, ενώ η κηδεία του γίνεται την Τρίτη στις 21. Έτσι, δεν υπήρξε δυνατότητα να τον αποχαιρετήσουν οι φίλοι του, και θρήνη την ευκαιρία ο Τύπος να βρῆσει και πάλι τη μνήμη του: «μόνο οι γονείς του στην κηδεία, κανένας φίλος, αδιάφορο το χωριό του, κ.λ.π.». Ταυτόχρονα, ο Γ. Φιλιππιάκης (Ελευθεροτυπία), μας διαβεβαιώνει ότι ενώ ο Τσουτσοβής κηδεύεται χωρίς γνωστό και χωρίς φίλο, σύσσωμη η Ελλάδα θλίβεται για το χαμό του αστυνομικού Μπούρα, και ανησυχεί βαθύτατα για την υγεία των τραυματισμένων Γεώργγου και Δουγένη, που κι αυτοί τελικά πέθαναν.

Μετά απ' αυτή τη στάση ποταπή και χυδαία των «κυριών» δημοσιογράφων, η δίκαιη οργή τη Νότας Τσουτσοβή, αδερφής του Χρήστου, που τους απεκάλεσε **σκουληκία**, προκάλεσε νέο σχετικό υβριστικών δημοσιευμάτων.

Λίγες μέρες μετά, η Αστυνομία ανακοινώνει ότι καταζητούνται οι Αβραάμ Λεσπερογλου και Γιώργος Μπαλάφα για τις σχέσεις τους με τον Τσουτσοβή, με στοιχεία (όπως δηλώνουν) δακτυλικά αποτυπώματα στο σπίτι του τελευταίου. Το ότι οι δύο καταζητούμενοι είναι, κατά την αστυνομική ανακοίνωση «σκληροί κακοποιοί», αναλαμβάνει να τεκμηριώσει και να αναλύσει ο Τύπος. Με τον μιν Λεσπερογλου δεν ασχολείται ιδιαίτερα η δημοσιογραφία, μια που είναι «από χέρι» «κακούργος», καταζητούμενος ήδη για το τραυματισμό ενός αστυνομικού το 1982. Όσον αφορά τον Μπαλάφα, οργιάζουν τα λιβελλογραφήματα του στυλ «σεσημασμένος, σκληρός, με πλούσια δράση, έχει φυλακιστεί, κυκλοφορούσε με ψευδώνυμο», άσχετο με το αν η «πλούσια δράση» αποδεικνύεται τελικά να είναι η κλοπή ενός μπουφάν, η «φυ-

λάκιση» του 3 μέρες κράτηση για τροχαία παράβαση, και φυσικά, δεν χρησιμοποιούσε ψεύτικο όνομα. Ακολουθεί καινούργιος κύκλος συλλήψεων-ανακρίσεων, με κατεύθυνση αυτή τη φορά τους φίλους και συγγενείς ιδιαίτερα του Μπαλάφα. Η φίλη του Βασιλική Μίχου συλλαμβάνεται και ανακρίνεται επί τρεις ολόκληρες μέρες, ενώ οι αστυνομικοί αρνούνται ότι την κρατούν, ακόμα και σε δικηγόρους, που επικοινωνούν μαζί τους.

Μετά την έρευνα-εισβολή στο σπίτι των γονιών του Μπαλάφα, ο πατέρας του κατηγορήσε τις εφημερίδες ότι παρουσιάζουν ψεύτικη εικόνα του παιδιού του, ενώ η μάνα του είπε χαρακτηριστικά για την συμπεριφορά των αστυνομικών: **«ούτε οι Γερμανοί στην κατοχή δεν έκαναν έτσι».**

Τις ίδιες μέρες, κυκλώνεται από ένοπλα ΜΕΑ μια επαρχιακή ταβέρνα και οδηγείται για ανάκριση ο γυιός του ιδιοκτήτη της ταβέρνας Ηλίας Ηλιοπούλος, γνωστός του Μπαλάφα, ενώ το σπίτι ενός άλλου γνωστού του, του Γ. Μπουκουβάλα ερευνάται, χωρίς ο ίδιος να είναι παρών, και σπάζονται τα έπιπλα!!

Η αστυνομική βία και τρομοκρατία οργιάζει. Ο αστυνομικός φρουρός πρεσβείας της Αθήνας, γαζώνεται με αυτόματο ένα ημιφορητό, παίρνοντας την εξάτμιση για πυροβολισμό από «τρομοκράτες». Σε δύο ακόμα περιπτώσεις, πυροβολούνται αυτοκίνητα στην επαρχία, επειδή αστυνομικοί νόμισαν πως επέβαιναν σ' αυτά, στη μια περίπτωση ο Μπαλάφας και στην άλλη ο Λεσπερογλου (Ριζοσπάστης, Απογευματινή).

Κορύφωμα της αστυνομικής δράσης αποτέλεσε η έφοδος-φιάσκο στο σπίτι της Βασ. Μίχου στις 11 μ.μ. της 20ης Ιουνίου, όπου υποτίθεται ότι βρισκόταν ο Γ. Μπαλάφας. Την εισβολή αποθανάτισαν ρεπόρτερ και φωτογράφος της Ελευθεροτυπίας, με πρώτο πλάνο ΜΕΑτζήδες να «μπουκάρουν στο σπίτι με πιστόλια, αυτόματα και αλεξίσφαιρα γιλέκα, ενώ φώναζαν: «εν ονόματι του νόμου, μπορούμε να πυροβολήσουμε».

Την έφοδο αυτή ακολούθησε νέα προσαγωγή των συγγενών του Μπαλάφα στην Ασφάλεια. Το Ποντίκι δημοσίευσε γράμμα του Μπαλάφα, όπου ο ίδιος εξηγεί γιατί κρύβεται και δηλώνει **«ότι ποτέ δεν οπλοφορούσε και ούτε τώρα οπλοφορεί».** Το ίδιο γράμμα αναδημοσιεύεται στο Έθνος με πηχάιο τίτλο **«Ο τρομοκράτης μίλησε».** Με τον όρο «τρομοκράτης» αναφέρονται στο Μπαλάφα και άλλες εφημερίδες και δημοσιογράφοι με πρωτοστατούντα και πρωτοδιδάξαντα τον Γκιώνη του Έθνος, ο οποίος δεν δεισιτάζει να δώσει διγγρατά της πιο άθλιας δημοσιογραφίας, παραποιώντας ακόμα και γεγονότα.

Με τα λιβελλογραφήματα, τις συκοφαντίες, τα ψέμματα, επιχειρήται να δημιουργηθούν εντυπώσεις σε βάρος των δύο καταζητούμενων και να προλειανθεί το έδαφος για μια τυχόν σύλληψη και καταδίκη τους. Και οι χυδαιότητες δεν σταματούν εδώ. Ακατανόμαστα αστυνομικά σενάρια συνεχίζουν να βλέπουν το φως της δημοσιότητας. Πρόσφατο παράδειγμα, ο φασιστικός «Εθνικός Στόχος» και η Βραδυνή, που «αποκαλύπτουν» δήθεν σχέσεις του Τσουτσοβή με την ΚGB, εμπλέκοντας στο φανταστικό τους παραμύθι εκτός από τον Τσουτσοβή και τους δύο καταζητούμενους, νέα πρόσωπα, ζητώντας ούτε λίγο ούτε πολύ να συλληφθούν αυτά τα πρόσωπα (το άρθρο είναι ανυπόγραφο-ρουφιανεύοντας εκ του ασφαλούς). Δεν είναι η πρώτη ούτε και η τελευταία

φορά, που εκπρόσωποι του Τύπου αποσιωπούν και παράποιούν γεγονότα, συκοφαντούν και υβρίζουν, φτιάχνουν σενάρια για μυστικές υπηρεσίες, αναλαμβάνουν να καλύψουν και να δικαιολογήσουν αστυνομικές αυθαιρεσίες. Είναι, όμως, ιδιαίτερα ανησυχητικό το γεγονός ότι αναλαμβάνουν αποκάλυπτα πρωτοβουλίες, όπως η «ανακάλυψη-υπόπτων», και παίζουν συνειδητά το ρόλο του χαφιέ, υποδεικνύοντας πρόσωπα που «θα πρέπει να συλληφθούν». Τίθενται, λοιπόν, τα εξής ερωτήματα:

1. Ποια είναι τα «στοιχεία», που έχουν επιτρέψει στον Τύπο (με βάση αστυνομικές πηγές), να φορτώνει στον νεκρό πια Τσουτσοβή, που δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του, μια σειρά από ενέργειες; Μήπως ο Τσουτσοβής ήταν η ευκαιρία να «εξιχνιαστούν», για λόγους αστυνομικού γοήτρου, όλες οι μέχρι στιγμής θύακες πολιτικές ενέργειες;
2. Ποια είναι τα «στοιχεία», που τεκμηριώνουν τη συμμετοχή των Λεσπερογλου και Μπαλάφα σε παράνομες ενέργειες; Μήπως τα «στοιχεία» αυτά είναι ανύπαρκτα, ή τουλάχιστον όχι τόσο ισχυρά, όσο προσπαθεί να μας πείσει η αστυνομία;
3. Ποια θα είναι η τύχη των δύο καταζητούμενων, αν παρ' ελπίδα παγιδευτούν; Η αστυνομία τους θέλει ζωντανούς ή νεκρούς;

Σημ. Το 1971, στις 4 Δεκέμβρη, η σοσιαδημοκρατική αστυνομία του Δ. Βερολίνου σκότωσε το Γκέοργκ Φον Ράουχ, μέλος του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, πυροβολώντας τον στο κεφάλι και ενώ ήταν με τα χέρια ψηλά.

Το 1972, στις 2 Μάρτη, ο Τόμας Βάισμπεκερ, ένα άλλο μέλος του Μαύρου Σταυρού, σκοτώνεται στο Αμβούργο. Αν και οπλισμένος δεν έβαλε το πιστόλι του.

Και οι δύο θύματα του κυνηγητού της Αστυνομίας ενάντια στους «τρομοκράτες»

Ο Γιώργος Γκιώνης δίνει μαθήματα δημοσιογραφίας

Ο καλός μας δημοσιογράφος, πιστός γλύφτης των αφεντικών του, στην «υπόθεση Μπαλάφα» έδωσε μαθήματα δημοσιογραφικής γραφής.

1. Περιέγραψε με αρκετή σαφήνεια το γεγονός του μπλοκαρίσματος των 5 συγγενών του Μπαλάφα από τους ΜΕΑτζήδες στην είσοδο της πολυκατοικίας, παρότι ο άνθρωπος απών και κατά τη μαρτυρία των αυτόπτων φωτορεπόρτερ Φλέσσα και δημοσιογράφου Γ. Κανελάκη, με άφθονες φωτογραφίες διαπισμένη, έγινε εισβολή στο διαμέρισμα της κοπέλας του, Βασιλικής Μίχου. Για να μην έχουν αμφιβολίες οι αναγνώστες, έδωσε και την εξήγηση γιατί προτιμήθηκε να τους πιάσουν στο δρόμο κι όχι μέσα στο διαμέρισμα. **Για να μην υπάρξουν τυχόν θύματα!**

2. Ο πληρωμένος κονδυλοφόρος αναλαμβάνει υπερασπιστής του κράτους. Γράφει ο γραφειοσκόληκας για το γράμμα του Μπαλάφα, όπου υπερασπίζεται τον εαυτό του:

«Αρα το μήνυμα Μπαλάφα, δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά προσπάθεια για δημιουργία εντυπώσεων σε βάρος της απρόσκλητης έννοιας του κράτους».

Πριν μερικά χρόνια το ΒΗΜΑ έριξε το σύνθημα της εξόντωσης του ΤΣΙΡΩΝΗ, «αυτού που προκαλούσε το κράτος και δημιουργούσε κακές εντυπώσεις σε βάρος της έννοιας του κράτους».

Μήπως το ίδιο επιδιώκει κι αυτός ο κύριος Γκιώνης; Δηλαδή...

3. Σε κάθε άρθρο του για το Γιώργο Μπαλάφα, τον αναφέρει ως «τρομοκράτης». Κάτι που ούτε τα αφεντικά του στην Αστυνομία δεν έχουν πει ως τώρα.

2. Η δολοφονία του Σινιόρου

Την Παρασκευή 5 Ιουλίου, η Αστυνομική Διεύθυνση Αθήνας ανακοινώνει ότι «δεν εισβάλλει στο σπίτι του παλιορκομένου Οικονομική προστατεύοντας τη ζωή του», ενώ την ίδια πόδια ο αρχιφύλακας Πλατανίτης αποδεικνύει το πως εννοεί η Αστυνομία την προστασία της ανθρώπινης ζωής, γαζώνοντας τον 22χρονο Αντρέα Σινιόρο, μπροστά στα μάτια του πατέρα και της αδελφής του, στα Νέα Λιόσια. Ο Πλατανίτης απολογείται: «σημάδεψα στα πόδια, αλλά κατά κακή του τύχη ο νεαρός έσκυψε και η ριπή τον πήρε στο στήθος, αν δεν τον πυροβολούσα, θα με σκότωνε». Όπως κάθε φορά που οι αστυνομικοί σκοτώνουν εν ψυχρώ έναν επικίνδυνο «διαρρηκτη-τοξικομανή», «τρομοκράτη», πυροβολούν στο στήθος και στο κεφάλι. Αυτή τη φορά, όμως, ο πατέρας και η αδελφή του δολοφονημένου έχουν παρακολουθήσει το περιπολικό να χτυπάει τον άτυχο νεαρό από πίσω, και τον Πλατανίτη να τον γαζώνει. Έτσι, ο τύπος αναγκάζεται να αναφέρει και την «άλλη άποψη». Οι δημοσιογράφοι αισθάνονται την ανάγκη να απολογηθούν στην αστυνομία (π.χ. ο Τάσος Ζορμπάς Έθνος της 6/7) ότι «οι περιγραφές ίσως είναι επηρεασμένες, αλλά η σωστή κάλυψη του ρεπορτάζ, απαιτεί την παρουσίασή τους, αφού πρόκειται για αυτόπτες μάρτυρες», ενώ μέχρι τώρα δεν είχαν κανέναν ενδοιασμό να παρουσιάζουν σε παρόμοιες περιπτώσεις μόνο την άποψη των

ανεπηρέαστων (sic) δολοφόνων-αστυνομικών. Δίκαια η αδερφή του Σινιόρου Ζωή, φωνάζει στους δημοσιογράφους: «Άλλη η αλήθεια για μας, και άλλη για την Αστυνομία. Εσείς, αύριο θα γράφεται ότι καλά έκαναν και τον έφαγαν, ένα παλιόταμο». Την επόμενη μέρα τα δημοσιεύματα επθεβαιώνουν τα λόγια της. Η μιν Ακρόπολη μας διαβεβαιώνει ότι «τέτοια ατυχή βέβαια, περιστατικά γίνονται παραδειγματισμός για τους κακοποιούς», ενώ η Εστία διαμαρτύρεται ότι είναι αδιανόητο «να ζητούμε επί πίνακι την κεφαλήν του οργάνου της τάξεως». Ο δε Ελευθέρος Τύπος, μας πληροφορεί ότι «οι αστυνομικοί αντιμετώπιζον τραχείς κακοποιούς και από κυνηγοί γίνονται θύματα, η δε ηγεσία της Αστυνομίας δεν έχει εξοπλίσει τους αστυνομικούς με ξεκάθαρη πολιτική», (τους έχει εξοπλίσει, όμως, με αυτόματα, δυστυχώς για τους «τραχείς κακοποιούς»).

Φυσικά, στον εισαγγελέα ο αστυνομικός εμφανίζεται χωρίς χειροπέδες, ταυτόχρονα με τον σιδηροδέσμιο 17χρονο φίλο του Σινιόρου που συνελήφθη για κλοπή. Και ο εισαγγελέας Καρούτσος «λυπάται αρχιφύλακα Πλατανίτη, αλλά πρέπει να σας απαγγείλω ανθρωποκτονία από πρόθεση», ο οποίος βέβαια, εισαγγελέας θα προτιμούσε να απαγγείλει κατηγορία στον νεκρό Σινιόρο, επειδή με ένα κομμάτι γυαλί απείλησε τον

-απροστάτευτο- αστυφύλακα με το αυτόματο.

Ας σημειωθεί, ότι οι αστυνομικοί γνώριζαν τον Σινιόρο, τον φώναξαν «Αντρέα-καλώντας τον να θγει από το παπουτσιδικο που είχε διαρρήξει, και όταν αυτός τους ξέφυγε, κατευθύνθηκαν αμέσως στο σπίτι του πατέρα του, με τον οποίο μάλιστα συνομίλησαν. Κι αυτή η συνομιλία στάθηκε αφορμή να θγει ο πατέρας και η αδελφή του Σινιόρου στα μπαλκόνια των σπιτιών τους, και να παρακολουθήσουν έτσι τη δολοφονία του νεαρού, εμποδίζοντας την αστυνομία να την εμφανίσει σαν μια ακόμα «αμέλεια».

Κάτι ακόμα, που δεν πρέπει να μας διαφεύγει, είναι ότι μερικές μέρες πριν από την δολοφονία του 22χρονου, αστυνομικοί έκαναν έρευνα χωρίς ένταλμα στο σπίτι του και με απειλές ανάγκασαν την 19χρονη γυναίκα του Γεωργία να υπογράψει έγγραφο, όπου κατηγορεί τον άντρα της σαν κλέφτη. «Μπήκαν στο σπίτι χωρίς ένταλμα. Φοβήθηκα γιατί δεν είχα ξαναπάει στο τμήμα, δεν ήξερα ότι μπορούσα να μην υπογράψω», ήταν τα λόγια της. Αυτό το περιστατικό, στάθηκε αφορμή για να αποκαλυφθούν για μια ακόμα φορά, σ' όλη τους την έκταση, οι μέθοδοι της αστυνομίας, ο τρόπος, με τον οποίο κατασκευάζει «ενόχους» με δήθεν αποδείξεις και υποτιθέμενες πληροφορίες. Από καιρό η αστυνομία θεωρούσε «ύποπτο» τον Σινιόρο και με έρευνες χωρίς ένταλμα, με απειλές στους γονείς και τη γυναίκα του, προσπαθούσε να συγκεντρώσει «στοιχεία» και «αποδείξεις» της ενοχής του. Πολλοί «τοξικομανείς» και «κλέφτες», σαν τον νεαρό Αντρέα, έχουν κλειστεί στις φυλακές μετά από παρόμοια κατοδίωξη, και δεκάδες άλλοι υφίστανται αυτή τη μεταχείριση καθημερινά. Ακόμα, αυτό

το περιστατικό, στάθηκε αφορμή για να γίνει γνωστό σ' όλες του τις λεπτομέρειες, το σκηνικό που έχει επαναληφθεί τόσες φορές, το σκηνικό της καταδίωξης ενός «παράνομου» που πέφτει νεκρός από τις αστυνομικές σφαίρες «κατά λάθος» κι -από αμέλεια-.

Η Γεωργία Σινιόρου συνόψισε σε μια μόνο φράση όλες τις αναλύσεις, που θα μπορούσαν να γίνουν: «Ναι, έκλεψε 10.000 δραχμές και μια τηλεόραση. Έπρεπε γι' αυτό να τον σκοτώσουν». Τρία σημεία μπορούν να επισημανθούν, σχετικά με την εξέλιξη αυτής της υπόθεσης:

1. Ποια θα είναι η δικαστική συνέχεια; Μήπως το πιθανότερο είναι ο μεν 17χρονος φίλος του Σινιόρου να κλειστεί στις φυλακές Αηλιέων για κλοπή και απειρα κλοπή, ο δε αρχιφύλακας που δολοφόνησε το Σινιόρο να απελευθερωθεί

με διάφορες προφάσεις;

2. Μήπως υπάρχει περίπτωση να απειληθεί και να εκβιαστεί η οικογένεια του δολοφονημένου, ώστε να ελαφρύνει τις καταθέσεις της, προς όφελος του κατηγορούμενου αρχιφύλακα;

3. Είναι γνωστό ότι η Αστυνομία, και το κράτος έχουν προβλέψει για τις οικογένειες των αστυνομικών, που τυχόν θα σκοτωθούν εν υπηρεσία, δίνοντας χρηματικές αποζημιώσεις, προσλαμβάνοντας τις χήρες τους στο «σώμα» και φροντίζοντας για τα παιδιά τους. Ο αφέντης φροντίζει τον υπηρέτη του, όπως είναι επίσης γνωστό. Και βέβαια, η 19χρονη γυναίκα του Σινιόρου και η μόλις 3 μηνών κόρη τους, δεν έχουν να παίρνουν ούτε συντάξεις, ούτε βοηθήματα, έχουν μόνο τη γνώση και τη μνήμη ότι ο Σινιόρος σκοτώθηκε από αστυνομικό «εν υπηρεσία».

Ελεύθερος ο αρχιφύλακας

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΝΑΤΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ... ΠΡΩΤΟΜΕΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΠΙΣΩΠΛΑΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΗΤΗ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΩΝ ΣΑΛΤΑΔΟΡΩΝ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΣΥΛΟΚΟΠΟΥΝ, ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ, ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΑΝ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΤΕ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΦΟΠΑΙΣΕΙ

ΑΦΟΠΑΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ

3. Ο «Άβελ», ο «Κάιν» και οι «Άγγελοι της εξουσίας»

Αγριος καυγιάς, στις 27 Ιούνη, μεταξύ δύο αδελφών για οικογενειακές διαφορές, οδήγησε στο φόνο του Δημήτρη Οικονομίδη από τον Στέλιο Οικονομίδη, με πυροβολισμό από καραμπίνα. Ο δεύτερος, μετά, ταμπουρώθηκε στο σπίτι του οπλισμένος με την καραμπίνα και ένα 45άρι αρνούμενος να παραδοθεί κι αποφασισμένος να μη συλληφθεί ζωντανός.

Η Αστυνομία κυκλώνει το σπίτι, με τις ειδικές μονάδες του Τμήματος Ειδικών Αποστολών (Τ.Ε.Ι.Δ.Α.), ειδική αντιτρομοκρατική μονάδα και στήνει ολόκληρο σκηνικό, ολόκληρη παράσταση, βασικά, δημοσίων σχέσεων.

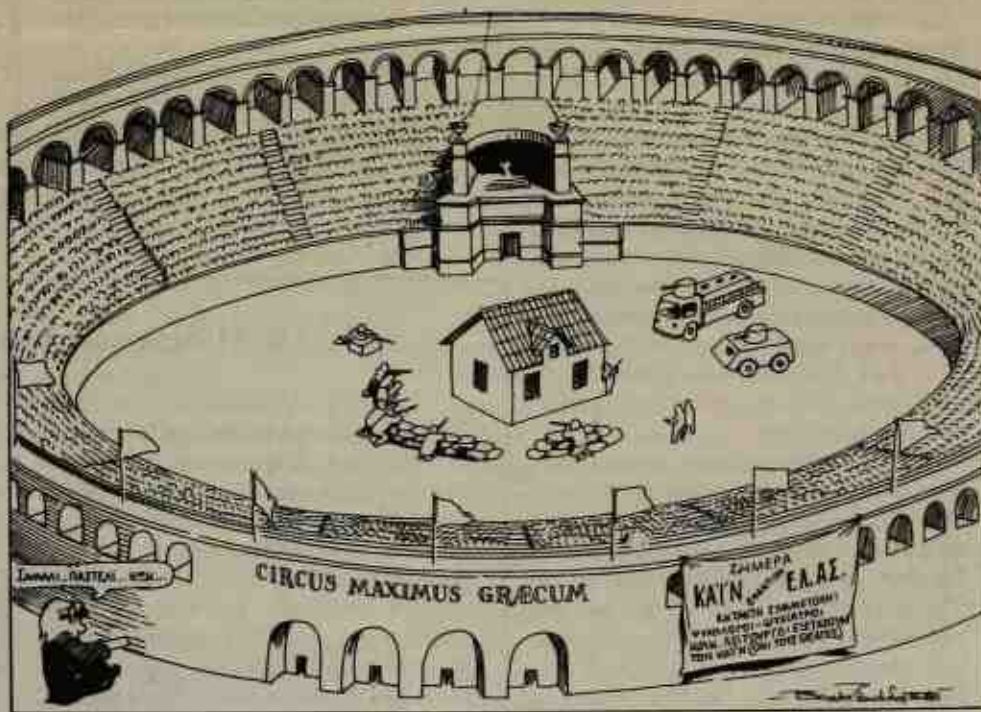
Αρχίζει ένας πόλεμος νεύρων με χτυπήματα, φωνές, βρισιδία από τους ΜΕΑτζήδες στους οποίους ο Στέλιος Οικονομίδης απαντάει: «Αν είσαι άντρας μπες στο δωμάτιό μου με το όπλο σου στο χέρι».

Την ίδια ώρα οι αξιωματικοί παίζουν το ψυχολογικό τους παιχνίδι των άκακων εθελοντών προστατών του και του παρουσιάζονται άλλοτε σαν Ερυθρός Σταυρός, άλλοτε σαν αδελφοί του Ελέους.

Μέχρι τον ψυχολόγο-ψυχίατρο κ. Κατσιρούμπα κουβαλάνε να συνομιλήσει μαζί του για να τους συμβουλέψει τι πρέπει να κάνουν. Επιστημονικές μέθοδοι, δηλαδή, όχι βία και αυθαιρεσία.

Τη τρίτη μέρα επιστρατεύουν και τον παπα-Ιωάννη Νεβραδάκη, των Αγίων Αναργύρων, για να τον πείσει να πάει στην εκκλησία και να τον παραδώσει ύστερα στον εισαγγελέα. Σημ. Ο ανωτέρω παπάς, ύστερα από λίγο σε συνομιλία πούχε με την φίρμα των ΜΕΑτζήδων της φωτογραφίας, είπε επί λέξει. **Δε πα να γαμηθεί, δε πα να τον σκοτώσετε, αρκεί να μη σκοτώσει κανέναν άλλον αυτός»,** και σχόλιο του ΜΕΑτζή: **Είδες ψυχή ο παπάς;**

Η ανώτατη ηγεσία της Αστυνομίας - Μπισινάκης, Αρκουβάς, Κοκκινάκης κάνουν κάθε τόσο δηλώσεις για την απόφαση της Αστυνομίας να προστατέψει

την ζωή του Στέλιου Οικονομίδη, από τυχόν απόπειρα αυτοκτονίας του. Δε θέλουν αυτοί, λένε, φονικά. Πάντα επιδιώκουν το καλύτερο δυνατό. Μόνον όταν δεν γίνεται διαφορετικά, χρησιμοποιούν τη ΒΙΑ, την τρισκατάρατη.

Μέχρι κι αναλύσεις στυλ Μιχάλη Μαυρουλέα, υπαστυνόμου, γίνονται, (Ελευθ. 8 Ιουλίου):

Και οι δημοσιογράφοι: Το μεροκάματο να θγαίνει.

Πρώτη μέρα γράφουν για «Τρόμο στο Καλαμάκι», για τον «απεχθή» αδελφοκτόνο, τον ονομάζουν «Κάιν», που πυροβόλησε πτωπλάτα τον καλό αδελφό «Άβελ». Αποκαλούν τεμπέλη, μισάνθρωπο, κάθαρμα, το δράστη, σύμφωνα πάντα με μαρτυρίες «καλών γειτόνων». Επικαλούνται ως και γνωμάτευση του ιατροδικαστή, Κώστα Ευθυμίου για να πουν ότι ο δράστης πυροβόλησε πτωπλάτα τον αδελφό του, αν και το τελικό πόρισμα του παραπάνω ιατροδικαστή αποδείκνυε, ότι ο σκοτωμένος πυροβο-

λήθηκε κατά πρόσωπο σε μικρή απόσταση, ενώ προσπαθούσε να χτυπήσει με σιδερολοστό τον αδελφό του Στέλιο.

Υστερα από μέρες γίνεται πιο ξεκάθαρη η υπόθεση.

Ο Στέλιος Οικονομίδης, μετά το θάνατο του 18χρονου αδελφού του Γιώργου, από σκαλωσιά οικοδομής, κλείστηκε στον εαυτό του. Τελειόφοιτος του Δημοτικού, έμαθε μόνος Αγγλικά και Γαλλικά. Διάβαζε οσταμάτεια και τελευταία, ό,τι έχει σχέση με διεθνή γεγονότα και αρχίζει να συμπαθεί τους αντάρτες πόλεων. Στις λιγότερες συνομιλίες του με δημοσιογράφους καταφέρεται ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και φωνάζει: «Σας έχω σιχαθεί όλους» - «Βαρδινογιάννηδες και Λάτσηδες φονιάδες των Λαών», «ύπουλα ανδρείκελα της εξουσίας», «Δε πιστεύω στη Δικαιοσύνη των φονιάδων», «Μοναδική μου ελπίδα είναι να διαλέξω εγώ τον τρόπο, που θα πεθάνω» - «Θα πολεμήσω μέχρι το τέλος. Δεν

πρόκειται να παραδοθώ. Θα υπερασπιστώ το τρόπο με τον οποίο θέλω να ζω. Όλα θα πάνε καλά μόνον αν η εξουσία σταματήσει να με κυνηγάει».

Ο ίδιος περιέγραψε τη κατάσταση του με την καλύτερη σαφήνεια (Ελευθ. 29 Ιουνίου):

«Από το 1960...»

«Από το 1960 άρχισα να 'χω προβλήματα με την εξουσία... Διαχωρίζομαι τότε το κολλέγιο ανειρήνων πολιτών... Δεν συνεργάζομαι μαζί τους και τα ανδρείκελα της εξουσίας δεν μπορούσαν να χανέψουν ότι ένας απλός κωστής δεν πρόδινε...
Από τότε ακολούθησε φοβερός διωγμός. Το 1964 δολοφόνησαν τον αδελφό μου, το 1974 τον πατέρα μου... Όλα αυτά τα χρόνια έμεινα χωρίς δουλειά, μόνι 'κανα πόλεμο...
Η εξουσία των δολοφόνων που κυβερνά με διάφορα προσώπια, έπρεπε ακόμα και σ' αδελφά μου εναντίον μου... Στους δεξιούς με κατηγορούσαν σαν αριστερό και στους αριστερούς σαν δεξιό...
- Ενώ από τη δε Ίαγια για τον απτό σου;
- Δεν υπάρχει κανένα κόμμα που να με εκπροσωπεί εντός και εκτός της βουλής... Εγώ ήμνα μόνον την αλήθεια... Πιστώσα στη Βελιδική Δικαιοσύνη...»

«Θα με σκοτώνει»

- Με τ' αδελφά σου τι διαφοράς είχα;
- Το σκαλωσιά αυτό το 'χρησ γιά, με τα χέρια μου. Το χόρμα στα 6 κι αυτοί το μοίρασαν. Έγώ τους ήταν να μου αφαιρέσουν κι αυτό το δικαίω σου κράτησα, το μοναδικό πράγμα που έχω στον κόσμο... τους είπα ότι δεν τους αναγνωρίζω σαν αδελφά μου...
Προχτές την Τετάρτη, ήλθε αυτός και μου επιτέθηκε... Θα με σκοτώνει... Τον πυροβόλησα για σ' αφαιρέσει και τώρα θέλουν να κάτσουν εμπένο στο σκαμνί, να μ' εξοντώσουν... Το παρουσιάζουν σαν μεμονωμένο και τότε οκογενειακό επεισόδιο, ενώ είναι απλά ένας κήκος σε μια αλυσίδα γεγονότων... Θέλω να σας πω ότι δεν έχω πυροβολήσει ποτέ στη ζωή μου, εκτός από το στρατό...»

Στους δημοσιογράφους, που πάνε για συνεντεύξεις, λέει:

«Είσατε όργανα της εξουσίας, οι εφημερίδες λένε ψέματα». - Να δούμε αύριο τι θά γράψετε, αν σας αφήσουν να γράψετε».

Και στο μεταξύ πλήθη κόσμου μαζεύονται για αυτή τη τραγική παράσταση αδημονώντας να δουν τη τελική σύγκρουση και το αποτέλεσμα της. Προτιμάνε το πτώμα του Στέλιου Οικονομίδη, γαζωμένο από τους σύγχρονους «αγγέλους της εξουσίας» των ειδικών μονάδων καταστολής. Σα σύγχρονοι Ρωμαίοι θεατές σε αρένα, περιμένουν τα θηρία να επιτεθούν στο θύμα τους, για να ζητω-

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ

Ένας ελεύθερος ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η συμπλοκή στο Γκύζη, στις 15/5 έδειξε από τη πρώτη στιγμή, ότι οι άνθρωποι πούχαν πέσει στη παγίδα της Ασφάλειας, δεν ήταν δύο «κακοποιοί», όπως αρχικά διοχετεύτηκε στα πληροφοριακά μέσα.

Ο Χρήστος Τσουτσουβής, που έπεσε χτυπημένος θάνασιμα, αποδείχτηκε ότι ήταν ένας από τους ανώνυμους αγωνιστές, που κατά τη διάρκεια της χούντας, είχε ξεκινήσει την αντίστασή του, σε ηλικία 19 χρονών ενάντια στο κοινωνικό σύστημα.

Μετά την μεταπολίτευση συνέχισε τον αγώνα του σ' όλους τους χώρους και με όλα τα μέσα, που μπορούσε να διαθέτει. Ο ΕΛΑ (επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας) με κείμενό του στο «Ποντίκι», συγκεκριμένα, ανέφερε τη πλούσια αγωνιστική του δράση, τα τελευταία έντεκα χρόνια περίπου.

Παρόλες τις προσπάθειες των εφημερίδων για τη δημιουργία εντυπώσεων του στυλ «καθαρός, περιποιημένος ίσον πράχτορας» και τα αρχικά άθλια σενάρια τους για εκτέλεσή του από

το σύντροφό του, για αδιαφορία των συγχωριανών του, που βέβαια σύσσωμοι πήγαν στη κηδεία του, για την έλλειψη στεφανιών, κι ένα σωρό άλλες αηδίες, δε μπόρεσαν να κρύψουν το γεγονός ότι ήταν άνθρωπος συμπαθητικός και αγαπητός, σ' όλους όσους το γνώρισαν (γείτονες και συγχωριανοί του, έδωσαν την καλύτερη εικόνα του Χρήστου). Και βέβαια, δε διέφερε από τους άλλους ανθρώπου – αν και ίσως θα πρεπε, κατ' αυτούς ως «τρομοκράτης» (άραγε ποιον τρομοκράτησε ο Τσουτσουβής, όσο καιρό ζούσε εκτός από τους ανθρώπους των εξουσιαστικών μηχανισμών). Εφόσον οι «τρομοκράτες» είναι κάποια εξωγήινα πλάσματα φριχτά, απάνθρωπα, ανιπαθητικά, βρώμικα κι ότι άλλο πιο βδελυρό μπορεί κανείς να φανταστεί.

Ο θάνατος του Χρήστου Τσουτσουβή, φανέρωσε έναν ΑΝΘΡΩΠΟ. Έναν επαναστάτη, που η αγάπη του για τη ζωή και την ελευθερία δε του άφηνε περιθώρια να ζήσει αιχμάλωτος στα χέρια των εχθρών του, ούτε στιγμή

– Ο Χρήστος Τσουτσουβής πέθανε με το πιστόλι στο χέρι υπερασπίζοντας συνειδητά την ελευθερία του, τη ζωή του και το σύντροφό του, παίρνοντας μαζί στο θάνατο και τους εχθρούς του, πούχαν διαλέξει το επάγγελμα του ανθρωποκνηγιά. Οι τρεις αυτοί, έμμισθοι «υπάλληλοι του κράτους, που σκοτώθηκαν για την υπεράσπιση της «ιδιοκτησίας», της «πατριδας» και της «έννομης τάξης» του καπιταλισμού δέχτηκαν κι όλες τις τυπικές τιμητικές εκδηλώσεις των ανθρώπων του. Αντίθετα, οι εκδηλώσεις της εξουσίας, απέναντι στο Χρήστο Τσουτσουβή (που ούτε το νεκρό σώμα του δεν σεβάστηκαν οι αρχές, ούτε τον πόνο των δικών του και τον κράταγαν μια βδομάδα άθραστο στο ψυγείο του νεκροτομείου τους) έδειξαν όλο το μίσος και το φόβο τους για το νεκρό και για τις αξίες, που αντιπροσώπευε.

Όμως, τίποτε δεν είναι αρκετά δυνατά, για να σβήσει από τη μνήμη, την ήρεμη, γλυκιά φυσιογνωμία του νεκρού ΕΠΙΛΑΣΤΑΤΗ αυτού του «ωραίου με το αγγελικό πρόσωπο νεαρού», όπως τον περιέγραψαν κι οι εχθροί του, λασπολογώντας τον ταυτόχρονα.

Ερχεται η Δημοτική Αστυνομία

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣΕ!!! Νοικοκυρά, αν θέλεις να διαμαρτυρηθείς στη γειτόνισσα επειδή θγάζει τα σκουπίδια της, νωρίς, δε χρειάζεται πια να το κάνεις μόνη σου. Αρκεί να την καρφώσεις στη Δημοτική αστυνομία. Αμέσως ένας υπάλληλος με τα απαραίτητα προσόντα (πάνω από 1,70 οι άνδρες ή 1,65 οι γυναίκες, με «ευστροφία, σταθερότητα και αντίληψη») που θα περιπολεί με μοτοποδήλατο, ντυμένος κομψά (προσοχή στην ούγια να γράφει Tseklenis) θα της χτυπήσει την πόρτα. Μ' αυτό το τρόπο, η αστυνομία μπαίνει στη γειτονιά σας, στο σπίτι σας. Δε μένει πα-

ρά η σύσταση «οικογενειακής αστυνομίας» για να μαλώνει το παιδί σας, όταν δε πίνει το γάλα του και να γκρινιάζει στο σύζυγό σας, όταν πετάει βρώμικες κάλτσες, κάτω από το κρεβάτι. Έτσι, δε θα μπορεί κανείς «φιλήσυχος και νομοταγής πολίτης» να διαμαρτυρηθεί ότι δεν έχουμε ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ, δεν υπάρχει ΚΡΑΤΟΣ κλπ. και σε κάθε τι, που άπεται στις σχέσεις μεταξύ ανθρώπων θα μπαίνει σαν μεσάζοντας το κράτος και οι ποικίλες αστυνομίες του. ΣΕ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΙΕΩΣ ΕΛΑΣ ΧΤΥΠΗΣΕΙ ΤΗ ΠΟΡΤΑ.

Σ. Οικονομίδης
ένας «κρίν» αποκαλύπτει
τη φύση μιας κοινωνίας

κραυγάζουν και να ξεδιψάσουν τα αιμόδορα τους συναισθήματα. Ο φασισμός του μικροαστού «θεατή» δεν έχει μείνει ικανοποιημένος με τις εκλογικές φέστιες και τα πυροτεχνήματα της πολιτιστικής τους πρωτεύουσας. Θέλουν να δουν αίμα ... αίμα. Δίπλα τους σουθλάκια, παγωτά, συνθήματα, αστείακια συμπληρώνουν το σκηνικό. Μέχρι και τα παιδιά τους έφεραν οι «άνθρωποι» για να μάθουν να ξεχωρίζουν το «καλό» από το «κακό». «Καλό» ίσον έφοδος της αστυνομίας, «κακό» ο αδελφοκτόνος Στέλιος Οικονομίδης, ο «Κρίν». Ο πεθαμένος – ο Καλός Άβελ, ο αδελφοκτόνος – ο κακός «Κρίν». Πάντα σ' όλες τις ιστορίες υπάρχει το καλό και το κακό.

Το αν τυχαία μπορεί να μην είναι ο πρώτος στη θέση του δεύτερου, δεν τους απασχολεί. Το ότι μπορεί ο Στέλιος να ναι ο «Άβελ» ή να ναι ένας περιστασιακός εγκληματίας, ούτε λιγότερο, ούτε περισσότερο κακός κι επικίνδυνος απ' όλους τους γύρω του, δε τους νοιάζει. Το ότι μπορεί να ναι μια περίπτωση της καθημερινής μιζέριας των φτωχοσυνωικιών, όπως είναι το Καλαμάκι, δε τους περνάει από το μυαλό. Και η παράσταση διαρκεί με άπειρες λεπτομέρειες. Οι μπάτσοι ποζάρουν με τα αυτόματα, έτοιμοι να δολοφονήσουν κάποιον, που δεν είχαν σχέσεις μαζί του ποτέ ή να τον στείλουν φυλακή – σε τι διαφέρει άλλωστε;

Μια τραγική παράσταση, που ούτε λίγο, ούτε πολύ χρησιμεύει στην αστυνομία για να δημιουργήσει καλές δημόσιες σχέσεις και εντυπώσεις. Που τόσο χρειάζεται μετά τις τόσες δεισιπραγίες των τελευταίων μόλις δύομισι μηνών.

Στις 30 Ιούνη, ενώ διαδραματιζόταν η τραγωδία στο Καλαμάκι, στην Φουσιάνη – Αριδαίας στη Μακεδονία, ο θεολόγος Χαραμανλής, 45 χρόνων, ο «τρελλός» του χωριού, πυροβολεί τραυματίζοντας το γαμπρό του, Κλεόβουλο, Τιμίνη, 64 χρόνων, (γιατί από τότε που γύρισε από την Γερμανία, όπου δούλευε, τον είχε κλείσει πολλές φορές στο ψυχιατρείο με τη βοήθεια των αστυνομικών), και άλλα 4 άτομα, που πήγαν να βοηθήσουν τον γαμπρό του. Μετά ταμπουρώθηκε και κυκλώθηκε από ειδικές μονάδες καταστολής, που με εντολή του επικεφαλής αστυνομικού διευθυντή Έδεσσας Γ. Σηπλιωτόπουλου, επιτέθηκαν με δακρυγόνα και σύμφωνα με μαρτυρίες, των κατοίκων πυροβολήθηκε θάνασιμα την ώρα της εφόδου. Τον σκότωσαν ή αυτοκτόνησε; Η επίσημη εκδοχή: «αυτοκτονία». Στην περίπτωση του η αστυνομία αδιαφόρησε για τη ζωή του δράστη. Είχε άλλοθι τον Στέλιο Οικονομίδη, στο Καλαμάκι.

Μόνη εκδήλωση αντίθεσης στη τραγωδία με προκήρυξη που πετάχτηκε στις 9.30 το θράδυ της Δευτέρας, 1 Ιούλη, από αυτοκίνητο και έγραφε τα εξής:

«Ο Στέλιος Οικονομίδης, άλλο ένα θύμα της εξουσίας και των κοινωνικών συνθηκών. Εγκληματίας είναι το κράτος και το κεφάλαιο. Εγκληματίας είναι τα ΜΑΤ-ΜΕΑ.

Οι κονκισταδόρες εκπολίτισαν τους δάρβαρους Ινδιάνους της Αμερικής.
Οι ΜΕΑτζήδες τους Έλληνες ιθαγενείς της πολιτιστικής πρωτεύουσας της Ευρώπης, της Αθήνας

Την ημέρα, που η Μελίνα – οικοδόσπινα της πολιτιστικής πρωτεύουσας της Ευρώπης – ετοιμάζονταν να υποδεχθεί τους Ευρωπαίους επίσημους, δεκάδες αναρχικοί και νεολαίοι συγκεντρώθηκαν να διαμαρτυρηθούν για τη πολιτιστική και πολιτισμική βαρβαρότητα της Αθήνας, της πρωτεύουσας του Ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Συγκεντρώθηκαν στις 21/6/85 στη στοά του Ατιάλου για να παρέμβουν ειρηνικά, με δύο πανώ που γράφαν: ΑΘΗΝΑ, Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ, ΤΟΥ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΒΙΑΣ, ΜΟΝΤΕΛΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΙΑ, γραμμένο σ' αγγλικά, και ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΒΙΚΤΟΡΑ ΑΡΜΑΝΙΟΥΣ στα ελληνικά.

Μέρες πριν είχε οργανωθεί η πρωτοβουλία αυτή χωρίς να δημοσιοποιηθεί. Δύο διαδηλωτές είχαν και μωρά μαζί τους, γιατί πίστευαν ότι δε θα γίνονταν επεισόδια.

Όμως αφού πέρασαν τα αυτοκίνητα των ξένων επισήμων, ΜΕΑ, τροχονόμοι, ασφαλίτες και αστυνόμοι με στολή, πήραν εντολή να διαλύσουν τη συγκέντρωση, που φώναζε: ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ. -ΜΕ ΜΑΤ ΚΑΙ ΜΕΑ, ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ-.

Συλοκοπήθηκαν άγρια διαδηλωτές και τους έσπασαν τα πανώ. Δύο φωτογράφοι ο Ηλία Σωτηρόπουλος και ο Τάσος Κωστόπουλος κατάγγειλαν το ξυλοδαρμό τους από τα ΜΕΑ ενώ φωτογράφιζαν αναρχικούς, πεσμένους στο δρόμο και αστυνομικούς, που τους χτυπούσαν λυσσασομένα.

Σε προκηρύξεις, που κυκλοφόρησαν γνωστοποιώντας τις βαρβαρότητες των φυλάκων της πολιτιστικής πρωτεύουσας στιγματίζονται και οι «καλλιτέχνες» που συμμετέχουν σε τέτοια «πολιτιστικά» ψέμματα και απειλώντας αντίποινα για την απρόκλητη επίθεση της αστυνομίας.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΕΛΟΣ

Και τώρα όλοι
στη δουλειά σας

Βασικός συντελεστής επιτυχίας της εκλογικής διαδικασίας είναι η πεποίθηση των πολιτών-ψηφοφόρων, ότι δια μέσου των κομμάτων της προτίμησής τους συμμετέχουν στην εξουσία και έχουν τη δυνατότητα αποφασιστικά να επηρεάσουν εξελίξεις ή καταστάσεις καθοριστικές για τη ζωή τους. Έτσι αισθάνονται «κυρίαρχος Λαός».

Είναι όμως αυτή η πεποίθηση τους πραγματικότητα; Η μήπως αυτοί δεν είναι παρά θεατές-φιλάθλοι, που δε παίζουν κανένα ουσιαστικό ρόλο στη διαμόρφωση του πολιτικοκοινωνικού παιχνιδιού; Μήπως ο ρόλος τους ξεκινάει και τελειώνει στα παλαμάκια, στις ζητωκραυγές, στ' αμέτρητα μούγκρητά και γιουχαίσματα, στις χουλιγκανικές βιαιές εκδηλώσεις (μεταξύ αντιπάλων κομματικών), στις αφισκοκολλησεις, στα κορναρίσματα, στους γύρους του θριάμβου, τα μακροβούτια στη ποίνα της Ομόνοιας, στο ψήσιμο των αρνιών, στα τσάμικα και τα τσιφτετέλια;

Όλοι κάνουν μια διαπίστωση. Ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής την ονόμασαν. Κοινός παρονομαστής Πολιτικής-Ποδοσφαιρου, τα σκορ και το θέαμα της επίτευξής τους. Είμαστε κυβέρνηση ή είμαστε πρωταθλητές. Είσαι-Είσαι ο Πρωθυπουργός ή είσαι-είσαι ο Πρωταθλητής κ.λ.π.

Σύμπτωση; Ο Κίμωνας Κουλούρης, γενικός γραμματέας Αθλητισμού του ΠΑΣΟΚ, πετυχημένος οργανωτής και προωθητής της γραμμής -Κάθε πόλη και στάδιο - κάθε χωριό και γυμναστήριο-, αποδείχτηκε και πετυχημένος συγκεντρωσιάρχης ΠΑΣΟΚικών εκδηλώσεων (στρατηγός των συγκεντρώσεων του ΠΑΣΟΚ αποκλήθηκε).

Η σχέση πολιτικής-ποδοσφαιρου είναι άμεση. Πολιτικοποίηση είναι ή όσο το δυνατό μεγαλύτερη αθλητικού επιπέδου ενασχόληση του πολίτη με θέματα που βρίσκονται στη σφαίρα της ιδεολογίας, της θρησκευτικής πίστης, (δεξιά-αριστερά, προδότες, αποστάτες - πεφωτισμένοι ηγέτες ή κόμματα) και του θεάματος. Η ποδοσφαιροποίηση, λοιπόν, της πολιτικής, η τόσο εμφανής στις τελευταίες τουλάχιστον, εκλογές έχει να κάνει με τη τόσο μεγάλη σχέση τους. Πίσω όμως από το θέαμα και τις φιλαθλές ή αντιαθλητικές εκδηλώσεις των ανθρώπων, βρίσκεται η καθημερινή μιζέρια και βαριεστημάρα, η μοναξιά και η αποξένωση, η βαρβαρότητα της εξουσιαστικής κοινωνίας μας.

Στις κάθε είδους μαζικές συναντήσεις -αθλητικές, κομματικές, τραγουδιστικές- προσπαθούν απεγνωσμένα να ξεπεράσουν τη θλιβερότητα των σχέσεων τους, να επικοινωνήσουν, να τη «βρουν» έστω και για λίγο. Προσπαθούν να νιώσουν ότι έχουν έστω και λίγη εξουσία να διαθέτουν τον εαυτό τους και τη ζωή τους. Προσπαθούν να εκτονώσουν όλη τη βία και τη καταπίεση, που τους ασκείται, κάθε μέρα, στο πρόσωπο του ποδοσφαιρικού ή κομματικού αντι-

παλου, αφού αισθάνονται ανίκανοι να τη στρέψουν στη πηγή της βίας, στους εξουσιαστικούς μηχανισμούς.

Και τώρα που οι εκλογές τελειώσαν και τα φώτα της γιορτής έκλεισαν στη πλατεία Συντάγματος και στις μικρές ή μεγάλες πλατείες μπορούμε να πούμε ότι: *Τίποτα δεν άλλαξε, γιατί τίποτα δεν αλλάζει ποτέ με εκλογές.* Γιατί η μέρα των εκλογών είναι η πρώτη και η τελευταία ενεργητική απόδειξη του πώς νοείται από τις κοινοβουλευτικές κοινωνίες η ελευθερία των πολιτών. Η ελευθερία δηλαδή επιλέγουν κάθε τέσσερα ή και λιγότερα χρόνια τον αποδειχθέντα, κατά την προεκλογική περίοδο του μπαλκονιού και της οθόνης, ικανότερο τεχνικό χειραγώγησης και καταδυναστεύσης, των μαζών και το λαμπρότερο διαχειριστή των καπιταλιστικών εξουσιαστικών μηχανισμών, για αυτό το χρονικό διάστημα.

Το βασικό ερώτημα είναι: γιατί επιτρέπουν οι μάζες να τις εξαπατήσει ο πρώτος τυχόν τυχοδιώκτης; Είχαν όλες τις δυνατότητες να κρίνουν την προπαγάνδα των διαφόρων κομμάτων. Γιατί δεν ανακάλυψαν πως ο Χίτλερ υποσχόταν στους εργάτες απαλλοτρίωση των ιδιοκτητιών παραγωγικών μέσων και στους κεφαλαιούχους, προστασία της ιδιοκτησίας; (Βίλχελμ Ράιχ -Η ΜΑΖΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ- σελ. 76)

Οι εκλογές του '85 δε μπορούσαν να ήταν κάτι διαφορετικό. Οι βαρύγδουπες αναλύσεις σε πράσινες, μπλέ, κόκκινες, κίτρινες ή ξεθωριασμένες φυλλάδες για το αποτέλεσμα-σκορ, για τους στατιστικούς αριθμούς, για τις αυξομειώσεις, για το πού, πώς και γιατί, έναν σκοπό έχουν: να συσκοτίσουν τη πραγματικότητα της διαίτησης της καθημερινής μιζέριας επιδίωξης των ανθρώπων, που για το χρονικό διάστημα μέχρι τις επόμενες εκλογές, έχουν μόνο δικαίωμα στις διαμαρτυρίες και στη γκρίνια για την ακόμα μία φορά εξαπατησή τους από τους εκλεγμένους επιδιωκτές της εξουσίας.

Η ανάδειξη του ΠΑΣΟΚ σε πρώτο κόμμα, που σχηματίζει αυτοδύναμη κυβέρνηση, είναι αποτέλεσμα της ικανότητάς του να φανερωθεί στα μάτια των πολιτών-ψηφοφόρων, ως ο γνήσιος συνεχιστής της Εαμαλαϊκοδημοκρατικής παράδοσης και να πείσει για την ικανότητά του να διαχειριστεί τις καπιταλιστικές - εξουσιαστικές υποθέσεις κόνοντας και τις αναγκαίες, για το Σύστημα, Αλλαγές.

Οι αντιρρήσεις και η εχθρότητα της Κομμουνιστικής Αριστεράς απέναντι στον Αντρέα και τη παρέα του έγκειται στο ότι οι δεύτεροι είναι οι μοναδικοί χρήστες των εξουσιαστικών μηχανισμών και όχι η κεντρική επιτροπή του κόμματός τους. Το πρώτο στάδιο του προγράμματος των Κομμουνιστών ό -δημοκρατικός μετασχηματισμός της αστικής κοινωνίας-, για το πέ-

«Η εργασία απελευθερώνει» γραμμένο στην είσοδο του Νταχάου.

ρασμα στο «Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό» πραγματοποιείται από το ΠΑΣΟΚ: αναγνώριση εθνικής αντίστασης, άνοιγμα της αστυνομίας και του Στρατού στους αριστερούς, επαναπατρισμός πολιτικών προσφύγων, κατάργηση του 330 και της αντεργατικής, όπως λένε, νομοθεσίας, στα καπιταλιστικά, πάντα πλαίσια, πέταγμα Καραμανλή, αναθεώρηση Συντάγματος, υποστήριξη των Σοβιετικών για Μπόγκ, και Πολωνία κ.τ.λ. Αυτό που τους απομένει είναι η δυσπιστία τους, για το αν θα προχωρήσει κι άλλο αυτός ο μετασχηματισμός, και οι ψεύτικες αντιρρήσεις τους, για θέματα όπως εκλογικός νόμος, χτύπημα απεργιών, άρθρο 4, ελεγχόμενη ραδιοτηλεόραση - ψεύτικες γιατί το όνειρο των κομμουνιστών είναι οι Ανατολικές κρατικοκαπιταλιστικές κοινωνίες, όπου τα πάντα είναι ελεγχόμενα ή απαγορευμένα από το κράτος.

Σήμερα, ο ουσιαστικός δικοματισμός είναι ένα γεγονός, που έχει σχέση με τις διαφορετικές αντιλήψεις αντιμετώπισης των προβλημάτων, που χουν οξυνθεί στις καπιταλιστικές κοινωνίες. Ο δικοματισμός, ανεξάρτητα από τα επιμέρους πλουραλιστικά κομματίδια, που ερπετικά (ΑΛΛΑΓΗ απ' τη μια - απαλλαγή απ' την άλλη) εκφράζει τις δυο διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος. Κοινός στόχος τους η διατήρηση των καπιταλιστικών σχέσεων, σ' όλα τα πεδία της κοινωνίας.

Ο οικονομολόγος Γκαλμπραϊθ, οπαδός του κρατικού παρεμβατισμού και πνευματικός πατέρας των Παναδρέου-Αρσένη, πέρι το Γενάρη σε τηλεοπτική συνέντευξη του εξέφρασε με το καλύτερο τρόπο τις δυο ταχτικές που ακολουθούνται σε παγκόσμιο επίπεδο.

Απ' τη μια η Σοσιαλιστική Διεθνής, οι Σοσιαλδημοκράτες και οι ριζοπάστες δημοκράτες όπως π.χ. το δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ, επιδιώκουν την διεύρυνση του δημόσιου, ή αλλιώς κρατικού, τομέα, σε κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο (δημόσια έργα, εθνικοποιήσεις ή κρατικοποιήσεις ή -κοινωνικοποιήσεις- μεγάλων οικονομικών μονάδων, δημιουργία νέων, μόνιμων ή προσωρινών θέσεων για ανέργους, μείωση ωρών εργασίας με αντίστοιχη μείωση μισθού, μερική δηλ. απασχόληση, επιδόματα σε διάφορες μη προνομιούχες κατηγορίες). Στόχος τους η άμβλυση των κοινωνικών συγκρούσεων και η, σε πιο μοντέρνες επιστημονικές μεθόδους, καταπίεση. Η βίαιη κατασταλτική δράση των μηχανισμών τους χρησιμοποιείται, σε οξυμένες περιπτώσεις,

όπου αποτυγχάνουν οι άλλες μέθοδοι κατάπιξης των αντιστάσεων διαφόρων κοινωνικών ομάδων.

Απ' την άλλη μεριά η Διεθνής Δεξιά (Ακροδεξιά, Θάτσερ - Κόλ - Ρήγκαν - Χριστιανοδημοκράτες κ.λ.π. δεξιά). Προσπαθεί να καταπολεμήσει το πληθωρισμό, να αυξήσει τις ιδιωτικές επενδύσεις και το κέρδος του μεγάλου κεφαλαίου, για την αύξηση του «εθνικού εισοδήματος», και περιστελλεί τις κρατικές δαπάνες και παροχές (ΑΤΑ, ασφάλειες, επιδόματα ανέργων κ.λ.π.). Αδιαφορεί για τις κοινωνικές οξύνσεις, αυξάνοντας τα μέτρα της άγριας καταστολής από τις αστυνομικές δυνάμεις και το στρατό (βλ. περίπτωση απεργίας ανθρακωρύχων από Θάτσερ).

Η διαφορά των δυο πλευρών έγκειται στο τρόπο αντιμετώπισης του αυξανόμενου κινδύνου βίαιης ανατροπής του συστήματος από ανεξέλεγκτες καταστάσεις μαζικής απελπισίας. Αυτό δε σημαίνει ότι μέθοδοι ή μέσα της μιας πλευράς δε χρησιμοποιούνται απ' την άλλη. Η Αστυνομία, ο εθνικισμός, ο κοινωνικός ρατσισμός, ο ψευτοειρητισμός είναι κοινά στοιχεία και των δυο.

Σήμερα το μόνο αποτέλεσμα της ολοκλήρωσης της εκλογικής διαδικασίας είναι η εκπροσώπηση όλων των επιμέρους πολιτικών τάσεων του καπιταλισμού, στη καινούργια πολυκομματική Βουλή των πατέρων

του Έθνους. Γιατί ουσιαστικά, τίποτε δεν άρχισε, ούτε τελείωσε για τη ζωή των εκατομμυρίων πολιτών - ψηφοφόρων. Το και -Τώρα οι εκλογές τελείωσαν, όλοι στη δουλειά σας- του Αντρέα τη νύχτα των εκλογικών αποτελεσμάτων είναι μια κοινοτυπία της καθημερινότητας του καπιταλισμού.

Η ύπαρξη και συνέχιση της μισθωτής εργασίας. Η κρίση υπερπαραγωγής. Η ακρίβεια. Οι ώρες εργασίας. Η αστυνόμευση. Η αύξηση των πολεμικών δαπανών, παρόλες τις ψευτοειρητιστικές τσιριζιές και «πρωτοβουλίες» (εθνική πολεμική βιομηχανία και εξαγωγές όπλων, πολεμική «αγορά του αιώνα», αφιμαχίες με ξένα πολεμικά αεροπλάνα, απειλές προς Τουρκία). Η ρύπανση του περιβάλλοντος, παρόλα τα οικολογικά και περιβαντολογικά συνέδρια και εξαγγελίες (το νέφος ζει και βασιλεύει). Οι φυλακές. Οι αυτοκτονίες κι οι θάνατοι στο στρατό. Ο αυξανόμενος αριθμός «ψυχοσθενών». Οι αυτοκτονίες των γερόντων. Ο έλεγχος, η καταπίεση και οι απαγορεύσεις σ' όλη τη κοινωνία (τύπος-ραδιοτηλεόραση, μουσική, κινηματογράφος, Video, ΚΑ.Π.Η., κέντρα νέων). Ο αυξανόμενος κοινωνικός ρατσισμός ή φασίζων λαϊκισμός (κυνήγι ζώων - έγχρωμων - αναρχικών, πανκ, χουλιγκανς). Το τοιμέντο. Η βαρβαρότητα της πόλης και του χωριού. Η απελπισία. Η ανυπαρξία ανθρώπινης ζωής και σχέσεων. Ο αυξημένος αριθμός νεκρών και τραυματιών της καπιταλιστικής παραγωγικής διαδικασίας.

Όμως, πέρα από αυτή τη πραγματικότητα, που δείχνει τη βαρβαρότητα του ισχύοντος συστήματος, υπάρχει και η άλλη πραγματικότητα της αντίστασης και της προσπάθειας για ανθρώπινες σχέσεις. Υπάρχει το όνειρο για μια κοινωνία των ανθρώπων, της ελευθερίας και του κομμουνισμού. Υπάρχει η θέληση για τη πραγμάτωση της ανεξουσίας και της ορμονικής συμβίωσης ανθρώπου - φύσης. Κι όλα είναι δυνατά, γιατί ενώ αυτοί έχουν την δύναμη, εμείς έχουμε τον αριθμό και την επιθυμία για ζωή.

ΑΤΑ. Δημοψήφισμα ή πώς γίνεται ο ταξικός αγώνας στην Ιταλία

• Οι Ιταλοί Κομμουνιστές σφιστήκαν και πρότειναν δημοψήφισμα για τη περικοπή ή μη της ΑΤΑ στην Ιταλία. Ζήτησαν από τον Ιταλικό λαό δηλ. τους αγρότες, τους έμπορους, τους μικρομεσαίους και τους μισθωτούς να αποφασίσουν για το αν οι τελευταίοι θα πάρουν τις αυξήσεις, πούχαν καταχτήσει με τόσους αγώνες.

Ζήτησαν δηλ. από 45.000.000 ψηφοφόρους να αποφασίσουν για το αν 16.000.000 εργατοϋπάλληλοι θα πάρουν τις αυξήσεις, με τις οποίες θα αναπληρωθούν, έστω και μερικά, τη χαμένη αγοραστική δύναμή τους.

Κι αυτό είναι το μεγαλείο της Δημοκρατίας! Να μπορεί η πλειοψηφία να αποφασίζει για το αν μια μειοψηφία (ας είναι μια μειοψηφία 16.000.000) έχει δικαίωμα απλώς να επιβιώνει.

Επίσης, κανείς δε θάχει το δικαίωμα να ισχυριστεί ότι κάποια κυβερνητική μειοψηφία, όπως αυτή του Κράξι, αποφάσισε ένα τέτοιο αντιεργατικό μέτρο. Και οι κομμουνιστές θα μι-

λάνε για την αύξηση της εκλογικής τους δύναμης άρα και της δυνατότητάς τους να διαπραγματευτούν τη συμμετοχή τους στη διαχείριση της εξουσίας, με καλύτερους για τους όρους.

Όπως έλεγε κι ο Ναστράντιν Χότζα «ο καυγάς γινόταν για το απλόλωμα - κι όχι για την ΑΤΑ.

• Να και η ενημέρωση από τα ελληνικά μέσα πλήρους συσκότισης και διαστρέβλωσης.

Στο δελτίο των 12 από τη τηλεόραση, η είδηση για το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος είχε ως εξής: «Οι Ιταλοί ψήφισαν ΟΧΙ στην μη κατάργηση των περιορισμών για την περικοπή της ΑΤΑ» (θαυμάστε διατύπωση Σκέτη σοφιστεία)

Κανείς, ή τουλάχιστον η συντριπτική πλειοψηφία, δε κατάλαβε ποιο ήταν το αποτέλεσμα. Αυτό, όμως, που φρόντισαν επιμέλως να κατανοήσουμε ήταν ότι ο ομοσούσιος του Αντρέα, Κράξι, ήταν ο νικητής και δεν θα παραιτόταν, όπως είχε απειληθεί.

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΕΙ Η ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ας μην περιμένουμε αδρανήεις να πεθάνουμε από ασφυξία

Ο περιφερειακός ΑΛΙΜΟΥ - ΚΑΤΕΧΑΚΗ είναι μια γεγονός. Τώρα προωθείται και ο εσωτερικός περιφερειακός που τμήμα του θα περάσει μέσα από την πόλη μας. Η πιθανότερη εκδοχή είναι η Γεωργίου Παπανδρέου να γίνει η κύρια αρτηρία, που στο Τέρμα του Γουδιού θα ενώνεται με τη συνέχεια της Λεωφόρου Αλεξάνδρας και μετά θα πέφτουν και οι δυο στην ΑΛΙΜΟΥ - ΚΑΤΕΧΑΚΗ. Αυτός ο δρόμος στην αρχή του θα ενώνεται με την Λεωφόρο Υμηττού.

Τα έργα προχωρούν σιγά-σιγά αλλά σταθερά. Στη διασταύρωση των Ιλισσίων, στη Φοιτητική Εστία ήδη προχώρησαν στο γκρέμισμα των απαλλοτριωμένων οπτιών. Δεν ξέρουμε πότε θα ξυπνήσουμε ένα πρωί και οι μπουλντόζες θα γκρεμίζουν στη Γ. Παπανδρέου, αλλά το πιο άσχημο θα είναι ότι οι ίδιοι οι πιο πολλοί Ζωγραφιστές δεν θα γνωρίζουν ΤΙΠΟΤΑ.

ΖΩΓΡΑΦΟΥ, ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1983

ΚΑΤΟΧΗ 1983: Οι συνθήκες ζωής στο αποκορύφωμα της εξαθλίωσης τους. Επίκεντρο οι μεγαλυπόλειες - τέρατα που γέννησε το εμπορευματο κέρδος. Το -πολεοδομικό πρόβλημα- δίνει και παίρνει: κράτος, κυβερνήσεις, κόμματα, διανοούμενοι, τύπος, Δημοτικές αρχές λένε, λένε, λένε... Λόγια, πολλά λόγια. -Παρηγορία στον άρρωστο μέχρι να βγει η ψυχή ου-. Τιποτα όμως δεν αλλάζει, τίποτα όμως δεν αλλάζει. Μόνη μας επιλογή το τσιμεντένιο δάσος των πολυκατοικιών ή η ατέλειωτη ασφαλτος των δρόμων. Η μολυσμένη ατμόσφαιρα της Αθήνας ή τα μολυσμένα νερά του Σαρωνικού. Ένα από τα βασικότερα αγαθά της ζωής μας Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ έγινε αντικείμενο εμπορικής εκμετάλλευσης

Άλλοι επιλέγουν ΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ, άλλοι επιλέγουν ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΝΑΙ Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΜΑΣ. Μας στίβασαν τον ένα πάνω στον άλλο μέσα στους τοιμεντένιους τάφους, που ονομάζονται διαμερίσματα. Εκσυγχρόνισαν τα κελλά μας με θερμοσίφωνες, καλοριφέρ, ασανσέρ για να ξεχάσουμε τι χρώμα έχει ο ουρανός, τι χρώμα έχουν τα φύλλα των δένδρων.

ΖΩΓΡΑΦΟΥ 1983: Ο «εκουγχρονισμός» κι εδώ μετέτρεψε το όμορφο πρόσκειο σε τσιμεντένιο δάσος. Το πατήρι με τους φοινίκες στη Λεωφόρο παραχώρησε τη θέση του στην ασφαλτο και στις στήλες της ΔΕΗ, που το χλωμό φως των λαμπτήρων τους αποτυπώθηκε στα πρόσωπά μας. Η ιδεολογία του Ι.Χ. μετέτρεψε το χώρο σε σκλάβο της μηχανής, με την πόλη σ' ένα τεράστιο σπινθηροειδή κομμάτι, σ' ένα ατέλειωτο γκρίζο. Έβρισαν κάθε χώρο πράσινο για να γίνουν οι πόλεις, ΣΗΜΕΡΑ οι ΦΥΛΑΚΕΣ ΜΑΣ ΑΥΡΙΟ ΤΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ ΜΑΣ. Και οι ειδικοί επι-

στήμονες να βρίσκουν πάντα λύσεις, να βρίσκουν δηλαδή τρόπους που ν' αποφεύγεται η άμεση εξόντωσή μας. Κανείς και ποτέ απ' όλων των ειδών τους ειδικούς (κυβερνήσεις, κόμματα, τεχνοκράτες κτλ.) δεν είχε την τόλμη να προωθήσει κάποιο σχέδιο, όπου θα επικρατούσε η αντίληψη για την αξία της ανθρώπινης ζωής, και όχι, όπως γίνεται πάντα, η αντίληψη για να εξυπηρετηθεί η -οικονομία-.

ΖΩΓΡΑΦΟΥ 1983: Οι ανάγκες της σύγχρονης πόλης απαιτούν θυσίες. Ειδικότερα το λίγο πράσινο και οι δυο παιδικές -χαρές- που απόμειναν στο δρόμο

καλή πρόθεση να μειώσουν τη μόλυνση, ας βγάλουν τα εργοστάσια έξω απ' το λεκανοπέδιο, ας αποκεντρώσουν τις κρατικές υπηρεσίες και τις αγορές. Αν χρειάζονται έξοδα, που δεν είναι διαθεσιμμένοι να πληρώσουν και γιαυτό δεν το κάνουν, εμείς δεν είμαστε υποχρεωμένοι να πληρώσουμε τα καλά της οικονομίας, ενώ δεν απολαμβάνουμε τα καλά της οικονομίας.

ΖΩΓΡΑΦΙΩΤΕΣ, ΖΩΓΡΑΦΙΩΤΙΣΣΕΣ,

Χρόνια τώρα παρακολουθούμε παθητικά, χωρίς την παραμικρή αντίδραση, τη μετατροπή της πόλης μας από χώρο ανθρώπινης διαβίωσης σε χώρο ανθρώπινης εξόντωσης. Τα περιθώρια στενεύουν τόσο, που αν συνεχίσουμε να παραμένουμε αδρανείς, θάμαστε άξιοι της τύχης μας. Το μόνο, που μας μένει είναι η αντίστασή μας στις αποφάσεις, που ενώ αφορούν τη ζωή μας, παίρνονται χωρίς τη συμμετοχή μας.

Ζωγραφιώτες, Ζωγραφιώτισσες, μημηθείτε το παράδειγμά μας. ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ. Πάρτε τις τύχες σας στα χέρια σας, μην αφήσετε να σας στερήσουν αυτό το λίγο πράσινο που απομένει στη Γ. Παπανδρέου. ΟΤΙ ΣΗΜΕΡΑ ΜΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΚΑΤΟΡΘΩΤΟ ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Μετά τις 5 Ιουλίου τα έργα σταμάτησαν. Οι μπουλντόζες δεν ξαναφάνηκαν. Η Επιτροπή Κατοίκων καλεί καθημερινά σε συγκεντρώσεις στη συμβολή των οδών Γ. Παπανδρέου και Παπάγου και η παρουσία της στο Πάρκο είναι μόνιμη.

Τη Δευτέρα 15 Ιουλίου διοργανώνει εκδήλωση-συναυλία για την παραπέρα συσπείρωση των κατοίκων του Ζωγράφου αλλά και όλων των Αθηναίων που ενδιαφέρονται για το πρόβλημα.

ΣΗΜΕΡΑ

ΑΥΡΙΟ ΤΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τετάρτη 3 Ιουλίου... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

Ούτε η ελπίδα και οι υποσχέσεις... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

Ούτε η ελπίδα και οι υποσχέσεις... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

Ούτε η ελπίδα και οι υποσχέσεις... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

για να επιβιώσουμε. Πρέπει να λάβει το κυκλοφοριακό μας θέμα, πρέπει να γίνουν οι άλλες οδοί... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΠΙΑ... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΠΙΑ... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΠΙΑ... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΠΙΑ... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

Από τις οδοί και η οριστική αρχή της ζωής... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΒΑΙΝΕΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΑΠΟΡΟΥΣ... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΕΞΑΝΤΛΗΣΗ-ΑΠΕΡΟ ΠΑΡΗΓΥΡΕ... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΑΥΤΕΡΑ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση... Η κατάσταση του δήμου και η αποκατάσταση...

ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Οποιαδήποτε αναφορά, ακόμη και απλή σκέψη, θεωρείται περιττή όταν οι αντιθέσεις των στοιχείων που την δομούν, παίζονται σε συγκριτικές παραμέτρους, επιπέδου αν υπάρχει καλο-προαίρετη ή όχι εξουσία. Αποτελεί μια κατάκτηση, με πολλές ανθρώπινες απώλειες, η πίστη, πως κάθε φορέας εξουσίας, όποια έκφραση κι αν διαλέγει στο «ιστορικό γίγνεσθαι», όποιο παιχνίδι κρυφό ή φανερό και αν παίζει πάνω στην σκακιέρα της κοινωνικής ανισότητας, η μοναδική θέση που του αρμόζει πάνω στις σχέσεις των ανθρώπων, είναι η εξαφάνισή του.

Δω πέρα θα ήθελα να πραγματοποιήσω μια τομή. Που ήδη υπάρχει. Ένα διαχωρισμό με κάθε συνέπεια και ευθύνη που μπορεί να έχει. Και αυτό για να μην δημιουργηθούν παρεξηγήσεις και επιπρόσθετα μπερδέματα. Στο βαθμό που αντιλαμβανόμαστε ότι ο ορθολογισμός αποτελεί σημαντικό και δυναμικό στοιχείο στα κατασταλτικά εδάφη, θα ήταν έντιμο ή να σιωπάσουμε ή να επικοινωνήσουμε μ' άλλους τρόπους. Και όχι με την γλώσσα που πολεμάμε. Και δω είναι τα δύσκολα. Το μοναδικό επί τούτου που έχουμε να πούμε είναι πως άλλο μπουζούκι τι κάνουμε και πώς το αντιλαμβανόμαστε τώρα και άλλο μπουζούκι το τι θα θέλαμε. Και αυτή την ειλικρινή παρουσίαση να μην την ξεχνάμε. Ούτε φυσικά να την αγνοούμε (αν και αυτό δεν γίνεται στο βαθμό που ακόμη είμαστε ζωντανόι). Έχει σημασία η καταγραφή των γεγονότων να μη μπερδεύει αυτό που είναι με αυτό που εν δυνάμει θα μπορούσε να είναι.

Οι άνθρωποι που συνειδητά αφιέρωσαν καμαριερώνουν την ζωή τους στην προσπάθεια για την κατάργηση της εξουσίας πάντα αποτέλεσαν και αποτελούν το πρώτο στόχο -πολλές φορές και το άλλοθι- όλων των εξουσιαστικών δυνάμεων.

Έτσι και σήμερα η σοσιαλιστική κυβέρνηση της Ελλάδος, έχοντας λιγοστή πείρα σαν εξουσία-κυβέρνηση και πλούσια την ιδεολογία στην αλλαγή του τρόπου άσκησης ελέγχου, αισθάνεται υπερήφανη που δοκιμάζει με την συγκαταθετική απάθεια του συνόλου να ενσωματώσει κάθε κοινωνική πρακτική που αναπτύσσεται στα διευρυμένα αφομοιωτικά πλοκάμια της. Η κυβέρνηση διαθέτοντας την πείρα της αποτυχίας των προηγούμενων κυβερνήσεων και την συγκατάθεση των παραζαλισμένων πια πολιτών, οδηγεί τους ανθρώπους σε εκφραστικές δυνατότητες που θέλει νάχει πλήρη τον έλεγχο επάνω τους. Κάθε απόπειρα που ξεφεύγει ή έχει προτροπή να διευρύνει τα πλαίσια της, ξεπερνώντας τα κρατικά όρια, ελέγχου, σαμποτάρεται στο βαθμό που δεν μπορεί να κεντρολαρισθεί, περιθωριοποιείται και μαρζώνει ή εξαφανίζεται. Έτσι θέλουν.

Όλοι σήμερα έχουν το δικαίωμα να ντύνονται «διαφορετικά» με το γούστο που αυτοί προτιμούν, μονάχα που τους επιβάλλεται να το τροφοδοτηθούν από το ίδιο κατάστημα. Το κράτος. Αν εκ των υστέρων αυτοί οι άνθρωποι διαφοροποιημένοι φαινομενικά, τσακώνονται για ποια μόδα, ποιο στυλ, ποια αισθητι-

κή θα επιβληθεί σαν κατεστημένο δεν δημιουργούν, ούτε στο ελάχιστο, πρόβλημα στο μεγάλο Κατάστημα.

Κάθε απόπειρα που το κράτος και τα παιδιά τους τα κόματα δημιουργεί εστίες συνεδρίων, ομιλιών, εκδηλώσεων ψυχαγωγίας κ.τ.λ. μας φέρνει σε μια διάθεση συνειδητά ή μη, που τα όρια της ξεκινούν από την καχυποψία και φθάνουν στην έχθρα.

Κάθε απόπειρα αποσπασματικής κριτικής μας αφήνει ανέγγιχτους στο βαθμό που γνωρίζουμε πως το αποτέλεσμά της διαιωνίζει το αδιέξοδο του προβλήματος παρ' ότι συμβάλλει στην δημιουργία εστιών για το ξεπέραςμα του.

Τα τρία συνέδρια που έγιναν μέσα στο δεύτερο εξάμηνο του 84 με επίκεντρο την «κρίση της γλωσσικής συμπεριφοράς» καθώς επίσης και οι αθρογραφίες στον Αστικό και προοδευτικό τύπο δεν ξεπερνούν ούτε καν σαν προδλημματισμό τα αυστηρά όρια του ορθολογισμού. Οι διάφορες αναφορές των ποιητών δεν είχαν άλλο σκοπό από την αύξηση των μηνιαίων τους εσόδων.

Όλες οι οριοθετημένες ηλιθιότητες των πνευματικών αναπήρων διανοούμενων (όχι πως υπάρχει δηλαδή διανοούμενος που να μη είναι φυσικά ανάπηρος) συγκρούονται σε ένα επίπεδο, ποια κοινωνική τάξη θα υπερισχύσει έναντι όλων των άλλων. Ποια κοινωνική τάξη θα είναι η κεφαλή στην κοινωνία και πως αυτή θα ρυθμίζει την σκέψη μας και την έκφραση μας σύμφωνα με τα δικά της συμφέροντα. Οι υποτιθέμενες ριζοσπαστικές θέσεις των μακρομάλληδων με τα παλιά σασκάκια περί του «γλωσσολογικού ζητήματος» ανέποφες με οποιοδήποτε πρακτικές ολοκληρώνονται στα σύνορα της γελοιότητας.

Το πρώτο συνέδριο έγινε στο Ζαπείακι με κυβερνητική καθοδήγηση δια μέσου του Υφ. Νέας γενιάς. Το δεύτερο έγινε στο γήπεδο του Μίλωνα με οργανωτή το Κ.Κ.Ε.(ε.σ.) και το τρίτο στο θέατρο «Αθηναίων» που οργάνωσε το πολιτιστικό κέντρο «Δημήτρης Γληνός». Αν έγινε και κανένα άλλο στη ζούλα και μας ξέφυγε... δεν γαμιέται...

Επιτυχημένο θεωρείται το συνέδριο του Υφ. Νέας γενιάς με κριτήριο φυσικά την προσέλευση περισσότερων προσβότων στο κοπάδι. Η αναφορά που γίνεται σ' αυτό έχει κάποια σημασία σχετική. Και αυτό για δυο λόγους. Ο πρώτος βρίσκεται στο ενδιαφέρον πούχει η εξέλιξη του Ελληνικού κράτους και συγκεκριμένα με την εγκαθίδρυση της δημοτικής στο κρατικό μηχανισμό από την ποδοσφαιρική ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Και ο δεύτερος σ' ότι μαζεύτηκαν κάτω από την στέγη του κράτους, για να αποφύγουν το λιοπύρι, περισσότεροι αυτόνομοι, ανεξάρτητοι, ανένταχτοι, δεξιοί και κεντροί αναρχικοί, άλλοι γιατί είναι ο εαυτός τους, και πολλοί που μοστράρουν τον φιλελευθερισμό τους με ελευθεριακό μανδύα, κυρίως παρά οπαδοί της Πασοκικής υστερίας.

Και τώρα ολίγον Ιστορία σε χοντρό. Παλαιότερα, πριν το 74, το κράτος χρησιμοποιούσε σαν γλώσσα του την

καθαρεύουσα. Η δημοτική πάντα στην παρανομία, στα βουνά και στα λαγκάδια έδινε μάχες η κακομοίρα, καθ' ότι φιλόδοξη να γίνει και αυτή γκόμενα με ισχύ. Η αντίθεση μεταξύ κράτους και κοινωνίας είναι ξεκάθαρη τότε και το ταξικό περιεχόμενο των αγώνων προσδιορίζεται κυρίως στην αγωνία του ποιος θα κατακτήσει τα εξουσιαστικά επιτελεία (εκτός των εξαιρέσεων). Τα πράγματα όμως κινούνται. Πέφτουν μπουινιές από δω, κλωτσές από κει, θγαίνει οφ-οάνιντο 2ο αντάρτικο, βάζει γκολ ο Καραμανλής στο παλάτι, λίγες νοθείες στις τροφές των εργαζομένων, πολύ σάλτσα από αίμα εργατών, ξεπερνάμε με τις αντιστάσεις μας την δικτατορία 67-74 η γενιά του 114 ψάχνει για την σκιά της, την ανακαλύπτει σε άλλο δρόμο και μετά την μεταπολίτευση η κυβέρνηση της Ν.Δ. και συγκεκριμένα το 1976 ο Ραλάκης, υπουργός τότε παιδείας, με κάποια διορατικότητα περισσότερη από τους ομοίους του κάνει μπάσιμο και κάνει επίσημη γλώσσα στην εκπαίδευση τη Δημοτική. Είναι πρώτη φορά στην ιστορία του νεο-ελληνισμού που εξουσία εγκαθιδρύει έστω και αποσπασματικά την χρήση και λειτουργία της δημοτικής στο κρατικό μηχανισμό.

Φαγώθηκαν όμως τα κοράκια μέσα στην Ν.Δ. και δεν άφησαν το Ραλάκη να προχωρήσει σε φιλελευθεροποιήσεις τέτοιες που να ξεπερνούσαν έστω και στιγμιαία την κρίση που περνούσε η Ελληνική κοινωνία και κατ' επέκταση και η τσέπη τους.

Τα κάνουνε σκατά, ο Παπανδρέου μαρσάρει, -οι οπαδοί του πασμένοι στην αμάθεια και στην αγανάκτηση- κολλάει το γκόλι -να φύγει η δεξιά- και πολλά άλλα που δεν λέγονται τώρα, γίνεται το λάθος, πατάει η Ν.Δ. την μπανανόφλοδα που μόνη της είχε πετάξει και το ΠΑΣΟΚ κερδίζει τις εκλογές του Οκτώβρη του 81. Το ΠΑΣΟΚ στα προγράμματά του περί αλλαγής στη τρίτου δρόμο με τις ευλογίες των βιομηχάνων θεομοθετεί την δημοτική γλώσσα και την επιβάλλει, την καθιερώνει, σαν εκφραστικό όργανο και της Κρατικής μηχανής.

Φιλόδοξο το επιτελείο του ΠΑΣΟΚ, προσπαθεί το κράτος, ολόκληρο αυτός ο μεσολαβητικός μηχανισμός, να φύγει από τα ύψη και να εισέλθει σαν πραγματικότητα στην καθημερινή ζωή του κάθε πολίτη να πιστέψει πως το κράτος είναι ένα με τον πολίτη και ο πολίτης ένα με το κράτος. Να κοινωνικοποιηθεί το κράτος και να μπει στα σαλονάκια και στις αγκαλιές των ερωτευμένων. Να γίνει απαραίτητο το κράτος για τον πολίτη σε σημείο που και για χέσιμο να πηγαίνει για να θγει το σκατό από το κόλο, θα χρειάζεται η μεσολάβηση του κράτους. Για να φανταστείτε να κάθεστε στη λεκάνη, έτοιμοι να κάνετε την κουράδα και να μη θγαίνει παρά μόνο φωνάζοντας τρεις φορές τη λέξη κράτος. Και να θγαίνει μια χαμογελαστή κουράδα που να λέει -ο αγώνας τώρα δικαιώνεται-.

Η εγκαθίδρυση της δημοτικής σαν γλώσσα της εξουσίας δημιουργεί από την μια πλευρά την ψευδαίσθηση πως ο κοσμάκης κυβερνάει, δίνοντας καρπάζες στον εαυτό του, από την άλλη δημιουργεί ελεγχόμενες οριοθετήσεις

στην σκέψη του κάθε ατόμου. Συγχρόνως οι επιτελικοί του ΠΑΣΟΚ διαχειρίζονται πιο αποτελεσματικά το κράτος, στο όνομα του λαού, σύμφωνα με τα συμφέροντα των αφεντικών.

Σε μερικούς καλό-καρδους συντρόφους η προσέλευση τόσων πολλών ατόμων με τις παραπάνω χαρακτηριστικές ονομασίες στο κυβερνητικό συνέδριο τους προξενεί εντύπωση. Προς το παρόν δεν θα επεκταθούμε στην αλλοπροσαλλότητα αυτού που θέλουν να ονομάζουν «χώρο» οι φιλόδοξες προσωπικότητες που ευαγγελίζονται κινήματα έξω από κουνήματα. Μονάχα θέλουμε να καταδειχθεί ότι το ΠΑΣΟΚ έχει την δυνατότητα να αφομοιώσει όλο αυτό τον κόσμο στο βαθμό που δεν είναι ξεκάθαρο και μέσα τους και έξω πως κάθε επιλογή που κάνουν, αν δεν εμπνέεται από τον αντικρατισμό στις κοσμογονικές διαστάσεις, αν δεν προσδιορίζεται ενάντια σε όποια εξουσία, είτε το θέλουν είτε όχι τους οδηγεί στις στρατιές του ΠΑΣΟΚ με διαφορετικές στολές. Θα επανέλθουμε στο θέμα αυτό για να το κλείσουμε αν είναι δυνατό μια και καλή. Επιφυλάσσομαι.

Όσο αφορά για το κρυφό-σταλινικό ΚΚΕ(ε.σ.) -που επιμένει το κακόμοιρο να υπάρχει αποδεικνύοντας σε κάθε του εκδήλωση την παντελή έλλειψη εφοδίων, στο κυνήγι της καταξίωσης του στον κόσμο των μεγάλων (θουλή)- δεν διαθέτει ούτε καν την εντιμότητα να διαλυθεί.

Η διοργάνωσή του και η εκτέλεση του κομματικού αυτού συνεδρίου δεν ξεπέρασε ούτε την απωθημένη του διάθεση στο να δημιουργήσει εντυπώσεις. Οι οπαδοί θεατές τους ανεύθυντοι και φαινομενικά φιλελευθεροί με την χαστική και αλλοπροσαλη συμπεριφορά τους προδίδαν την ενδυματολογική τους «ευπρέπεια» και καταξίωναν την ποιότητα των ομιλιών. Οι γλωσσικές αποφάσεις του Μπαμπανιώτη και οι κίνδυνοι του λογιωτατισμού στην δημοτική του Φόρη, οι εισηγήσεις του Ανδρόνικου για τη γλωσσική παιδεία και οι γλωσσικές δυσμορφίες του Λεντάκη (του πρωτοπόρου αυτού ζώου στην δημιουργία των «Ελευθεριών Πανεπιστημίων» και ρήτορα των φυλακών για το πως ο φυλακισμένος να μείνει πάντα φυλακή) σε συντονισμό με τον Μαρωνίτη που όποιος δεν τον γνωρίζει μπορεί και να τον συμπαθήσει από μακριά και αυτή την γκόμενα, το Σαθδόπουλο, που όλοι μας κάποια εποχή ερωτοτροπήσαμε μαζί του, δημιουργήσαν ένα κλίμα ποδοσφαιρικού αγώνα που δεν έγινε...

Τελειώνοντας (για τις αναπνευστικές κινήσεις που έκαναν στους ηλικιωμένους ακροατές στον «Αθηναίων» οι προπονητές Φίλιας και οία βαριέμαι να γράψω) την πολυτέλεια που τους κάναμε με το να τους αναφέρουμε υπενθυμίζω στους ενδιαφερόμενους πως για μια ακόμη φορά δικαιώθηκαν οι σύντροφοι που από την αρχή είπαν: Δεν διαθέτουμε ούτε καν σάλιο για να τους φτύσουμε.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ

ΚΟΥΙΖ: Ομοιότητες και Διαφορές

Παραμερίζοντας τις ομοιότητες και εντοπίζοντας τις διαφορές, να βρείτε από ποιές χώρες, προέρχονται τα ανωτέρω στιγμιότυπα. Όποιος βρει τη λύση, κερδίζει ταξίδι στις χώρες, όπου διαδραματίζονται.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ VIDEO ΣΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΣΥΝΕΠΙΑΚΟΛΟΥΘΑ ΤΗΣ

Επιχειρώντας την προσέγγιση ενός ζητήματος, όπως αυτό της κατανάλωσης των σύγχρονων μουσικών -υποακουσμάτων- μέσω της τεχνικής των VIDEO, θα ήταν απερισκεψία να προσανατολιστούμε μόνο προς την κατεύθυνση της ακόρεστης επιθυμίας κάποιων πολυεθνικών διανομητικών εταιριών για περισσότερα κέρδη. Φυσικά αυτό δεν απαλλάσει καθόλου τις εταιρίες αυτές από την ευθύνη μιας έμμεσης μορφής καταστολής της νεολαίας. Κάτι τέτοιο όμως απέχει πολύ από το να λέμε πως η παραπάνω επιθυμία τους είναι αυτή που κατ' κύριο λόγο κινεί τα νήματα της τρέχουσας υποκουλτούρας.

Η δυνατότητα χρησιμοποίησης της Τεχνολογίας των υπολογιστών, στην παραγωγή εμπορευμάτων ευρείας κατανάλωσης δε θα έμενε ανεκμετάλλευτη σ' ένα χώρο πλούσιο σε επενδύσεις, όπως αυτό της -καλλιτεχνικής έκφρασης-. Ο έλεγχος της Μουσικής σκηνής και των κοινωνικών τάσεων και κλίματων που εύρισκαν κατά καιρούς έκφραση σ' αυτήν, τον οποίο επιδίωκαν και συνάμα επιχειρούσαν οι ειδικοί της εξουσίας (μάντζερ εταιριών ή κοινωνιολόγοι -ινστιτούτων μελέτης της συμπεριφοράς των νέων-) έγινε περισσότερο επιβεβαιωμένο με την βοήθεια των νέων τεχνολογικών δυνατοτήτων. Η μαζική και εκβιομηχανοποιημένη παραγωγή μουσικής υποκουλτούρας που χαρακτηρίσει τη δεκαετία 73-83 δεν είχε μόνο σαν αποτέλεσμα την οικονομική ευρωστία των αστών κατόχων της Ε.Π.Ι ή της Μ.Σ.Α. Μια πληθώρα νέων ρόλων και κοινωνικών ψευδοστάσεων που ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της θεαματικής κατανάλωσης, θρήκαν στην νεολαία ένα αγοραστικό κοινό. Οι γλυκανάλατες μαλακίες του ROCK του 70, του HEAVY METAL, της DISCO ή των NEW WAVE παραγωγών δεν ήταν παρά μια αποδείξη του πόσο καλός καταναλωτής μπορεί να είναι ο νέος.

Η εμφάνιση της τεχνικής του VIDEO ήταν και αυτή μια επί πλέον απόδειξη. Κάνοντας την είσοδο του, το VIDEO, στην πλατιά κατανάλωση έδωσε μια ώθηση όχι όμοια στην μουσική αγορά, αλλά και στην δυναμική της να επιβάλλει ρόλους και συμπεριφορές παθητικού αποδέκτη στην νεολαία. Οι τεράστιες δυνατότητες αναπαραγωγής ήχου και εικόνας που η τεχνική του VIDEO εγκαινίασε είχαν σαν αποτέλεσμα την ανάπτυξη της αγοράς και την επέκτασή της και σε άλλους τομείς της καθημερινής δραστηριότητας. Αφ' ενός η κατασκευαστική ικανότητα των εταιριών, και μ' αυτό εννοούμε την μαζική και εκβιομηχανοποιημένη παραγωγή μουσικής υποκουλτούρας που εμφανίζεται με την μορφή νέων μουσικών ρευμάτων, εξελίχθηκε τόσο ώστε ο έλεγχος της μουσικής σκηνής και αγοράς από τους ιδρυτικούς του marketing να τείνει να γίνει πλήρης και η οποιαδήποτε πρόσθεση σ' αυτήν έξω από τις εταιρίες και τους παραγωγούς αδύνατη. Η αναχρονιστική τακτική της

αφομίωσης των μουσικών ρευμάτων που ξεπηδούσαν σε ανύποπτο χρόνο, και πολλές φορές από την δημιουργική αναγκαιότητα ομάδων νέων, θεωρείται μια ξεπερασμένη μπροστά στην κατασκευαστική αυτήν ικανότητα των εταιριών. Έτσι αν η πρόσβαση των GARAGE GROUPS στην σκηνή του 60 ήταν σχετικά εύκολη, σήμερα αυτά (ή κάποια άλλα ανάλογά τους) δεν μπορούν να σταθούν ούτε σε μια γειτονιά.

Κατά δεύτερο λόγο η κατανάλωση μουσικών υποπροϊόντων έγινε απαιτητικότερη, έτσι ώστε η κατοχή ενός Hi-Fi συγκροτήματος και μιας σημαντικής δισκοθήκης να θεωρούνται σήμερα ανεπαρκή μέσα γι' αυτήν. Το VIDEO εκφράζει μια νέα αναγκαιότητα καθώς έρχεται να εκπληρώσει τις παραπάνω καταναλωτικές απαιτήσεις, που το ίδιο με την είσοδό του στην μουσική αγορά δημιούργησε, και συγχρόνως να συνεισφέρει κάτι κι' αυτό στην επιχειρούμενη προσαρμογή του λεγομένου ελεύθερου χρόνου της νεολαίας στους νόμους της κατανάλωσης και του εμπορεύματος. Η υπόθεση της κατανάλωσης της μουσικής περνάει πλέον από την καθαρή ακρόαση (εξαιρώντας εν μέρει τα LIVE CONCERTS) σε μια θέαση, ακρόαση, όπου το άκουσμα ενδιαφέρει λιγότερο, και όπου η θέαση αντικαθιστά μια ενθουσιώδη χρήση της μουσικής, από τον χορό και το κέφι της παρέας, μέχρι την παντομίμα και κάποιες άλλες παράλληλες δραστηριότητες που αναπτύσσονται αυτόνομα. Με την χρησιμοποίηση λοιπόν των VIDEO-CLIPS, όχι τόσο σαν δια-

φημιστικά SPOTS όσο σαν ένα μέσο καθημερινής κατανάλωσης μουσικής και αυτός ακόμα ο περιβόητος μύθος της επικοινωνίας μέσω της μουσικής βρίσκει μια θέση δίπλα στο φέμα της επικοινωνίας σκηνοθέτη-θεατή στον κινηματογράφο.

Ανοίγοντας μια παρένθεση μπορούμε να πούμε πως ο μύθος που θέλει τον μουσικό να επικοινωνεί με το ακροατήριό του, αν και κινείται στο χώρο μιας λανθασμένης αντίληψης, εντούτοις δεν έπαψε να αποτελεί λάβη για μια ενεργητική συμμετοχή του θεατή, όπου αυτό ήταν επιβεβαιωμένο. Και παρ' όλο που το ROCK του 70-80 ήταν ταγμένο στην υπηρεσία του θεάματος, η βίαιη επιθετικότητα που απελευθέρωσε πολλές φορές η χρήση του, πήρε την μορφή μιας έμπρακτης κριτικής του εμπορεύματος (βλ. ROCK CONCERTS), ή τουλάχιστον αποτέλεσε απειλή για την νομιμότητα και την ηθική τάξη.

Σήμερα το VIDEO υποκαθιστά ακόμα και την παρακολούθηση μιας συναυλίας, η οποία προϋποθέτει μια συμμετοχή των ακροατών της και η οποία δεν είναι απόλυτα ελέγξιμος από τους οργανωτές της. Αυτό πάει να πει πως η διαμόρφωση του κλίματος και κάποιων άμεσων καταστάσεων σε μια συναυλία είναι κατά το πλείστον αποτέλεσμα δραστηριότητας που αναπτύσσονται υποκείμενα. Και που ανεξάρτητα από το πόσο παραμένουν θεατές, εμφανίζουν εκείνα τα ψήγματα συμμετοχικής δραστηριότητας, που από την έκφραση τους εξαρτάται και η έκβαση της συναυλίας. Αλλά το κλίμα που αναδύει η παρακο-

λούθηση ενός VIDEO -αντίστοιχου μιας συναυλίας- και οι καταστάσεις που εκτυλίσσονται μπροστά μας είναι αντικειμενικά οργανωμένες από μερικούς managers - σκηνοθέτες κ.λ.π., και που πάντα φτάνουν έως εκεί που είναι ανώδυνες για την νομιμότητα αυτής της κοινωνίας, αποκλείοντας την παρέμβαση του υποκειμένου του θεατή. Η συμμετοχή ή καλλίτερα μια ψευδαίσθηση συμμετοχής λαμβάνει χώρα στην σφαίρα της ταύτισης του θεατή με τον πρωταγωνιστή-τραγουδιστή του αγαπημένου του group.

Η επικοινωνία που προτάσσεται με την χρήση των VIDEO είναι μια παθητική και συνεχής κατανάλωση εικόνων και παραστάσεων που φτάνει στα όρια του ενουσιωτισμού της φαντασίας και της δημιουργικής έκφρασης των νέων. Το πρότυπο του παθητικού νέου, ενός νέου αποδέκτη των οποιονδήποτε ηλιθιοτήτων τύπου DURAN-DURAN είναι ανάλογο με τον αυριανό του ρόλο σαν εργάτη, δημόσιου υπάλληλου ή καταναλωτή, είναι μια μύηση σ' αυτόν τον αυριανό ρόλο που του επιφυλλάσει η κοινωνία μας, είναι μια προσπάθεια να κλείσει η ψαλίδα που χωρίζει την νεολαία από τον ενταγμένο στην ιεραρχημένη παραγωγική διαδικασία και την μανία της κατανάλωσης. Κόσμο των «ωρίμων πολιτών». Κατ' αυτόν τον τρόπο η «βία» των VIDEO των ROLLING STONES δεν έχει να κάνει τίποτα με την βία που προβάλλουν οι νέοι αντιπαρακείμενοι στην ένταξή τους σ' αυτήν την κοινωνία. Είναι μια «βία» που τους θέλει ενταγμένους για να μπορούν να την κα-

ταναλώνουν, και που η μόνη ενέργεια που απαιτείται είναι αυτή της αναζήτησης άλλων αναλόγων VIDEO με πιο πολύ μουσική, και φυσικά βία. Συνάμα και τα πρότυπα συμπεριφοράς που μας προτείνονται απλόχερα, με την κατανάλωση VIDEO CLIPS, δεν έχουν και αυτά να κάνουν τίποτα με ορισμένες νέες συμπεριφορές ή τρόπους ζωής που εκφράζονται μέσα από αντίστοιχες νέες μουσικές τάσεις και κινήματα. Πρόκειται μάλλον περισσότερο για μια ασύστολη προτροπή στον μιμητισμό. Το να ντυνόμαστε και να μιλάμε ανάλογα με τις θεαματικές ορέξεις του κάθε τραγουδιστή των CULTURE CLUB είναι μια επιλογή εκείνων που μας θέλουν όλους ίδιους και όχι ισότιμους μεταξύ μας, εκείνων που επιδιώκουν η δυνατότητα επικοινωνίας μας να περιορίζεται στο ποιος είναι πιο sexy ή τι νος το VIDEO ήταν καλλίτερο.

Είναι μια επιλογή όλων αυτών (σκηνοθετών - μάντζερ - ειδικών της οργάνωσης - εταιριών - διαχειριστών της οικονομίας), που σε μια προσπάθεια επιτάχυνσης του ρυθμού ένταξης των νέων, επιχειρούν να περιορίσουν σε ένα κλειστό πλαίσιο συγκεκριμένων χειρονομιών - μισκών συσπάσεων (κ.λ.π.) την καθημερινή έκφρασή τους. Και με ένα φαινομενικό μετασχηματισμό κάποιων «στάσεων ζωής» να καθιστούν αδύνατη ακόμα και μια αντανάκλαστική αντίδραση. Γνωρίζοντας πολύ καλά τα αποτελέσματα της στασιμότητας -η οποία συνήθως γεννά την ανάγκη για κάτι καινούργιο- αξιοποιούν τη γνώση τους αυτή και κατορθώνουν με την αναδιοργάνωση του STAR-SYSTEM, να κατασκευάζουν νέους ήχους και τάσεις, νέα πρότυπα ινδαλμάτων, που μέσω της τεχνικής της εικόνας και της επίφασης του καινούργιου μπορούν να καταναλωθούν ευρύτατα.

Η νεολαία αναγκασμένη πλέον να υποτάσσεται κι' αυτή στις επιταγές της οικονομίας είναι σε θέση με μια συσκευή VIDEO - T.V. και με VIDEO κασέτες ενοικιαζόμενες προς 150 δρχ. την ώρα να απολαύσει τις φανταστικές περιπέτειες του αγαπημένου της τραγουδιστή με μια πλήρη απουσία διαλόγου και επικοινωνίας. Παραμένοντας αποστασιοποιημένη από όσα συμβαίνουν απέναντί της, ίσως αύριο παραμείνει αποστασιοποιημένη και από όσα καθημερινά θα εκτυλίσσονται γύρω της. Επίσης είναι πλέον σε θέση να πάψει να οργανώνει και να διαχειρίζεται αυτή τον χρόνο της, αλλά είναι επίσης στην ευχάριστη θέση με την βοήθεια μόνο ενός T.V. CONTROL να εκσπερματώνει στην θέα των οθονών της MADONNA σε μια σχέση ανάλογη με την ταχύτητα εναλλαγής των πλάνων της στην οθόνη, αδιαφορώντας για τις ερμηνευτικές της ικανότητες. Η νεολαία θα εξουσιάζεται από τα πράγματα, όσο καιρό η οικονομία θα συνεχίζει να εδραϊώνει την κυριαρχία της στο κέντρο του κοινωνικού γίγνεσθαι...

Όχι δεν πρόκειται για το σκορ, για τον αριθμό των γκολ. Πρόκειται για το άλλο σκορ, αυτό των νεκρών. Αυτό που διαμορφώθηκε με πέτρες, ρόπαλα, σφαίρες (!), ελικόπτερα, σκυλιά, ασπίδες κράνη, έφιππη αστυνομία. Αποτέλεσμα 42 νεκροί. Εκατοντάδες οι τραυματίες, είκοσι σε κόμα (!) και φυσικά το μάτε έγινε. Έτσι έκριναν οι «φωστήρες» της ευρωφιλαθλοποίησης των μαζών, έτσι έκριναν οι «πατέρες» του βασιλιά των σπάρ. Γιατί είπαμε πάνω από όλα η εισπρακτική επιτυχία του αγώνα.

Και μετά; Ε, μετά επίσημο πριμ που σα να μύριζε από τα πτώματα των νεκρών, σα νάταν το ίδιο τους το αίμα, επίσημο πριμ στους Ιταλούς από τη Θάσσερ για κατευνασμό και εξίλευση.

Και μετά; Ε, μετά το επίσημο όργιο χυδαιολογίας, διαστρέβλωσης, ευθυνοφοβίας, ενάντια σε μερικές εκατοντάδες «κακούς» και «αιμοδόρους» νέους που δεν έχουν σπίτι, που πεινάνε, που είναι κοινωνικά περιθωριοποιημένοι, που είναι... που είναι όμως τελικά χρήσιμοι σαν μια χειραγωγημένη μάζα που φωνάζει, βρίζει, εκτονώνεται νόμιμα σε κάποιες φάσεις αλλά μέχρι εκεί. Γιατί όπως και στις άλλες κοινωνικές εκδηλώσεις έτσι και εδώ η βία είναι πάντα ύποπτη και απαράδεκτη. Όπως και στις άλλες κοινωνικές διασαλεύσεις η βία από τη πλευρά του κράτους όμως, της αστυνομίας είναι πάντα παραδεκτή και θεμιτή. Τόσο παραδεκτή και θεμιτή που οι νεκροί από την έφιππη αστυνομία και τις μαζικές εφόδους των ευρωκρα-

νοφόρων να θεωρούνται από όλα τα ευρωέντυπα «μηδενός εξαιρουμένου» έμμεσα λίγοι στο βαθμό της καταστολής. Γιατί τι άλλο μπορεί να σημαίνει η κριτική για την μη «έγκαιρη επέμβαση» της αστυνομίας η κριτική για την «ολιγορία» της Φαντάσου δηλαδή και να ήταν έγκαιρη αν και σίγουρα δεν είναι εκεί το πρόβλημα.

Φυσικά από όλα αυτή την εννοχρηστρομένη έντυπη υποκρισία δεν μπορούσε να λείπει και ο ημέτερος τύπος. Και φιάνει να σταθούν στο τερατούργημα του «Ποντικού» που έλεγε ότι «...ίσως και να χρειαζόταν στρατός (!) για να αντιμετωπιστούν αυτά τα κτήνη σε περίπτωση που δε γινόταν το μάτε...». Και βέβαια κανείς δεν τόλμησε να βάλει το δάκτυλο στο τύπο των ήλων και να πει κάποια σοβαρά πράγματα για το

φαινόμενο αυτό. Και βέβαια κανείς δεν τόλμησε να πει όλα αυτά τα παιδιά ποιου κόσμου, ποιας κοινωνίας είναι προϊόντα; Και βέβαια κανείς δε τόλμησε να πει γιατί αυτά τα παιδιά τα σπάνε στα γήπεδα ενώ ίσως θάπρεπε κάποια γραφεία ανεργίας να σπάνε, ενώ θάπρεπε ίσως αντί για τη στρογγυλή θεά να κυνηγάν αυτούς που τους χειραγωγούν για να είναι όντα παθητικά και φιλαθλητικά, μια και έτσι δεν θάχουν απαιτήσεις. Δε θάχουν απαιτήσεις από το τόπι, είναι όμως επικίνδυνο το να αρχίσουν να έχουν απαιτήσεις από την σχέση με τον εαυτό τους, το να αναζητήσουν διέξοδο από τη μοναξιά και από την απομόνωσή τους, από τη ανεργία.

Και ούτε βέβαια βρίσκεται το θέμα στο ρατσιστικό διαχωρισμό που κάποιοι επιβάλλουν του στυλ «οι καλοί» και οι κακοί

φιλάθλοι» ούτε εστιάζεται και στην ύπαρξη ή όχι πολιτικής τοποθέτησης από τους «κακούς» φιλάθλους. Και δεν άπτεται το θέμα αυτών των ζητημάτων γιατί κάθε τι είναι πολιτικό, κάθε τι είναι κοινωνικό. Και ανάλογα με τις κοινωνικές διαμορφώσεις, τους κοινωνικούς συσχετισμούς έχουμε τους χούλιγκανς (!) οπαδούς του προλεταριάτου του Λίβερπουλ, έχουμε τους φασίστες χούλιγκανς του Ντορτμουτ με τον «επιλεκτο» αρχηγό τους Ζέγκι ο οποίος μέχρι και επιθέσεις σε τουρκικά εστιατόρια κάνει.

Και σίγουρα ποτέ δε καταστέλλονται οι δεύτεροι, αλλά πάντα οι πρώτοι, οι εξαθλιωμένοι, που ίσως όμως την αντίθεση που τους γεννά μέσα τους η αντιφατικότητα της κοινωνίας δεν την έχουν κάνει θέση. Που ίσως η συμπλοκή με τους κρανοφό-

ρους δεν είναι αποτέλεσμα μιας συνειδητής ανέλιξης προσπάθειας ενάντια στη κοινωνία. Που ίσως να μη πολυπιστεύουν όταν συμπλέκονται με τις δυνάμεις καταστολής πως πεθαίνουν για τη δόξα της πολυθρυλικής ομάδας τους. Που ίσως «και είναι και το τραγικότερο» να μη ξέρουν γιατί ζητωκραυγάζουν ένα γκολ, γιατί αλλόφρονες κτυπιούνται μεταξύ τους, γιατί τέλος πεθαίνουν από ένα ρόπαλο.

Κοινωνικό ασυνείδητο, θιαμόνο και μόνο για τη θία, μια «τυφλή» έκρηξη αρένας, ή «κάτι-άλλο».

Αναβλήθηκε η δίκη για την εξέγερση στις φυλακές Κορυδαλλού.

Τη Πέμπτη, 4 Ιουλίου, αναβλήθηκε η δίκη των 11 κατηγορουμένων-κρατούμενων, που θεωρήθηκαν πρωταίτιοι, για την εξέγερση στις φυλακές Κορυδαλλού, το Δεκέμβρη του 1981.

Θυμίζουμε ότι είχαν εξεγερθεί 140 περίπου ποινικοί κρατούμενοι. Διώξαν τους φρουρούς κλειδώθηκαν και ταμπουρώθηκαν διαμαρτυρόμενοι για την αθέτηση προεκλογικών υποσχέσεων του ΠΑΣΟΚ.

Ο τότε νέος υπουργός Δικαιοσύνης, της τότε νεοεκλεγμένης κυβέρνησης της «Αλλαγής», ο κύριος Αλεξανδρής, είχε δηλώσει ότι θα μειώνονταν σημαντικά οι ποινές όλων των κρατούμενων, μέχρι τα Χριστούγεννα του '81. Στις 22 Δεκεμβρη, όμως, αναγγέλθηκαν οι πρώτες μειώσεις, που ήταν γελοίες (μείωση για ποινές μέχρι 5 χρόνων).

Αμέσως εξεγέρθηκαν στην Γ και Δ πτέρυγα.

Την επόμενη, μπρος σ' αυτή την αντίδραση, η κυβέρνηση δήλωσε ότι θα μειώσει τις ποινές μέχρι 15 χρόνων. Η ενέργεια αυτή είχε σαν αποτέλεσμα οι κρατούμενοι της Γ πτέρυγας να σταματήσουν την εξέγερση και να μείνουν μόνοι τους οι βαραιοποινίτες και ισσοίτες της Δ πτέρυγας, που χωρίς τροφή και νερό, άντεξαν ως τις 29 του μήνα.

Τότε με πρωτοβουλία του διευθυντή των φυλακών Κρινή, που είχε καλέσει απ' τις πρώτες μέρες ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, έρχονται τα ΜΑΤ. Μπρος στους πάνοπλους κρανοφόρους, με τις

ασπίδες, τα πιστόλια και τα ρόπαλα, οι κρατούμενοι οπλίστηκαν με ό,τι ξύλα και σίδερα μπορούσαν να βρουν.

Ο Αλεξανδρής, σε τηλεφωνική επικοινωνία με τον Κρινή, ματαιώνει την επίθεση των ΜΑΤ, πούχε διατάξει ο τελευταίος και διώχνονται τα ΜΑΤ από τους διαδρόμους. Μετά από λίγη ώρα όμως, Αλεξανδρής και Σκουλαρίκης, δίνουν εντολή για επίθεση στις 4 η ώρα το πρωί. Ο Ασπμακόπουλος γενικός διευθυντής του υπουργείου Δικαιοσύνης, ήταν ο επικεφαλής πολιτικός αρχηγός της επίθεσης.

Την άλλη μέρα οι εφημερίδες έγραφαν: «ΤΑ ΜΑΤ ΜΠΗΚΑΝ ΑΝΑΙΜΑΚΤΑ! Άγνοια ή απόκρυψη των γεγονότων για να μη δυσφημηθεί η μόλις ενός μήνα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, για τη χρησιμοποίηση δυνάμεων καταστολής, ούτε προεκλογικά υποσχέθηκε να καταργήσει; Γεγονός, ότι ένας τουλάχιστον

κρατούμενος, ονομαζόμενος ΣΤΕΦΑΝΟΥ, μεταφέρθηκε θανάσιμα τραυματισμένος στο νοσοκομείο. Τριανταεπτά κρατούμενοι, ανεβασμένοι στη ταράτσα απειλούσαν να αυτοκτονήσουν, αν τους πλησίαζαν τα ΜΑΤ - ενώ οι υπόλοιποι από τους 140, είχαν παραδοθεί απ' αυτούς ήταν οι ξυλοκοπημένοι - και παραδόθηκαν μετά από διαπραγματεύσεις. Την ίδια μέρα στάλθηκαν στις πειθαρχικές φυλακές της Κέρκυρας - φυλακές που το ΠΑΣΟΚ προεκλογικά είχε υποσχεθεί να κλείσει ως μεσαιωνικές και απάνθρωπες.

Το αλλαγμένο πρόσωπο της εξουσίας φάνηκε ότι ήταν το ίδιο, χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα, που καταγγέλονταν από το μέχρι πριν λίγο αντιπολιτευόμενο ΠΑΣΟΚ, με τη δεξιά - που με τη λογική της και τους χειρισμούς της ευθύνεται αποκλειστικά για το χάος των Ελληνικών φυλακών».

Μετά τέσσερα χρόνια, η Κέρκυρα λειτουργεί ακόμα. Τα ΜΑΤ που πρωτοχρησιμοποιήθηκαν στις φυλακές Κορυδαλλού κάτω από «σοσιαλιστικές» εντολές, έχουν χρησιμοποιηθεί δεκάδες φορές ενάντια σε διαδηλωτές, απεργούς και νεολαίους. Και ας φώναζε ο Αντρίκος στη Πάτρα, στο προεκλογικό λόγο του, το Μάη του '85, μόλις μερικές μέρες μετά τη τελευταία χρησιμοποίησή τους στο Χημείο, στο κέντρο της Αθήνας, το πλημμυρισμένο κρανοφόρους, που επιτίθονταν σε οποιονδήποτε, ότι κατάργησε τη ΒΙΑ και τα ΜΑΤ. («Άραγε, είμαστε τόσο μαλάκες, όσο μας νομίζει ή μήπως δεν πήρε χαμπάρι ο άνθρωπος τι γίνονταν, γιατί στο Καστρί είχε ησυχία»)

Στις 4 Ιούλη του '85, πούταν να γίνει η δίκη των έντεκα, με τις συνηθεις κατηγορίες, στάση, αντίσταση, οπλοφορία, οπλοχρησία (αν και δεν αμύνηθηκε με τα ξύλα και τα σίδερα, κανείς απ' όσους τα είχαν), περιύβρισης αρχής κ.λ.π., παρόντες ήταν μόνο τέσσερις, άλλοι έξη ήταν αποφυλακισμένοι και πιθανά δεν είχαν πάρη κλήση, ενώ ο ένας είχε πεθάνει. Η δίκη αναβλήθηκε επ' αόριστο.

Ίσως και να μη γίνει ποτέ. Γιατί τώρα, που ο «σοσιαλισμός» μας ανακηρύχτηκε ανθρωποκεντρικός και ανθρωπιστικός δεν είναι για να σκαλίζουμε μήτρες. Άλλωστε για κείνα τα επεισόδια ποιοί να δικαστούν και να καταδικαστούν αυτοί που αντέδρασαν για το ψέμμα και τη βία ή αυτοί που ασύστολα έπαιζαν με τις ελπίδες των κρατούμενων μοιράζοντας τους συνειδητά ψεύτικες υποσχέσεις.

Στο ψυχιατρείο της Σταυρούπολης στη Θεσ/νίκη, συνέβη ένα γεγονός που όμοιο του στην Ελλάδα μόνο μια φορά πριν χρόνια, είχε συμβεί στο ψυχιατρείο του Δαφνίου Αττικής.

Με πρωτοβουλία του ηθοποιού Μανώλη Δ., οργανώθηκαν και παίχτηκαν δύο δεκαπεντάλεπτα θεατρικά έργα, με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους τρόφιμους του ψυχιατρείου.

Γύρω στα μέσα Φλεβάρη του 1985, είχε υποβληθεί η πρότασή του στη πασσακική διεύθυνση του ψυχιατρείου, και εγκρίθηκε. Θεώρησαν, ότι η συλλογική δουλειά θα ωφελούσε τους «ασθενείς».

Μετά από 2 1/2 μήνες πρόβες, τη Κυριακή 28-4-85 η παράσταση άρχισε. Στην αρχή παρουσιάστηκε μια χορωδία που με τη μουσική συνοδεία δύο γιατρών, τραγούδησε παλιά ρεμπέτικα.

Όπου να στηθεί η σκηνή μια κοπέλα, πρωτοβουλιικά και χωρίς την άδεια της διεύθυνσης, είπε δύο ανέκδοτα, με σεξουαλικό υπονοούμενα.

Μετά δόθηκε η θεατρική παράσταση ένα απόσπασμα από «τον αγαπητικό της Βοσκοπούλας» και ένα χιουμοριστικό σκετς «ο πεθαμένος».

Η χορωδία και η θεατρική προσπάθεια ήτα μια εκπληξή για τους θεατές, που ήσαν γιατροί, «ασθενείς» και συγγενείς τους. Τους φάνηκε αδιανόητο, άνθρωποι με «ψυχώσεις» κάθε είδους, με «μελαγχολίες», «μανίες» κλπ «ψυχοσθένειες» που απ' το πρωί ως το θράδυ κοιτούσαν διαρκώς ένα σημείο στο πάτωμα, που νομίζουν ότι όλοι τους κυνηγούν και θέλουν το κακό τους, αποφεύγοντας έτσι όλους τους ανθρώπους, άτομα δηλ. ακοινωνήτα, να ευχαριστιούνται συνεργαζόμενοι με τους γύρω τους και να αποκτούν μια ανθρώπινη σχέση μαζί τους, καταστάσεις δηλαδή που δε κατάφεραν να τους κάνουν να αισθανθούν τα δεκάδες χάπια την ημέρα, τα ηλεκτροσόκ, οι ποικίλες «θεραπευτικές» μέθοδοι και οι απομονώσεις (Το ψυχιατρείο Σταυρούπολης Θεσ/νίκης

Η Ελευθερία είναι θεραπευτική κι όχι τα ψυχιατρεία.

είναι για «βαριές» περιπτώσεις «ψυχοσθενών», κάτι αντίστοιχο με το Δαφνί στην Αττική).

Το γεγονός ότι στην χορωδία και στη θεατρική παράσταση ξεχναγαν τα λόγια ή έχαναν τη σειρά των στίχων στα χαρτιά που κρατούσαν ή το ότι υπήρχε κάποιος πούκανε τον υποβολέα πίσω από το πανί, οι τεχνικές, δηλαδή αδυναμίες, όλης αυτής της ιστορίας δεν μπόρεσε να αποκρύψει τη προσπάθειά τους για να επικοινωνήσουν με τα γέλια, τα πειράγματα, τις κουβέντες αναμεταξύ τους.

Ήταν, κυριολεκτικά, ένα κτύπημα στην αυθεντία της ψυχιατρικής επιστήμης με τα χάπια και τις άλλες απάνθρω-

πες μεθόδους της. Η διάθεση αυτή, που υπήρχε στους «επί της σκηνής», επεκτάθηκε και στους θεατές - «ασθενείς», οι οποίοι στο τέλος της παράστασης, ξεπέρασαν τη παθητικότητά τους, σε θεατές, και άρχισαν να συμμετέχουν στην εκδήλωση ενεργητικά.

Πρώτα, σηκώθηκε κάποιος που είχε δύο «σέκιν» ανέκδοτα. Οι γιατροί εξεγέρθηκαν. Οι λέξεις «πούτσος» «γαμήσι» τους σκανδάλισαν και έτρεξαν να του πάρουν το μικρόφωνο. Οι υπόλοιποι όμως, τους γιουχαράνε, ενώ οι συγγενείς, που έβλεπαν πρώτη φορά μετά από χρόνια τους δικούς τους ανθρώπους, να μιλούν και να γελούν, παρέμβησαν και

εμπόδισαν το διεύθυντή να κόψει το ρεύμα από το μικρόφωνο - έστω κι αν ηθικά διαφωνούσαν κι αυτοί με τις ελευθεροστομίες.

Υστερα σηκώθηκε μια κοπέλα που είπε δύο ανέκδοτα με ίδιο περιεχόμενο με τον προηγούμενο. Μόνο που το δεύτερο το είπε με κλειστό μικρόφωνο και σθηστά φώτα. Η διεύθυνση είχε βάλει μπροστά τη δική της «λογική» τη «λογική» του δυνατού και της αυθεντίας, παρά την αντίθετη όλων των άλλων άποψη. Η δημοκρατική ανοχή (sic!) της διεύθυνσης είχε όρια.

Η ιδέα ότι η δημιουργική συλλογικότητα μπορεί να είναι θεραπευτική αποδείχτηκε σωστή. Αλλά πόσο θεραπευτική, όταν ασφυκτιά στις «λογικές» και στην «αυθεντία» της εξουσίας του θεραπευτή. Οι «ασθενείς» εξωτερικεύσαν τις καταπιεσμένες επιθυμίες τους, τα απόκρυφα σεξουαλικά μέρη του σώματός τους, τα όργανα της ηδονής. Και τους επιβλήθηκε η σεμνοτυφία των τρελογιατρών.

Εδώ, πρέπει να σημειωθεί ότι οι «ασθενείς», από το Φλεβάρη, είχαν φτιάξει ένα δικό τους σκέτς, που πρωταγωνιστής θα ήταν ένας κώλος σε μια γωνία της σκηνής, και θα λέγονταν διάφορα, αλλά τελικά απορρίφθηκε «ως άσεμνον».

Οι άνθρωποι φανέρωσαν στους «θεραπευτές» τους τις έντονες ανάγκες και επιθυμίες τους, αλλά αυτοί κλείσανε τα μάτια και τα αυτιά τους. Ούτε καν το συζητήσαν μαζί τους. Μήπως άραγε η μιζέρια και σχιζοφρένεια των ίδιων των «τρελογιατρών» και ο φόβος τους απέναντι στη δυνατότητα απελευθέρωσης του κορμιού, στην αναζήτηση της απόλαυσης, που αποτέλεσμά της θάταν να σταματήσει να ανέχεται ό,τι το κάνει να υποφέρει, ήταν που τους εμπόδισε; Είναι ένα ζήτημα που η λύση του μπορεί να δοθεί μόνο από μη ειδικούς.

Αντίποινα

Μια όψη της καταστολής

Τα πρόσφατα, αλλά και τα προηγούμενα, επεισόδια στην περιοχή των Εξαρχείων, με τις συνεχείς επιθέσεις των ΜΑΤ και ΜΕΑ εναντίον οποιουδήποτε κινείται, ξανατοποθετούν ένα σημαντικό ζήτημα:

Την στρατιωτικού χαρακτήρα δράση των κατασταλτικών δυνάμεων με εκφράσεις της, την επίθεση με μορφή αντιποίνων, τα μπλόκα και την χρησιμοποίηση «ατάκτων» (ΜΕΑ).

Η διαδικασία είναι περίπου ίδια. Κυκλώνεται η περιοχή (μπλόκο). Αρχίζουν οι συλλήψεις για εξακρίβωση δήθεν στοιχείων. Ακολουθεί η αντίσταση στην αυθαιρεσία των δυνάμεων καταστολής. Εξαπολύεται επίθεση των ΜΑΤ εναντίον του συνόλου των νέων που βρίσκονται στην περιοχή. Ακολουθούν ξυλοδαρμοί ανύποπτων ατόμων, συλλήψεις, προσαγωγές στα δικαστήρια. Όλα αυτά συνοδεύονται από την συνδρομή «άτακτων» (ΜΕΑ) που εισχωρώντας στο σύνολο του αντίπαλου στρατόπεδου (νεολαία) συμπληρώνουν το κυρίως κατασταλτικό έργο των επίσημων δυνάμεων (ΜΑΤ). Άλλες φορές, δεν αποτελούν το συμπλήρωμα αλλά την κύρια δύναμη κρούσης.

Έχουμε μέσα σ' όλα αυτά τα «στρατιωτικά» χαρακτηριστικά της καταστολής ένα σημαντικό παράγοντα. Τα αντίποινα. Δηλαδή, δεν μπορούμε να συλλάβουμε αυτούς που έδρασαν απαντώντας στην κρατική αυθαιρεσία. Άρα όλοι φταίνε. Κτυπάμε και συλλαμβάνουμε αδιάκριτα. Παραπέμπουμε διάφορα άτομα σε δίκη.

Η άσκηση αντιποίνων δεν είναι καινούργια. Είναι τόσο παλιά όσο και ο πόλεμος. Βασίζεται στην ανταπόδοση πληγμάτων στο αντίπαλο στρατόπεδο. Άσχετα από το ποιος άρχισε τον πόλεμο. Τα πλήγματα αντιποίνων επιδιώκουν να αποδυναμώσουν τις κυρίως δυνάμεις από τους υποστηρικτές τους.

Όπως οι δυνάμεις κατοχής με διάφορες πράξεις αντιποίνων προσπαθούσαν να καταστρέψουν την αντίσταση των κατακτημένων με δεκάδες ή εκατοντάδες εκτελέσεις και καταστροφές περιοχών, παρόμοια είναι και η δράση των ΜΑΤ-ΜΕΑ στους νέους που αντιστέκονται στην κρατική καταστολή.

Γι' αυτούς θεωρείται «αντίπαλο στρατόπεδο», όχι μόνο όσοι αντιστέκονται έμπρακτα αλλά και αυτοί που δεν τοποθετούνται υπέρ της καταστολής και των οργάνων της. Αναζητούνται, λοιπόν, στο χώρο της νεολαίας μια και η συγκεκριμένη επίθεση στρέφεται σ' αυτό το κομμάτι της κοινωνίας. Όπως αντίστοιχα στο παρελθόν συλλαμβάνονταν αδιάκριτα πολίτες άσχετα αν συμμετείχαν ή όχι στις κινητοποιήσεις.

Αυτές οι πράξεις των κατασταλτικών δυνάμεων δείχνουν τον επιδιωκόμενο σκοπό. Την απομόνωση των μαχητικών δυνάμεων αντίστασης στην κρατική καταστολή. Αλλά αποδείχνουν ακόμα την απομόνωση των δυνάμεων καταστολής. Η λογική του «χτύπα ότι κινείται» είναι ουσιαστικά η λογική του κοινωνικά απομονωμένου.

Το πιο ουσιαστικό όμως είναι το πώς αντιλαμβάνεται το κράτος και οι κατασταλτικές του δυνάμεις (ΜΑΤ-ΜΕΑ) την κάθε σύγκρουση. Χωρίς να την κατονομάζουν της δίνουν τις πραγματικές της διαστάσεις. Ότι δηλ. καθενιά αποτελεί ένα τμήμα του κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

Κάτι που ίσως δεν θάπρεπε να περνά τόσο απαρατήρητο.

Ευτυχώς η επιστήμη προβλέπει:

Πολλοί επιστήμονες, οικολόγοι, μετεωρολόγοι και άλλοι, έχουν προβλέψει την αλλαγή των κλιματικών συνθηκών της γης, κάτω από την επίδραση των ανθρώπινων δραστηριοτήτων. Και πράγματι, οι προβλέψεις τους δείχνουν να επιβεβαιώνονται τον τελευταίο καιρό, όσον αφορά την Ελλάδα. Στη χώρα αυτή, μεσογειακή με εύκρατο κλίμα, ενώ θα περιμέναμε ψυχρό χειμώνα και θερμό καλοκαίρι, παρατηρείται το φαινόμενο ενός καυτού χειμώνα, με άνοδο του υδραργύρου λόγω αλληπάλληλων επιχειρήσεων-αρετή, και ενός πρωτοφανούς καλοκαιριού με κύριο χαρακτηριστικό τις σφαίρες, που πέφτουν σαν το χαλάζι.

Προβλέπεται περαιτέρω επιδείνωση των καιρικών συνθηκών, και πιο συγκεκριμένα: Κατά τόπους τα γκλομπ θα πέτουν σποραδικά έως ραγδαία, ενώ οι σφαίρες θα θουίζουν κυρίως κατά τη διάρκεια της νύχτας. Αναμένεται ηλιοφάνεια κατά διαστήματα, οπότε και θα λάμψει ο πράσινος ήλιος.

Η Α.Μ.Υ. (Αυτεξουσιαστική Μετεωρολογική Υπηρεσία) προτείνει στους κατοίκους των περιοχών, που πληττονται από καταιγίδες, να εφοδιαστούν με αλεξισφαιρα γιλέκα και κράνη, καθώς επίσης να παρακολουθούν ανελλιπώς τα έκτακτα δελτία θυέλλης.

ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΙΚΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ 2508/84 ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΣΤΗΘΕΝΤΗ ΤΟΙΣ ΣΠΕΣΙΜΟΙΣ ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΖΗΤΑΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΙΟΝΟΜΗΤΕ ΤΥΠΟ ΔΗ ΨΥΧΑΙΩΝΕΙΣ ΕΙΤΕ ΠΑΡΗΓΟΥ ΦΥΛΟΦΑΡΜΑΚΑ Η ΠΑΝΑΛΟΟΥ ΣΤΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΟΑΝΤΙΣΤΕΙ ΑΝΤΙ ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΑ ΑΣΥΛΑ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟΠΟΙΗΤΑΙ Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΟΑΝΤΕΙ? ΚΑΘΕΝΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ Η ΑΙΣΙΟΤΕΡΟ ΕΥΚΙΝΗΤΟΜΟ. ΑΛΛΟ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΙΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΞΙΟΝΟΜΙΚΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΩΝ ΚΙΝΗΣΗ ΓΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗ ΨΥΧΑΙΩΝΟΝ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΑ ΠΡΑΞΙΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΞΙΟΝΟΜΙΚΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΩΝ

Ο αυτοκράτορας πέθανε, ζήτω ο αδελφός του!

-Ο σύντροφος Ραούλ είναι ο πιο ικανός, να με διαδεχτεί, όχι γιατί είναι αδελφός μου, αλλά λόγω της πείρας του και των επαναστατικών του χαρακτηρισμάτων», δήλωσε ο Φιντέλ Κάστρο στο Πλαϊν-Μπού. Μίλησε κανείς για οικογενειακή διαδοχή; Είπε τίποτα κανείς για τη «Λαϊκή Δημοκρατία της Κούβας» και για δημοκρατικές διαδικασίες;

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΒΙΚΤΟΡΑ ΑΡΜΑΝΙΟΥΣ

Ο Βίκτορας Αρμάνιους, 20 χρόνων, συνελήφθη στις 2 Ιούνη, στις 3 η ώρα τα ξημερώματα, αρκετά μακριά από την Τράπεζα Κρήτης, στη πλατεία Ιπποδωμεία, όπου πριν λίγη ώρα η «ομάδα Αναρχικής θέλησης» είχε βάλει φωτιά, εκδικούμενη τις διατιμήτες της Αστυνομίας στο κέντρο της Αθήνας. Η ομάδα καταδιώχτηκε από το αυτοκίνητο της ασφάλειας. Οι ασφαλίτες άρχισαν να πυροβολούν κι η ομάδα πέταξε βόμβα «Μολότοφ» στο αυτοκίνητό τους. Ο Αρμάνιους αρνήθηκε τη συμμετοχή τους στα συμβάντα. «Είδα τους αστυνομικούς πανικοβλήθηκαν και το βάλσα στα πόδια. Είδα έξι άτομα που τα καταδιώκω αναστυνομικοί». Είπε.

Του ασκήθηκε δίωξη για διακεκλιμένη περίπτωση φθοράς, εκρήξεως, οπλοχρησία, παρότι η «ομάδα» πούκανε τον εμπρησμό υποστήριξε ότι δεν ήταν μέλος της ο Αρμάνιους.

Στις 5 Ιούλη, διοργανώθηκε συναυλία συμπαραστάσης. Κυκλοφόρησε δε το παρακάτω κείμενο:

«Εξακρίβωση» υπό την απειλή των όπλων στο Αιγάλεω

Νύχτα της 30ης Ιουνίου, πλατεία Εσταυρωμένου στο Αιγάλεω. Μια παρέα 5 ατόμων κάθεται στο γρασιδί συζητώντας. Ένα περιπολικό με επτάδες 4 αστυνομικούς πλησιάζει, στοματιάει, κι οι αστυνομικοί απαιτούν απ' την παρέα να «πάει αμέσως εκεί». Σαν απάντηση στην όρνηση των νέων να σηκωθούν, οι αστυνομικοί τους αναγκάζουν με την απειλή των όπλων (ο ένας κρατούσε αυτώματο). Μάλιστα, όταν δύο απ' τους νεαρούς διαμαρτυρήθηκαν για την παρουσία των όπλων, οδηγήθηκαν στο περιπολικό όπου τους έγινε σωματική έρευνα ταυτόχρονα με την απειλή να «φιλοξενηθούν» στο κρατητήριο. Σαν δικαιολογία γι' αυτή τη μεταχείριση προβλήθηκε η «έρευνα για ναρκωτικές», ενώ οι ερωτήσεις που υπέβαλαν οι αστυνομικοί ήταν εντελώς άσχετες με την υποτιθέμενη έρευνα (γιατί δεν είστε στα σπίτια σας στις 2 τη νύχτα, τι δουλειά κάνετε, κ.λ.π.) Την άποψη ότι αυτή η μίνι «επιχείρηση-αρετή» ήταν μάλλον εκτόνωση αστυνομικών πάνω σε πολίτες, υποστηρίζουν και τα εξής στοιχεία:

1. Το ίδιο περιπολικό από νωρίς έκανε κύκλους γύρω απ' την πλατεία, πιθανότατα περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να ελέγξει πόσο και ποιοι θαμώνες της πλατείας παρέμειναν.
2. Σωματική έρευνα υπέστησαν μόνο οι δύο που διαμαρτυρήθηκαν, ενώ τα ονόματά τους σημειώθηκαν.
3. Το θράδυ της επόμενης μέρας, στις 1, το ίδιο περιπολικό έκανε και πάλι κύκλους γύρω απ' την πλατεία. Στιματούσε, οι αστυνομικοί κοιτούσαν φάτσες, έφευγε και ξαναγυρνούσε. Φυσικά, κάποια στιγμή θα επανελάμβαναν το «παιχνίδι» τους της προηγούμενης νύχτας, αν δεν συνέβαινε ένα τροχαίο για να περάσουν την ώρα τους.

Επειδή είναι παράνομο να οπλοφορεί κανείς, όπως επίσης και το να συμβουλεύει κάτι τέτοιο, ενδείκνυται σε τέτοιες περιπτώσεις να εφαρμόζουμε τα νόμιμα, τα οποία είναι:

1. Να ζητούνται τα στοιχεία των αστυνομικών και να κρατούνται οι αριθμοί τους.
2. Να μην σημειώνονται τα ονόματά μας, σε οποιοδήποτε χαρτί (αυτό είναι παράνομο).
3. Σε περίπτωση, που οι αστυνομικοί δεν έχουν αριθμούς, είτε επειδή είναι και-

νούργιοι είτε επειδή εκπαιδεύονται με αντικείμενο τις υπάρξεις μας, να θρούμε οπωσδήποτε τον αριθμό του «αρχηγού» του περιπολικού, που υποχρεωτικά θα πρέπει να φέρει στους ώμους του. Επειδή, όμως, οι πρώτοι παραβάτες των νόμων υπήρξαν πάντοτε οι εφαρμοστές του και οι αστυνομικοί πιθανότατα δεν θα σας δίνουν τα στοιχεία τους ή θα τα έχουν καλυμμένα, μπορείτε: Να πάρετε τον αριθμό του περιπολικού και να σημειώσετε την ώρα του επεισοδίου. Να κάνετε την επόμενη μέρα αναφορά στο τμήμα που ανήκει το περιπολικό (παρουσία ή μέσω δικηγόρου), όπου να ζητάτε τα στοιχεία των αστυνομικών. Ανάλογα με το τι θα έχουν διαπράξει εναντίον σας, μπορούν να υποβληθούν οι ανάλογες μηνύσεις (π.χ. για προσβολή προσωπικότητας, απόπειρα ανθρωποκτονίας κ.λ.π.).

Δίωξη ενάντια σε καθηγητή για τις ιδέες του

Η διεύθυνση Μέσης Εκπαίδευσης Δυτικής Αττικής άσκησε δίωξη ενάντια στον καθηγητή φιλοσοφίας του Ιου Λυκείου Αιγάλεω Χρήστο Μάνη με τις κατηγορίες ότι: 1) Εκφράζει ανατρεπτικές ιδέες 2) Ξεσηκώνει τη νεολαία να εναντιώνε-

ΠΟΣΟ ΙΣΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΝΟΜΟ.

Γεωργίας Γώννης : Ηθοποιός (επίλεκτο), μέλος της κοινωνίας.

Βίκτορας Αρμάνιους : Νέος 20 χρόνων άτακτος.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΣ.

Στοιχεία : Κατά ημερολόγιο του ίδιου πυροβόλησε 3 φορές με πιστόλι εξ επαφής την Κοζάνη με αποτέλεσμα να γλυτώσει η τελευταία το θάνατο στο παρό πέντε, μετά από πολυήμερη νοσηλεία στα νοσοκομεία. βρέθηκε το πιστόλι το οποίο ο (δημοφιλής) Γεωργίας κατείχε παράνομα και κινδύνευε μαζί του. (παρίστανε οπλοκαταχή και οπλοχρησία.

Στοιχεία : Μοναδικό στοιχείο η μαρτυρία ενός ασφαλίτη ο οποίος είπε ότι είδε τον Βίκτορα να πετάει αυτοσχέδιο βόμβα μολότοφ εναντίον σε τράπεζα και αυτοκίνητο της ασφάλειας. Ο Αρμάνιους φυσικά δηλώνει άγνωστος για την όλη ενέργεια εμπρησμού της τράπεζας και παρά τις πιέσεις των ειδικών «ασφαλίτων» της ασφάλειας αρνείται να ημερολογήσει κάτι που δεν έκανε και για επιτήρητους λόγους (είναι ένας από τους νέους που δεν δέχονται τη δεδομένη τάξη των πραγμάτων) που θέλουν να τον φορτώσουν.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ « ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ».

Ο Γεωργίας μεταφέρεται διακριτικότητα στον Κορυθαλλό (χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί η παραμορφωτική κατακοπή του κι αφού πέμισε από ασφαιρικές και όλο αυτό τον σφραγισμένο με βάλια και κλάδων, χωρίς ιδιαίτερες προφυλάξεις) χωρίς χειροπέδες και με την συνοδεία μόνο δύο αστυνομικών(Παρόλο που έχει χαρακτηριστεί " επικίνδυνος για την δημόσια τάξη " από την πολιτεία.Στη φυλακή δέχεται υπερμεταχειρίσεις φυλάκων,χαφιδών και λοιπών "οργάνων", και μετά από μικρή διαμονή αφήνεται ελεύθερος με εγγύηση. Όλο αυτό το διάστημα βέβαια δέχεται όντας τις επισκέψεις και τις παρουσίες συγγενών και φίλων.

Ο Βίκτορας κατακοπιείται άσχημα κατά την σύλληψη και μεταφορά του στην ασφάλεια και μέσα σ' αυτή, παρά τις εξηγήσεις της «σοσιαλιστικής κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ » γι αυτό το θέμα.Τελικάφορέται και εξημερεύεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια του κατά τις μεταφορές του στον εισαγγελέα και στους ασφαιρικές, και τέλος με χειροπέδες και ισχυρή αστυνομική επιτήρηση, κλείνεται στο σωφρονιστικό καθεστώς ανήλικων στον Κορυθαλλό. Εκεί αντιμετωπίζει καθημερινά την υπερβολικά σκληρή συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων και των χαφιδών της φυλακής. (Ψυχοδραμαί, ξυλοδαρμά, ξυλοκράσεις επισκέψεις στο κελί του, οθήματα τογύρων στο σώμα του) και άλλα. Για επισκέψεις βέβαια ούτε λόγος. Και οι δικηγόροι του με δυσκολία και μετά από ανιστόρο έλεγχο τον βλέπουν.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Από την πρώτη κιόλας μέρα της σύλληψης του Γεωργίας, οι ασπαιές κολοφυλλάδες, εκδιώκουν τον άμεμπτο χαρακτήρα του (δημοφιλής) κωμικού και δημοτικού συμβούλου και γνωστού τεοδημοκράτη σε κριτισόφιλο άρθρα, προσπαθώντας να περάσουν τη δική τους λογική στην κοινή γνώμη. Μιλάνε για κάποια δήθεν " κακά όρα " αποσκευαίνοντας τελείως το θέμα παράνομη οπλοχρησία ή δικαιολογώντας την πίσω από την γλεϊα ασυμφαλεια του Γεωργίας απέναντι σε αοράτους ληητές και δήθεν "κακούς ανθρώπους". Ορδόνται για την προφυλάκιση του και έμμεσα απαιτούν από την πολιτεία να τον βγάλει από την φυλακή, γιατί θα στερηθούμε έναν άνθρωπο που μας προσφέρει το γέλιο παίρνοντας από μας χρήματα και πολύτιμο χρόνο.Φυσικά μόλις αποφυλακίστηκε δεν παρέλειψαν να συγχρονίσουν την δικαιοσύνη και να τεφράσουν την " χαρά " όλων μας.

Οι λαϊκές των κράτους , που σκούν στο όνομα " τύπος " προσπαθών στην αρχή να περάσουν εν ληικό το θέμα Αρμάνιους. Στη συνέχεια αναγκασμένοι εκ των πραγμάτων, αναβρέθηκαν όσο το δυνατό λιγότερο στην σύλληψη του και καθόλου στα αίτια της. Τόνουν ιδιαίτερα το γεγονός ότι είχε συλληφθεί μαζί με άλλους 150 αναφορικούς διαδηλωτές μετά τι επεισόδια στο Καραβέλ για την επίσκεψη του αρχιμαέστου Λαζίν στην Ελλάδα. Αυτό βέβαια θέλοντας να κερματώσουν τον Βίκτορα σαν παρακοπιό στοιχείο που θέλει να παρόξει την κοσμονική γαλήνη του τίπου μας. Αφήνουν να περάσει η εκόνα του τριμοκράτη στην κοινή γνώμη, θεαρότητας δεδομένου γεγονός ότι αυτός έριξε την μολότοφ. Από και και πέρα τίποτα. Η αλλαγή προς τον " σοσιαλισμό " προχωρά. Αλλοστε το δηλώνει καθημερινά και ο κ. Πατισοδρίου.

Ο μαν Βίκτορας Αρμάνιους βρίσκεται ακόμα αυτή τη στιγμή στις φυλακές Κορυθαλλού, μετά την σκαυρία του κράτους, προφυλακισμένος για κάτι που δεν έκανε, μόνο και μόνο για τις κοινωνικές του ανελήψεις με μια βαρειά ποινή να κρέμαται πάνω απ' το κεφάλι του. Ο δε Γώννης Γεωργίας βρίσκεται έξω από τις φυλακές, συνεχίζει την καλλιτεχνική του δραστηριότητα, και απολαμβάνει τα αγαθά της κοινωνικής δικαιοσύνης. ΚΑΛΟΥΜΕ ο , κάθε ελεύθερο σκεπτόμενο άνθρωπο να πάρει θέση απέναντι στις βρόμικες σκαυριές του κράτους, που ακόμα μπορεί να στραφούν εναντίον του, και να υποστηρίξει το δικαιο αίτημα του Βίκτορα Αρμάνιους για αποφυλάκιση και πάση οποιουδήποτε διαγισμό εναντίον του.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΚΑΛΟΥ ΜΠΑΤΣΟΥ

- Α Γιατί θέλετε να γίνεται μπάτσος;**
1. Για να μπαίνω τσόμπα στα γήπεδα
  2. Γιατί κατάγομαι από οικογένεια μπάτσων
  3. Γιατί μου αρέσει η στολή.
- Β Όταν δείτε έναν αναρχικό τι κάνετε;**
1. Τρέχω στη γωνία να αλλάξω σώδρακο
  2. Σφυράω αμέριμνος
  3. Κάνω την προσευχή μου μη με πάρει είδηση.
- Γ Όταν πάνετε κάποιον τι του λέτε;**
1. Του τραγουδάτε -Θα σε πάρω να φύγουμε-
  2. Του λέω ευγενικά -πάμε για καφέ-
  3. Το παίζω σκληρός και του λέω -προχώρα-
- Δ Ποιος είναι ο δείκτης νοημοσύνης σας**
1. 175-125
  2. 125-100
  3. Δεν καταλαβαίνω την ερώτηση
- Ε Ποιος είναι ο αγαπημένος σας μπάτσος**
1. Ο αστυνόμος Σαϊνης
  2. Ο αρκουδέας
  3. Ο Μποσινάκης

Στις μέρες της σοσιαλιστικής Δημοκρατίας μας ούτε διώκονται οι πολίτες για τις ιδέες τους, ούτε παρακολουθούνται για τις πολιτικοκοινωνικές τους ενασχολήσεις. Ο χαφιεδισμός των σοσιαλατριωτών, ας είναι καλά!

Επιχείρηση «Αρετής»:

Από τα Εξάρχεια στο Πάρκο Ντορέ της Θεσσαλονίκης

Στις 10 το βράδυ της Τρίτης 18 Ιούνη πραγματοποιήθηκε στο πάρκο Ντορέ της Θεσ/νίκης η συγκέντρωση ενάντια στην καταστολή και την κρατική τρομοκρατία, που είχε καλέσει την προηγούμενη μέρα η «Πρωτοβουλία Αναρχικών Θεσ/νίκης».

Δεκαπέντε μέρες πριν είχε εμφανισθεί μια κλούβα που στάθμευε έκτοτε κάθε βράδυ δίπλα στο πάρκο και αστυνομικοί ένστολοι ή με πολιτικά έκαναν, κατά δεκάδες, προκλητική τη παρουσία τους ανάμεσα σ' αυτούς που συχναζόντο στο πάρκο.

Το πρόσχημα ήταν η διαφύλαξη της ασφάλειας των αξιωματούχων του στρατού, που οργάνωναν γιορτές και δεξιώσεις στη διπλανή λέσχη των αξιωματικών.

Στη συγκέντρωση μαζεύτηκαν μερικές δεκάδες άτομα, ενώ εκατοντάδες θαμώνες και διερχόμενοι του πάρκου άκουγαν από ντουνοτσόκα το κείμενο της προκήρυξης που μοιράστηκε - την ίδια στιγμή διάχυτη ήταν η αίσθηση πως θα γίνονταν επεισόδια. Σε κάποια απόσταση από το πάρκο υπήρχαν περίπου 6-7 κλούβες καταντημένες στην Τρομοκρατία και στην ΧΑΝΘ.

Μετά από μια ώρα ξεκίνησαν ομάδες με κατεύθυνση την Τρομοκρατία και έριξαν πέντε μολότωφ (οι δυο πάνω σε κλούβα, που έφυγε αμέσως) και πέτρες στους αστυνομικούς, στη συνέχεια επέστρεψαν στο Ντορέ κυνηγημένοι, όπου αντιστάθηκαν με πέτρες στις επιθέσεις των Μ.Α.Τ και Μ.Ε.Α.

Κάποια στιγμή ρίχτηκαν δυο πυροβολισμοί απ' την πλευρά των αστυνομικών. Ήρθαν ενισχύσεις με κρονοφόρους, οι οποίοι εξαπόλυσαν επίθεση προς κάθε κατεύθυνση, ενώ τα

μαγαζιά έκλειναν από τους τρομοκρατημένους καταστηματαρχες. Στο πάρκο έπεσε πανικός και ο περισσότερος κόσμος τραβήχτηκε στην αντίθετη μεριά από τα Μ.Α.Τ. Κρονοφόροι ήρθαν από την πλευρά του κρατικού Θεάτρου και χτύπησαν με αγριότητα, που χρόνια είχε να φανεί στη Θεσ/νίκη. Χτυπούσαν μέχρι λιποθυμίας όποιον τύχαινε μπροστά τους, ενώ έκαναν δυο-τρεις συλλήψεις. Οι υπόλοιπες συλλήψεις, περίπου δέκα, έγιναν από ασφαλίτες και Μ.Ε.Α. Μια κοπέλλα την Άννα Τσαούση, που ήταν μεταξύ των συλληφθέντων, τη σέρνανε, τη χτυπούσαν και συνέχισαν να την κλωτσάνε ακόμα και όταν λιποθύμησε. Η σύγκρουση είχε γενικευτεί και μπουκάλια μπύρας από θαμώνες καφετέριας ρίχτηκαν στους αστυνομικούς, ενώ ομάδες διαδηλωτών φώναζαν «μπάτσι, γουρούνια, δολοφόνοι» και «τρεις και εξήντα παίρνετε και τον κόσμο δέρνετε». Άτομα που θγήκαν απ' το «Θέατρο Κήπου», όπου είχε διοργανωθεί συναυλία ροκ απ' την τρομοκρατική οργάνωση «Νέοι Σοσιαλιστές», πήραν μέρος στη σύγκρουση.

Πολλοί αστυνομικοί τραυματίστηκαν οι 11 συλληφθέντες κατάγγειλαν στον ανακριτή και στους δημοσιογράφους την κατοποίηση τους και έδειξαν τα εμφανή σημάδια στα σώματά τους. Υποστήριξαν επίσης ότι βρίσκονταν στη συναυλία ροκ, απ' όπου θγήκαν, λίγο πριν συλληφθούν.

Ο Αλέξ. Γριμπάς, συνήγορος των κατηγορουμένων κατέθεσε αναφορά-διαμαρτυρία προς τη διοίκηση Ασφάλειας, στην οποία καταγγέλλει τα αστυνομικά όργανα πως «του φέρθηκαν

άνοικεια και ότι τον εμπόδιαν να έρθει σε επικοινωνία με τους κρατούμενους πελάτες τους».

Τελικά αφέθηκαν ελεύθεροι 9, απ' τους οποίους οι 8, Αθηνά Τσαούση 18 χρ., Μερέσιος Π. 23 χρ., Σκαθαρούδης Σ. 27 χρ., Κυρικού Χρ. 18 χρ., Στεργιούλης Β. 18 χρ., Μουρατίδης Α. 21 χρ., Ρουσαμάνης Χρ. 18 χρ., Γκατζούνης Ν. 20 χρ., με εγγυήσεις από 50-100.000 δρχ. και με τον όρο να παρουσιάζονται μια φορά το μήνα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής τους και ο μαθητής Καρακαλάκης 17 χρ. χωρίς όρους. Οι άλλοι δυο: Νίκος Στεφανίδης 18 χρ., ο πιο άσχημα χτυπημένος και ο Ηλ. Μπουτσικιάδης 25 χρ., οι οποίοι έχουν και τις πιο βαριές κατηγορίες - σύμφωνα με την αστυνομία χτύπησαν με δυο μολότωφ κλούβες - κλείστηκαν στις φυλακές.

Όλοι οι χτυπημένοι θα κάνουν μηνύσεις κατά αγνώστων αστυνομικών. Ας σημειωθεί ότι

ενώ η διαδικασία δίωξης των συλληφθέντων προχωράει αυτεπάγγελα και γοργά, η αντίστοιχη διαδικασία κατά αστυνομικών, που κακοποιούν πολίτες, όχι αυτεπάγγελα, αλλά ούτε και κατόπιν μήνυσης δεν φτάνει στα δικαστήρια. Στις 26 Ιούνη έγινε συναυλία για να μαζευτούν τα λεφτά της εγγύησης, ενώ ο έρανος διενεργόταν και στην Αθήνα.

Η «Πρωτοβουλία Αναρχικών Θεσ/νίκης» κυκλοφόρησε δυο σχετικές προκηρύξεις, ενώ οι Τρομοκρατίες κυκλοφόρησαν στην Αθήνα «ανακοίνωση-καταγγελία», όπου ανάμεσα στα πολλά και ωραία (αλήθεια, η ανακοίνωση τους μοιάζει τόσο με τη θέση του «Ριζοσπάστη» σ' ανάλογα επεισόδια) ισχυρίζονται ότι στόχος της Ασφάλειας είναι να χτυπηθεί το συνέδριο τους που γίνονταν στην Φοιτητική Εστία Πατησίων στην Αθήνα!

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Το πρόσχημα της περιφρούρησης των δεξιώσεων των στρατοκρατών στη Λέσχη Αξιωματικών Θεσ/νίκης, που προηγήθηκαν τις τελευταίες μέρες, από πιθανές ενέργειες που θα έβαζαν σε κίνδυνο την ήρεμη και οίχαμερή διεξαγωγή τους, καταρρέει. Ενώ αυτά τα φασιστικά πανηγύρια-χοροί τελειώσαν, ο αστυνομικός κλοιός παραμένει εδώ και δέκα περίπου μέρες. Το κράτος χρησιμοποιώντας «ανεπιτυχώς» μια τέτοια αφορμή αποκαλύπτει ένα γενικότερο σχέδιο καταστολής και ψυχολογικού πολέμου: κατάληψη της περιοχής από μπάτσους, ασφαλίτες, ΜΕΑτζήδες και χαφιέδες των οποίων και μόνο η παρουσία είναι ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ - ΔΟΛΩΜΑ (!), η στάθμευση στους γύρω δρόμους αστυνομικών κλουβιών, περιπολικών και Ι.Χ. της ασφάλειας συμπληρώνει την εικόνα της ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ, πλαισιωμένη από ρουφιάνους καταστηματαρχες με επικεφαλής έναν του οποίου οι άριστες σχέσεις με την ασφάλεια είναι γνωστές.

Η κυβέρνηση με εξαγγελίες του τύπου «διαχωρίζουμε το κόμμα από το κράτος» δίνει την σκυτάλη στην Αστυνομία να δρα αυτόνομα εξασφαλίζοντας συνεπέστερα την «ειρήνη, τάξη

και ασφάλεια» των αφεντικών, την κοινωνική «ειρήνη» των θιαίων ξυλοδαρμών σε κομμάτια της νεολαίας που θέλουν να σκέφτονται έξω από τα όρια που θέτει η εξουσία. Η άγρια κρατική καταστολή όμως δυναμώνει, παρά εξασθενεί τον αντικρατικό αγώνα. Το Μάη που μας πέρασε αποδείξαμε ότι όταν θέλουμε να απαντήσουμε, ΜΠΟΡΟΥΜΕ (π.χ. Χημείο). Όπως και στην Αθήνα τα Εξάρχεια, έχοντας το κράτος και στη Θεσ/νίκη βάλει στο στόχαστρο ένα χώρο (πάρκο ΝΤΟ-ΡΕ) όπου κάνει την παρουσία του και ένας κόσμος που θέλει να πολεμάει την κρατική σαπίλα επιδιώκοντας την κατάργησή της, και ο οποίος έχει ιδιαίτερη σημασία όσον αφορά την τουριστική του θέση (διτίνα της πόλης - Λευκός Πύργος), η αστυνομία έχει αρχίσει μια επιχείρηση για την «εκαθάριση» της περιοχής από τα σπέρματα της έμπρακτης αμφισβήτησης.

Όσοι κοιμούνται τώρα θα κοιμούνται για πολύ ακόμη. Η κατανάλωση είναι ο καλύτερος φρουρός του ύπνου. Όποιος δεν ενοχλείται απ' την παρουσία του κράτους που είναι πανταχού παρών και τα πάντα ελέγχει, στο κρανίο του κρύβει ένα πτώμα. Όσοι υφίστανται την καθημερινότητα της επιδίωξης χωρίς να επιλέγουν την δημιουργία της

χειραφέτησης, μάθανε καλά να συγκρατούν τις δικαιολογίες αλλά -τι ατυχία- τους διαφεύγει πάντα η πραγματικότητα.

Πριν δυο δεκαετίες οι Γάλλοι επαναστάτες σύρλιαζαν ΕΠΙΔΙΩΞΤΕ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ ΠΡΙΝ ΦΘΑΣΕΤΕ ΣΤΟ ΑΔΙΑΝΩΗΤΟ. Πριν εκπλαγείτε δημιουργήστε την έκπληξη. «Πριν η νιότη κυλήσει ανάμεσα στους διάφορους ελέγχους της παραίτησης», πριν καταντήσει κοινότητα πως χτίζουμε συλλογικά το κενοτάφιο της καθημερινότητας, τόσο επαναλαμβανόμενης, τόσο μαζικής, τόσο στείρας όσο ποτέ άλλοτε, ας την προκαλέσουμε αποδειχνοντας πως όσο καλά ξέρουν να μας κάνουν ανθρώπους της τάξης άλλο τόσο καλά μπορούμε να γίνουμε ταραχοποιοί.

Κύριοι της τάξης, υπηρέτες του θανάτου. Η αταξία βρίσκεται κάτω από τα πόδια σας. Η αταξία βρίσκεται βαθιά μες στις καρδιές μας. Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΤΑΞΗ ΧΩΡΙΣ ΤΑΞΕΙΣ.

- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ Να, εξαφανιστούν οι μπάτσοι απ' το πάρκο του ΝΤΟ-ΡΕ.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΕΝ ΕΚΛΙΠΑΡΟΥΜΕ ΓΙΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΤΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΑΣ

Ανυπομονώντας ο κρατικός μηχανισμός να επιβεβαιώσει τη συνέχιση του «δρόμου που χάραξε το γκλοπ» της προηγούμενης τετραετίας, χτύπησε με ανανεωμένη λυσσαλέα διαιότητα ξανά και για πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη την Τρίτη 18 Ιουνίου 1985.

Την Τρίτη το βράδυ στις 10 η ώρα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στο «Πάρκο Ντορέ» ενάντια στην κρατική καταστολή και στην αστυνομοκρατία της περιοχής πριν 10 μέρες περίπου. Το πρόσχημα που χρησιμοποιήθηκε από την αστυνομία (η περιφρούρηση των δεξιώσεων-χορών της Λέσχης Αξιωματικών Θεσ/νίκης από πιθανές ενέργειες που θα έβαζαν σε κίνδυνο αυτά τα μεγαλοπρεπή φασιστικά πανηγύρια) καταρρέει. Ο κύκλος των στρατοκρατικών γιορτιών κλείνει αλλά η αστυνομική παρουσία συνέχισε να είναι έντονη και απρόκλητη. Η στάθμευση στους γύρω δρόμους περιπολικών, αστυνομικών λεωφορείων, ΙΧ της ασφάλειας και από φορτηγάκια των ΜΕΑ, καθώς και η θρασύτατη παρου-

σία τους ανάμεσά μας πλαισιωμένη από τη δράση των χαφιέδων, αυτών των κρατικών παράσιτων, έδινε την πραγματική εντύπωση μιας Πολιορκίας της περιοχής. Το γεγονός ότι συχναζέει σ' αυτό το χώρο και ένας κόσμος που θέλει να σκέφτεται έξω από τα όρια που θέτει η εξουσία, μαχόμενος ενάντια στην κρατική σαπίλα, επιδιώκοντας την κατάργησή της, ενισχυμένο από την ιδιαιτερότητα της γεωγραφικής-τουριστικής του θέσης (διτίνα της πόλης-Λευκός Πύργος), είναι αρκετό για να κινήσει μια επιχείρηση «εκαθάρισης» της περιοχής (παράλληλη είναι αυτή της «επιχείρησης ΑΡΕΤΗ» των Εξαρχειών) από τα σπέρματα της έμπρακτης αμφισβήτησης. Αποκορύφωμα της κρατικής θηριωδίας η επίθεση-εισοδή έξη διμοιριών των ΜΑΤ στην περιοχή, ενώ πριν λίγα λεπτά είχε δοθεί δυναμική απάντηση από συντρόφους ενάντια στην αστυνομική πρόκληση. Η κτηνωδία των ΜΑΤ στάθηκε πρωτοφανής: Δυο πυροβολισμοί από τροχονόμο, ο οποίος παραμόνευε σε αυτοκίνητο της ασφάλειας, έσυραν νεαρό για πολλά μέτρα από τα μαλλιά, μετά από εντολή ενός αρχιμπάτσου «θαράτε τους re» ξυλοκόπησαν μέχρι και μετά λιποθυμίας μια κοπέλλα, κακοποίησαν μέχρι εσχάτων τους συλληφθέντες των οποίων τα σημάδια στο σώμα τους είναι αδιάσειστη μαρτυρία... Η συνεργασία των γουρουνιών των ΜΕΑ στις συλλήψεις επιβεβαίωσε ακόμα μια φορά το «σοσιαλιστικό» ρητό: «ΜΑΤ ΚΑΙ ΜΕΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΝΕΑ». Αξιοσημείωτο γεγονός η παραβίαση και κατάδωξη ατόμων-ανεπιτυχώς γι' αυτούς -από ΜΕΑτζήδες του Πανεπιστημιακού ασύλου αποκαλύπτοντας έτσι το πρόγραμμα μιας νέας φάσης της κρατικής καταστολής σύμφωνα με το οποίο δεν υπάρχουν όρια-φραγμοί όπου το κράτος αποφασίζει να επέμβει, για να ισοπεδώσει όποιον αντιστέκεται και παλεύει για την καταστροφή αυτής της κοινωνίας, της κοινωνίας των δούλων και των αφεντικών.

Οι υπέρογκες χρηματικές εγγυήσεις που επιβλήθηκαν στους 11 συλληφθέντες αποκαλύπτουν μια κρατική μεθοδολογία-τρομοκρατία σύμφωνα με την οποία επιδιώκεται η οικονομική εξόντωση των υποδίκων οι περισσότεροι από τους οποίους είναι άεργοι. Στα πλαίσια αυτής της μεθοδολογίας προστίθεται η ΚΡΑΤΗΣΗ ΔΥΟ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ παράλληλα με τη φυσική τους εξόντωση.

Σε μια εποχή σαν τη σημερινή της γενικευμένης αθλιότητας και νέκρωσης των ανθρωπίνων αξιών η ανυποψία είναι ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΗ και η αδράνεια ΣΥΝΕΝΟΧΗ.

Όποιος δεν αντιστέκεται πεθαίνει

Όποιος δεν πεθαίνει, είναι θαμμένος ζωντανός.

- ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
- ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ 2 ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ:
Σάββατο 22 Ιουνίου
ΚΑΜΑΡΑ: 12 π.μ.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

Η ΚΑΡΜΕΝ του Σάουρα

I

Η Κάρμεν του Σάουρα ήταν μια αποκάλυψη του Ισπανικού κινηματογράφου, που η παρουσία του στην Ευρωπαϊκή σκηνή είναι ευκαιριακή.

Ο Σάουρα χρησιμοποίησε δυο στοιχεία, τα οποία (όπως άλλωστε αποδείχτηκε από το τελικό αποτέλεσμα) ήταν ιδανικά για τη δημιουργία του αριστουργήματός του.

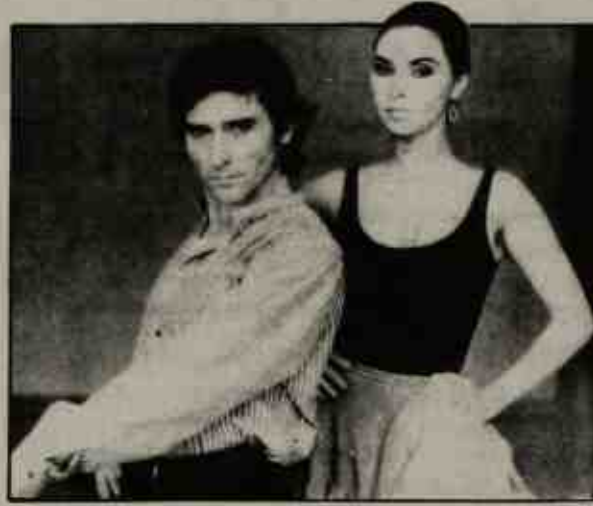
Το πρώτο στοιχείο είναι ένα θέμα, που τουλάχιστον στην Ευρώπη δε το συναντά κανείς πουθενά αλλού σε τέτοια μεγαλοπρέπεια, όσο στην Ισπανία: τη ζήλια.

Η Κάρμεν είναι μια ιστορία, που μόνο στην Ισπανία μπορεί να σταθεί και να φτιάξει ο' αυτό το μεγαλείο.

Η ζήλεια του αρσενικού για τη γυναίκα που αγαπά και ο πληγωμένος εγωισμός του, τη στιγμή που συνειδητοποιεί πως έχει πλέον χάσει οριστικά τη γυναίκα που λατρεύει, τον οδηγούν στο έγκλημα. Το αντικείμενο του πόθου δεν είναι δυνατό να υπάρξει παρά μόνο για τον εραστή. Είναι αδιανόητο, για τον Ισπανό εραστή, τη στιγμή ακριβώς, που το πάθος του θρίσκει στο απόγειό του, η γυναίκα να πετά τον έρωτά του στο χώμα και να τον ποδοπατά. Τον εγκαταλείπει την ώρα, ακριβώς, που είναι έρμαιο του πάθους του. Ο ίδιος, όμως, δε μπορεί να διανοηθεί ότι μια γυναίκα μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο.

Τη στιγμή, που και η τελευταία του αυταπάτη εξαντμίζεται, έρχεται η λύτρωση και η καταδίκη του: η λύτρωση από το πάθος του με το φόνο της αγαπημένης και η καταδίκη από τις Ερινύες, που θα τον καταπρέχουν μια ζωή, γιατί σκότωσε, ότι είχε αγαπήσει περισσότερο με το ίδιο του το χέρι.

Η Κάρμεν είναι αδέσμευτη, ο έρωτάς της διαρκεί για λίγο και κάθε φορά, που ερωτεύεται, ακολουθεί το ένστικτό της. Ο έρωτάς διαρκεί. Οι εραστές είναι περαστικοί. Σήμερα, είναι ερωτευμένη με τον ένα, αύριο με τον άλλο.

Η αφοσίωσή της είναι στον έρωτα και όχι στους εραστές. Της είναι αδύνατο να ανεχτεί κάθε δέσμευση και καταπίεση. Μέσα της δεν υπάρχει χώρος για ιδιοκτησία. Ο Αντόνιο την χάνει, όταν τη διεκδικεί δικαιοδικά, γιατί η Κάρμεν δε μπορεί να διανοηθεί, πως κάποιος έχει δικαίωμα ιδιοκτησίας πάνω της.

Η Κάρμεν είναι ίσως η πιο τραγική ηρωίδα της όπερας. Και αυτή τη τραγικότητα και τη μεγαλοπρέπεια της, τη δίνει ακέραια ο Σάουρα στην κινηματογραφική του Κάρμεν. Εδώ, η Κάρμεν είναι το ανήσυχο κι ενσπικτώδες πνεύμα, που παίρνει αυτό που θέλει, όταν το θέλει. Η ίδια δίνεται στον Αντόνιο—αλλά δεν αντέχει, ούτε στιγμή καμιά δικαιοδική διεκδίκηση του έρωτά της. Βέβαια, αυτή της την ανεξαρτησία την πληρώνει με τη ζωή της, όπως και η οπερατική της αδελφή.

Τώρα όπως και τότε η γυναίκα θεωρείται ιδιοκτησία του άντρα.

Το φλαμένκο είναι η ψυχή της Ισπανίας. Ο Αντόνιο είναι ένας δεξιότεχνος του φλαμένκο. Ένας φτιασμένος χορευτής, που έχει κατανοήσει και αισθανθεί το χορό αυτό ο' αλή του τη μεγαλοπρέπεια. Η σκηνή στην οποία χορεύει μόνος του για χάρη της Κάρμεν είναι σίγουρα ένα κλασσικό πα

καμμάτι του φλαμένκο και συνάμα αποτελεί μια από τις πιο ωραίες σκηνές στην ιστορία του κινηματογράφου. Είναι τόσο ωραία, γιατί αν και δεν συνοδεύεται από μουσική καταφέρνει να δώσει όλο το πάθος τόσο του Αντόνιο για την Κάρμεν, όσο και την περηφάνεια του φλαμένκο αυτού καθ' αυτού. Η Κάρμεν δεν είναι θέβαια τόσο δεξιότεχνος στο φλαμένκο, αλλά καταφέρνει να δώσει μέσα απ' το χορό της την άγρια ομορφιά της αδέσμευτης ψυχής της. Ο χορός της είναι υπερήφανος και αισθησιακός.

Η μεταφορά της ιστορίας της Κάρμεν στη σύγχρονη Ισπανία και συγκεκριμένα στη σχολή χορού του Αντόνιο και ο έρωτάς του για την παρτενέρ του Κάρμεν στη «Κάρμεν», που ετοιμάζει, γίνεται πάρα πολύ πετυχημένα.

Το έργο είναι άψογο από κάθε άποψη, ενώ ένα μεγάλο προσόν του είναι η παρουσία και οι εκπληκτικές ερμηνείες των τραγουδιών Φλαμένκο από τον Πάκο ντε Λουσία. Τόσο οι παραστάσεις του Αντόνιο, όσο και της Λάουρα Νιελ Σολ, μαγνητίζουν το θεατή, που απολαμβάνει κάθε στιγμή των χορευτικών σκηνών, που αποτελούν άλλωστε και το 90% του έργου.

Η Κάρμεν του Σάουρα είναι ένα αριστούργημα.

«Μοναχικό ουρλιαχτό μεσ' τη νύχτα»

Ένα μοναχικό ουρλιαχτό μεσ' τη νύχτα μακρόσυρτο και κοφτερό σαν γυαλί κομματιασμένο με διά τρυπώνει στα αυτιά των κοιμισμένων. Φτάνει ως τα μύχια της υπαρέχης τους και τους ξυπνάει... Φοβισμένους, συγχισμένους, Ανάβουν τα φώτα στα φωτισμένα παράθυρα αναμαλλιασμένα κεφάλια κόκκινα μάτια θολά ξερά απ' τη δίψα φοβισμένα λαρύγγια ρωτούν με φωνή που θυμίζει παλιά ξύλινη πόρτα π' ανοίγει αργά πάνω στους σκουριασμένους πολυκαιρισμένους μεντεσέδες της. Τι έγινε...

Έγινε τίποτα... Μα η νύχτα σιωπηλή, υπομονετική, σίγουρη κρατά καλά τα μυστικά της. Και να σε λίγο κερδίζει πάλι η νύχτα τα φώτα σιγα-σιγα σθάνουν τα μάτια κλείνουν ο φόβος, η κούραση, ο αγώνας που θα ξεκινήσει το πρωί, που αμείλικα πλησιάζει κλείνουν τα μάτια, τα αυτιά το στόμα σφαλίζουν τις ανθρώπινες καρδιές. Κι' η νύχτα κερδίζει άλλη μια φορά την ανθρώπινη, την απάνθρωπη σοδειά της.

Δ. Φωτεινός

«οι ψήφοι κι' οι άνθρωποι...»

οι ψήφοι δεν μιλούν οι άνθρωποι όμως...! Δυστυχώς κι' οι άνθρωποι τελευταία δεν μιλούν. Κι' οι ψήφοι τι κάνουν!.. δεν μπορούν να τους επηρεάσουν. Μα θέβαια... οι ψήφοι έκαναν ότι μπορούσαν μην ξεχνάς κάποτε... οι άνθρωποι μιλούσαν.

Δ. Φωτεινός

ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ

Α. Γερμανία Δωρεάν για τις ασφαλισμένες με απλή αίτηση.

Δ. Γερμανία Επιτρέπεται για ιατρικούς λόγους ή ψυχολογικής κατάστασης της γυναίκας.

Αγγλία Νόμιμη και καλύπτεται ως τις 28 εβδομάδες της κύησης. Επιτρέπεται στις ανήλικες και στις αλλοδαπές, πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα την ανάπτυξη μιας βιομηχανίας εκτρώσεων όπου γραφεία οργανώνουν ταξίδια για εκτρώσεις.

Ισπανία - Πορτογαλία. Θεωρείται έγκλημα και τιμωρείται.

Αμερική. Ποικίλει με την Πολιτεία. Επιτρέπεται σε κοινοτικά νοσοκομεία αλλά σε κλινικές πληρώνεται αδρά.

Λατιν. Αμερική. Όταν δοθεί άδεια έκτρωσης πολλές φορές επιβάλλεται και εγχείρηση στειρώσεως.

Σοβιετική Ένωση Η απόφαση ανήκει στην γυναίκα αλλά δεν επιτρέπεται αν περάσουν 6 μήνες από προηγούμενη έκτρωση ή γέννα.

Ουγγαρία. Μόνον αν είναι αποτέλεσμα εγκληματικής πράξης. Καθοριστικό ρόλο παίζει η συζήτηση με κρατική επιτροπή!

Ρουμανία Οι εκτρώσεις είναι παράνομες και γίνονται κατ' οίκον με πρωτόγονες συνθήκες και πιθανότητες 50% να πεθάνει η γυναίκα.

Παρ' όλο που τα διάφορα καθεστάτα προσπάθησαν να επιβάλλουν την δική τους αντίληψη για την έκτρωση σε πολλές χώρες (π.χ. Αμερική, Γερμανία) γυναικείες ομάδες έδωσαν εναλλακτική λύση στο πρόβλημα δημιουργώντας οι ίδιες αυτοδιαχειριζόμενα κέντρα πληροφόρησης για αντισυλληπτικές μεθόδους, δωρεάν εκτρώσεων ακόμη και γεννήσεων.

Η πολλαπλότητα του προβλήματος για τα παραπάνω δημιουργεί τα εξής ερωτήματα.

α) η εξαφάνιση του νομοσχεδίου και η έλλειψη συζήτησης γύρω απ' αυτό σημαίνει και την εξαφάνιση του προβλή-

ματος.

β) Σε περίπτωση πλήρους αποσιωπούσεως του νομοσχεδίου ή επαναφοράς του με την ίδια ή άλλη μορφή ποιος θα είναι ο λόγος των γυναικών πάνω ο' αυτό;

γ) Το νομοσχέδιο υπήρξε πραγματικά μια πρόταση της κυβέρνησης ή ήταν σφυγμομέτρηση της κοινής γνώμης;

Σημειώσεις: 1) Τα στοιχεία είναι από τις εφημερίδες ΝΕΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ και από το βιβλίο «Εμείς και το σώμα μας».

2) Δεν πιστεύουμε ότι με αυτό το κείμενο το θέμα «εκτρώσεις και αντισύλληψη» έχει καλυφθεί. Η αναφορά στο θέμα είναι γενική και αποσκοπεί στο να θέσει τη βάση για παραπέρα διάλογο και συζήτηση.

Η «τίγρις» και τα γουρούνια...

Η Κάτια Κολιτσιπούλου συμμετείχε το 1982 ο' ένα «έγκλημα καθοσιώσεως»: όχι μόνο είχε εραστή, όχι μόνο «συνέργησε» μ' αυτόν για να δολοφονηθεί ο

άντρας της, αλλά αυτός ο άντρας ήταν επιπλέον και αστυνομικός. Αν οι ρόλοι ήταν αντίστροφοι και ο Καλιτσιπούλος σκότωνε τη γυναίκα του (όπως επανειλημμένα είχε απειλήσει) συν τα πεθερικά του, συν δυο-τρεις ακόμα απ' το σόι, τώρα θάχε «καθαρίσει», όπως έδειξε η πείρα σε παρόμοιες περιπτώσεις. Η Κάτια, όμως, είναι κλεισμένη ισόβια στον Κορυδαλλό, μετά από «ανθρωπιστική» πρόταση του μακαρίτη εισαγγελέα Θεοφανόπουλου να μην επιβληθεί η ποινή του θανάτου στη «διαβολική συζυγοκτόνο», αλλά ο σργός θάνατος στη φυλακή. Και, φυσικά, ο αδελφός του τεθνεότος συζύγου (κατά «σύμπτωση» επίσης αστυνομικός), έχει αναλάβει να χωρίσει το γυναικό από τη μάνα-«τίγρι», και ταυτόχρονα να τον αναθρέψει σύμφωνα με τα «ευγενή ιδεώδη» του μπαμπά του. Τι να πει κανείς, παρά μόνο ότι είναι ανήκουστο να χρειάζεται να κάνει απεργία πείνας μια γυναίκα, για να της επιτραπεί να θλέπει το παιδί της.

Το χρέος τους απέναντι στην Ειρήνη

Γεννήθηκα το 1945. Πέρασα την παιδική μου ηλικία παίζοντας ανάμεσα στα ερείπια του 2ου παγκόσμιου πολέμου. Εδώ στο Βερολίνο σκαρφάλωσα στα ερείπια των σπιτιών κατατρεγμένη από τις προειδοποιήσεις της μητέρας μου να μην αγγίζω τους κάλυκες ή τις χειροβομβίδες. Περνούσαμε με μεγάλη προσοχή δίπλα από κάθε κομμάτι σκουριασμένου σιδήρου γιατί φοβόμασταν πως θα μπορούσε ν' ανατιναχτεί. Μερικές φορές μείναμε με το στόμα ανοιχτό στη θέα ενός κράνους αναλογιζόμενες τον άνθρωπο που το είχε φορέσει. Δεν έχω ξεχάσει καμιά απ' αυτές τις εμπειρίες, και συνεπώς πολλές ιστορίες και παροιμίες που άκουσα στο σχολείο και μου διηγήθηκαν οι γονείς μου είναι ακόμα ζωντανές στη μνήμη μου όπως: «κάλλιο ξερό ψωμί παρά ένας ακόμη πόλεμος», «να σαπίσει το χέρι του γερμανού που θα ξαναπάσει όπλο, ώστε να μη θρηνησεί ποια καμιά μάνα το γιο της».

Μια από τις ιστορίες της μητέρας μου που με είχε εντυπωσιάσει ιδιαίτερα ήταν αυτή: Αμέσως μετά το τέλος του πολέμου, όταν ήταν έγκυος σε μένα, -γεννήθηκα στις 24 του Μάη- ενώ περπατούσε με τον πατέρα μου στους ακόμα καιγόμενους δρόμους του Βερολίνου προς τη μοναδική μαιευτική κλινική στο Buch, ο πατέρας μου είπε: «ένα πράγμα είναι σίγουρο, το μικρό δε θα δει άλλο πόλεμο, γιατί εμείς δε θα ζήσουμε να δούμε όλα αυτά τα ερείπια καθαρισμένα». Αλλά σήμερα τα ερείπια έχουν καθαριστεί, κυρίως από τις γυναίκες που δούλεψαν για χρόνια κουβαλώντας τοίχους που είχαν μετατραπεί σε μάζα από τους άντρες. Δε θα 'θελα να πω ποιο είναι το μερίδιο ενσχής των γυναικών για αυτό, αλλά ένα πράγμα είναι βέβαιο: **θα δούμε έναν ακόμα πόλεμο, αν δεν κάνουμε τα αδύνατα δυνατά για να τον εμποδίσουμε.**

Όταν κάλεσαν τον αδερφό μου στον Εθνικό Λαϊκό Στρατό, πραγματικά συγκλονίστηκα όταν τον είδα να στέκεται μπροστά μας με τη στολή του. Δεν είχα ακούσει ακόμη τότε για τους αντιρρησίες συνείδησης. Θυμήθηκα όλους τους βομβαρδισμούς και είδα όλες τις φρικαλεότητες του πολέμου στο πρόσωπο της μητέρας μου, αλλά τον άφησε να πάει, τον άφησε να κάνει αυτός το πρώτο βήμα.

Για πρώτη φορά άκουσα για τους αντιρρησίες συνείδησης απ' τον άντρα μου. Αυτός και τ' αδέρφια του είχαν αρνηθεί να πάρουν όπλα. Έτσι, του συμπαραστάθηκα όσο πιο πολύ μπορούσα, όταν στα 39 του φυλακίστηκε και περίμενε να δικαστεί για άρνηση εκτάσεως στρατιωτικής θητείας. Αλλά επειδή εμένα δε μου ζητήθηκε ποτέ να υπηρετήσω δε μπόρεσα να πω ένα ξεκάθαρο ΟΧΙ, είχα πάντοτε το αίσθημα της αδυναμίας να κάνω κάτι ενάντια σ' αυτή την ανοησία.

Κι άλλες γυναίκες αισθάνονταν το ίδιο. Σίγουρα μια πυρηνική καταστροφή γινόταν όλο και πιο πιθανή. Οι άνθρωποι, είτε απωθούσαν αυτή την ιδέα είτε αισθάνονταν αδύναμοι. Πώς μπορούσαμε ν' αναλωγόναμε την ελπίδα;

Δεν έχω ούτε τις πληροφορίες ούτε την εμπειρία ώστε να μιλήσω για τη γενική κατάσταση των γυναικών στη Δ. Γερμανία. Μπορώ να μιλήσω μόνο για τον εαυτό μου και για μερικές φίλες μου αλλά πιστεύω ότι ακόμα και η πιο χαλίνοτη υποκειμενικότητα μπορεί να κάνει την αντικειμενική πραγματικότητα ορατή, όταν κάποιος προσπαθεί υπερβυλών να λάβει μέρος στις κοινωνικές διαδικασίες ή, ακόμα καλύτερα, να έρθει σε διάλογο μαζί τους. Η δική μου ιστορία

Η Barbel Bohley, ενεργό μέλος του ειρηνιστικού κινήματος του Αν. Βερολίνου, περιγράφει πώς πρωτοενδιαφέρθηκε για το θέμα της Ειρήνης

νομίζω ότι είναι η τυπική ιστορία μιας γυναίκας της μεταπολεμικής γενιάς. Μερικές απ' τις φίλες μου έχασαν τους πατεράδες τους στον πόλεμο και οι μητέρες τους αναγκάστηκαν «να βάλουν παντελόνια», δουλεύοντας και φροντίζοντας για τα πάντα, έτσι τους έμενε ελάχιστος χρόνος για τα παιδιά. Συχνά ζήλευα αυτές τις φίλες και την ελευθερία τους. Ποτέ δεν ήταν υποχρεωμένες να βρίσκονται στο σπίτι μια συγκεκριμένη ώρα, η σχολική τους εργασία δεν ελεγχόταν ποτέ και συνήθως μπορούσαν να φορέσουν ό,τι ήθελαν, ακόμα και σοσόνια τον Απρίλιο. Τότε μόνο άρχισα να αντιλαμβάνομαι τι ζωή έκαναν οι μητέρες τους, όταν άρχισα να δουλεύω κι έγινα δεκτή στους κύκλους αυτών των γυναικών. Γνώρισα τους φόβους τους: το φόβο του ελεύθερου σαββατοκύριακου, το φόβο μήπως τα παιδιά εγκαταλείψουν το σπίτι, το φόβο της μη προαγωγής στη δουλειά, το άγχος της απόκτησης επιπλέον προσόντων για να πετύχουν την αναγνώριση. Και σε να μην έφταναν αυτά υπήρχαν ακόμα τα ερωτήματα για τα χαμένα τους νιάτα για το πόσο σκληρή ήταν η ζωή τους, για το πως θα τα κατάφερναν όταν θά 'μεναν μόνες στο μέλλον, αν θα μπορούσαν να ξαναζήσουν με κάποιον, μετά από ένα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, που αποφοβίζουν μόνες τους για το κάθεται. Είχαν τόσα πολλά ερωτήματα κι εγώ δεν ήμουν σε θέση να δώσω καμιά απάντηση.

Τότε αισθανόμουν ακόμα ένα με τον κόσμο επειδή ήμουν κορίτσι. Αποφάσισα σε να ήταν κάτι το φυσιολογικό να πάω στο γυμνάσιο κι αργότερα έπαιρνα τον ίδιο μισθό με τους άνδρες για την ίδια δουλειά και είχα τα ίδια δικαιώματα μ' αυτούς και δεν είδα ποτέ την ισότητα σαν πρόβλημα. Το χάσμα έγινε εμφανές πολύ αργότερα.

Οι γυναίκες, ιδιαίτερα στην Ευρώπη και την Αμερική, δεν αγωνίζονται μόνο για ίσα δικαιώματα με τους άντρες, αλλά έχουν επίσης προσπαθήσει να θέσουν ζητήματα -αυτοσυνείδησης, ρόλου, σχέσεων των δύο φύλων και των δικών τους πραγματικών αναγκών και οραμάτων. Έχουν κατανοήσει πως δεν μπορούν πλέον να είναι ικανοποιημένες με τις προσωπικές ευθύνες τους αν δεν θέλουν να δράσουν ανεξέχονα. Κάτω απ' αυτό το πρίσμα το κίνημα διαμαρτυρίας, η πολιτικοποίηση της συνείδησης μέσα στο ειρηνιστικό κίνημα των γυναικών και αρκετές άλλες επίκαιρες κοινωνικές πρωτοβουλίες, αποτελούν εκφάνσεις των διαμορφούμενων αναγκών.

Η πραγματικότητα για τις γυναίκες στη Λαϊκή Δημοκρατία Γερμανίας είναι πολύ διαφορετική. Το δικαίωμα της ισότητας το εξασφάλισε το πρώτο Σύνταγμα και το άρθρο 20 του παρόντος Συντάγματος δηλώνει ότι: «ο άντρας και η γυναίκα είναι ίσοι και έχουν την ίδια θέση σε όλα τα πεδία της κοινωνικής, πολιτικής και προσωπικής ζωής. Η προώθηση των γυναικών, ιδιαίτερα όσον αφορά τα επαγγελματικά προσόντα, είναι καθήκον του κράτους και της κοινωνίας».

Όταν το Μάρτη του 1982 δημοσιεύτηκε ο νέος νόμος που αφορούσε τη στρατιωτική θητεία, τα άρθρα 3,4 και 5 παράγραφος 3 τράβηξαν την προσοχή

μερικών γυναικών διότι ενώ ο παλιός στρατιωτικός κανονισμός του 1962 αναφερόταν πολύ συγκεκριμένα στα ειδικά βοηθητικά καθήκοντα των γυναικών σε περιπτώσεις εθνικού συναγερμού, ο νέος νόμος είναι ασαφής και για το εάν οι γυναίκες εξαιρούνται από την υποχρέωση να φέρουν όπλα.

Αλλά δεν πιστεύω ότι αυτά τα γεγονότα είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο οι γυναίκες έχουν κάνει έκκληση στις αρχές για το νέο νόμο, και θα αρνηθούν να υπακούσουν, αν στρατευτούν. Αν έχεις κατανοήσει πως ζούμε σε μια εποχή που η ανθρωπότητα μπορεί ν' αυτοκαταστραφεί, αν έχεις αισθανθεί τη λεπτότητα του εδάφους πάνω στο οποίο χτίζουμε τις ζωές μας και τη διαρκή παρουσία της αβύσσου κάτω ακριβώς από αυτή τη λεπτή επιφάνεια, δεν μπορείς να παραβλέψεις αυτή τη γνώση της δυνατότητας της ανθρωπότητας για αυτοκαταστροφή, ούτε το γεγονός ότι όλες οι μελλοντικές γενιές θα ζουν με την ίδια ευθύνη που έχουμε εμείς δηλαδή με την επιλογή μεταξύ της αυτοκαταστροφής και της προσπάθειας επίλυσης όλων των προβλημάτων ειρηνικά.

Πολλές από τις εκκλήσεις που στάλθηκαν από γυναίκες οι οποίες εκφράζουν την ανησυχία τους για τις διαγραφόμενες εξελίξεις ούτε καν πήραν απάντηση. Αργότερα οι γυναίκες σκέφτηκαν πως η έλλειψη απάντησης στους φόβους τους τις άφησε ανικανοποίητες κι έστειλαν μια νέα έκκληση, την οποία είχαν υπογράψει 150 γυναίκες με τα ονόματα και τις διευθύνσεις τους, ώστε με αυτό το τρόπο να τονίσουν τη σοβαρότητα της ανησυχίας τους.

Η αντίδραση των αρχών στις συναντήσεις τους με τις γυναίκες (εκ των οποίων μίλησαν με τις μισές) ήταν πάντοτε η ίδια. Σχεδόν πάντα ήταν ο άνδρας που μιλούσε, ενώ ο βοηθός του, μια γυναίκα, καθόταν σιωπηλή στο πλάι του. Τόνισαν το επιχείρημα της ασφάλειας, ότι δηλ. οι γυναίκες ήταν ανόητες αν πιστεύουν ότι ο κύκλος της θίας μπορούσε να σπάσει, ήταν παράλογες και προκλητικές. Κάθε μορφή διαλόγου ήταν αδύνατη.

Όλα αυτά όμως δεν έκαναν τις γυναίκες να χάσουν το κουράγιο τους. Αντίθετα είχαν ανακαλύψει ότι μπορούσαν να εκφράσουν τις σκέψεις τους κι απόκτησαν πιο μεγάλη αυτοπεποίθηση κατά τη διάρκεια αυτής της συνδιαλλαγής βλέποντας τα σημάδια της αθετασιότητας στα πρόσωπα των άλλων. Εγώ εξηγά το μεγάλο τους κουράγιο σαν αποτέλεσμα του ότι απ' τη μια οι γυναίκες έχουν να χάσουν πολύ λιγότερα από ό,τι οι άντρες -συχνά το μόνο που ρισκάρουν, είναι τα παιδιά τους- και απ' την άλλη αρκετές όντως απ' αυτές νοικοκυρές δεν έχουν σχεδόν ποτέ παίξει οποιονδήποτε ηγετικό ρόλο (ήταν πάντα τα κατώτερα κι όχι τα ανώτερα στελέχη).

Στις συζητήσεις τους οι αρχές ανέφεραν συνεχώς το άρθρο 23 του Συντάγματος και υπενθύμιζαν στις γυναίκες ότι έπρεπε να το τηρήσουν. Η πρώτη παράγραφος αυτού του άρθρου λέει: «Η διαφύλαξη της ειρήνης και των επιτευγμάτων της σοσιαλιστικής μητέρας-πατρίδας αποτελεί δικαίωμα και καθή-

κον των πολιτών της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Κάθε πολίτης υποχρεούται να εκτελεί τα καθήκοντά του και να προσφέρει τις υπηρεσίες τους για την άμυνα της Λ.Δ.Γ. σύμφωνα με τους νόμους της χώρας».

Αυτό θέτει το ζήτημα της σχέσης μεταξύ καθήκοντος και ευθύνης. Αυτά τα δύο δε συγχέονται συχνά; Η έννοια της ευθύνης πλαταίνει για να κάνει τα καθήκοντα να φαίνονται πιο αποδεκτά. Ο οικονομολόγος Hans A. Pestalozzi έκανε τα εξής επίκαιρα σχόλια για τη σχέση μεταξύ καθήκοντος και ευθύνης στο βιβλίο του «Μετά από μας, το μέλλον»: «Μπορεί κανείς να φέρει ευθύνη απέναντι στους συνανθρώπους του, απέναντι σε μια κοινότητα, ή σ' όλη τη δημιουργία, στη φύση και στο υπερφυσικό. Αλλά μπορεί να υπάρξει ένα αίσθημα ευθύνης απέναντι στο στρατό, στην εκκλησία σαν θεσμό, η ένα ταμείο συντάξεως, μόνο αν κάποιος ταυτίζεται πλήρως μ' αυτούς τους θεσμούς. Επειδή όμως δεν μπορεί κανείς να βασιστεί σε μια τέτοια ταύτιση, αυτοί οι θεσμοί επιβάλλουν ένα στερεότυπο καθήκον σαν μια κοινή πρακτική συμπεριφορά. Το καθήκον που επιβάλλεται από έξω έχει αντικαταστήσει την ευθύνη που προέρχεται από εσωτερικά κίνητρα».

Τι μας λέει αυτό για την ευθύνη μας απέναντι στους θεσμούς του στρατού και του κράτους και τι για την ευθύνη αυτών απέναντι σε μας; Δεν θα 'πρεπε να βρίσκονται σ' ένα συνεχή διάλογο με τον πληθυσμό ώστε να του δώσουν τη δυνατότητα μιας εσωτερικής ταύτισης; Και τι γίνεται όταν, παρ' όλες τις προσπάθειες η πλήρης ταύτιση δεν είναι δυνατή; Είναι δυνατόν να λυθεί αυτή η αντίφαση ειρηνικά και χωρίς επιθετικότητα; Μπορούμε να γίνουμε πιο ανεκτικοί, ικανότεροι για συμβιβασμό;

Οι απαιτήσεις του καθήκοντος δεν αποθαρρύνουν τις γυναίκες τόσο όσο τους άντρες. Μήπως επειδή οι γυναίκες δεν έχουν ακόμη πάρει την οριστική τους θέση στην κοινωνία; Μήπως επειδή οι γυναίκες είναι πολύ πιο ικανές στο ν' αναλαμβάνουν ευθύνες, απ' ότι οι άντρες, αν θεωρήσουμε ότι η ευθύνη προϋποθέτει ένα στοιχείο αισθηματός;

Το ν' αποφασίσουμε μεταξύ καθήκοντος κι ευθύνης είναι δύσκολο, ιδιαίτερα για κάποιον όπως ένα δάσκαλο του οποίου το συμβόλαιο περιλαμβάνει προ-στρατιωτική εκπαίδευση, κάτι που είναι δύσκολο να συμβιβαστεί με το αίσθημα της ευθύνης. Απέναντι σε ποιον είναι ένας τέτοιος δάσκαλος υπεύθυνος; Στο κράτος, την κοινωνία, τους γονείς, το παιδί, ή τον εαυτό του; Το ζήτημα της ευθύνης δημιουργεί πολλές σκέψεις, κι αυτές χρειάζονται μια κάποια ανεξαρτησία κι ελευθερία από περιορισμούς.

Πιστεύω ότι οι γυναίκες εδώ αρχίζουν τώρα, παρ' όλα τα εμπόδια να αμφισβητούν τον εαυτό τους και την κοινωνία. Έχουν αρχίσει ν' αναρωτιούνται για τη φύση τους και θέλουν να ξέρουν που οδηγούν όλα αυτά, και πως μπορούν να συνεισφέρουν σ' αυτή την αναζήτηση εναλλακτικών λύσεων ακόμη και αδύνατων για την κοινωνία μας.

Θα ήθελα να τελειώσω μ' ένα μικρό ποίημα γραμμένο από έναν ελβετό ιερέα: Πού θα πηγαίναμε αν όλοι έλεγαν πού θα πηγαίναμε και κανένας δεν πηγαίνει να ρίξει μια ματιά που θα πηγαίναμε αν πηγαίναμε

Ελπίζω ότι οι γυναίκες θ' αρχίσουν να πηγαίνουν και να κοιτάνε μαζί με τους άντρες.

Η CGT ξαναγυρίζει στην ταξική πάλη;

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΟΜΜΑΝΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ ΤΗΣ SKF

Τα χαράματα της 5 Ιούνη μια ομάδα εργατών της SKF που πρόσκεινται στη CGT επιχειρήσαν να επανακτήσουν τον έλεγχο του εργοστασίου της SKF στο IVRY. Οι δυνάμεις της αστυνομίας στις 28 Μάη είχαν θάλλει τέλος στην κατάληψη του εργοστασίου που έκτοτε ελεγχόταν από δυνάμεις CRS (MAT).

Στις 5 το πρωί 200 περίπου διαδηλωτές, οπλισμένοι με κράνη, σιδερένιες βέργες, σφεντόνες και σιδερένιες μπίλλες επιχειρούν να ανακαταλάβουν το εργοστάσιο από τα CRS. Οι διαδηλωτές δεν έγιναν αντιληπτοί από τα CRS που φρουρούσαν την είσοδο της οδού Γκίνσπουργκ, μπήκαν στο προαύλιο και μέσα σε 5 λεπτά κατέλαβαν ένα από τα χτίρια του εργοστασίου. Στους τοίχους γραμμένο ένα τεράστιο σύνθημα με μαύρα γράμματα: -η SKF θα ζήσει- CGT IVRY.

Η έφοδος εξελίσσεται γοργά. Οι εργάτες μπλοκάρουν τις εσωτερικές σκάλες του χτίριου. Μεταλλικά ντουλάπια, γραφεία και καρέκλες τοποθετούνται στους διαδρόμους και πίσω απ' αυτά οχυρώνονται τα μέλη της CGT. Η SKF κατασκευάζει τα πολύ γνωστά ρουλεμάν που οι σιδερένιες μπίλλες τους αναδεικνύονται σ' ένα αποφασιστικό όπλο στα χέρια των εργατών.

Οι συγκρούσεις των εργατών με τα CRS γενικεύεται στην περιοχή του Ivry, τη γνωστή αυτή περιοχή εργοστασίων της γαλλικής πρωτεύουσας. Για τις 6 του Ιούλη η CGT είχε οργανώσει συγκέντρωση για το ζήτημα της SKF στο Ivry.

Στις 6 το πρωί πριν ακόμα ξημερώσει, στην πλατεία Γαμβέτα κοντά στο εργοστάσιο συγκεντρώνονται περίπου 300 εργάτες προσκείμενοι στη CGT. Σύντομα συγκρούονται με την αστυνομία που επιχειρεί να τους διαλύσει. Στους δρόμους εμφανίζονται τεθωρακισμένα των CRS ενώ στην περιοχή πετούν και 2 ελικόπτερα.

Τα CRS χρησιμοποιώντας μεγάλες ποσότητες βομβών γκαζού (ασφυξιογόνα) επιχειρούν να κάψουν την αντίσταση των εργατών στο χώρο του εργοστασίου. Η ατμόσφαιρα είναι δηλητηριασμένη. Οι διαδηλωτές προσπαθούν να προφυλακτούν με μαντήλια και απαντούν πετώντας συνέχεια μεταλλικά αντικείμενα και σιδερένιες μπίλλες. Μη μπορώντας να αντιμετωπίσουν περισσότερο τα δακρυγόνα οι εργάτες ανταδιπλώνονται κάτω από το στέγαστρο της ταράτσας για να αποφύγουν τις βόμβες γκαζού. Οι μπίλλες από τα φημισμένα ρουλεμάν της SKF πέφτουν βροχή.

Στις 9.30 καταφθάνουν νέες ενισχύσεις για τη μεριά των CRS. Αναπτύσσονται στη γύρω περιοχή και προσπαθούν να εξασφαλίσουν τον έλεγχο των στρατηγικών δρόμων για να εμποδίσουν το σχηματισμό διαδηλώσεων.

Γύρω στις 10 καταφθάνουν ασθενοφόρα για την παραλαβή των τραυματιών. 2 εργάτες είναι σοβαρά χτυπημένοι στο κεφάλι και μεταφέρονται με ελικόπτερο. Σταδιακά οι διαδηλωτές

υποχωρούν από το εργοστάσιο. Το αποτέλεσμα των αιματηρών συγκρούσεων είναι 32 τραυματίες από τους εργάτες και 28 από τα CRS. Ένας τραυματίας μέσα στις γάζες δεν διατάζει να φωνάξει: -CRS δολοφόνοι- ενώ μεταφέρεται στο ασθενοφόρο. Τα τελευταία μέλη της CGT αποχωρούν από το εργοστάσιο. Στις 11.20' από το γουόκ-τόκυ της αστυνομίας ακούγεται:

-Η κατάληψη της ταράτσας έχει τελειώσει-.

Τίποτα όμως δεν έχει τελειώσει στους δρόμους γύρω από το εργοστάσιο. Στη πλατεία Γαμβέτα στο δεύτερο μέτωπο οι συγκρούσεις γενικεύονται. Ο αριθμός των διαδηλωτών έχει μεγαλώσει σημαντικά ανταποκρινόμενος στο σύνθημα της CGT -να φύγουν τα CRS από το Ivry-

Στις 11 σχηματίζεται διαδήλωση στη πλατεία Δημοαρχείου. Από παντού ακούγεται το σύνθημα: -Μιτεράν αρκετά, τα CRS έξω από το Ivry-. Οι τοίχοι είναι σκεπασμένοι με αφίσες που δείχνουν τη κατοχή του εργοστασίου από τα CRS κάτω από τον τίτλο: -Τα δικαιώματα του ανθρώπου κατά Μιτεράν-. Η πορεία ξεκινά. Οι δυνάμεις της αστυνομίας αποκρούουν να κλείσουν την κυκλοφορία. Τα αυτοκίνητα μπλοκάρονται μπρος στους διαδηλωτές.

Η πορεία φτάνει απέναντι στα CRS που βρίσκονται στη μια άκρη της οδού Vaillant-Couturier. Οι διαδηλωτές βρίσκονται στην άλλη. Κράνη και μαντήλια εμφανίζονται στις πρώτες σειρές της διαδήλωσης. Στα χέρια τους κρατούν πέτρες και μεταλλικά αντικείμενα. Υψώνονται οδοφράγματα ενώ ένα φορητό μετατρέπεται σε αντιασφυξιογόνο όπλο. Στη πλατεία Γαμβέτα φορητά του δήμου και άλλα των εργατών ξεφορτώνουν πέτρες και υλικά για οδοφράγματα. Η περιοχή του Ivry γύρω από το εργοστάσιο της SKF παρουσιάζει εικόνα πεδίου μάχης. Ένα λεωφορείο με σκαμμένα λάστιχα κλείνει το δρόμο και καλύπτει τους διαδηλωτές.

Τα CRS απλώνουν μεταλλικά φράγματα για να εμποδίσουν τους διαδηλωτές να προωθηθούν στην περιοχή που αυτά ελέγχουν.

Μικρές ομάδες όμως των διαδηλωτών περνώντας πλάι στους τοίχους πλησιάζουν στα CRS και εκσφεντονίζουν βόμβες οξέων, σίδερα και μπουλόνια. Τα CRS προσπαθούν να κρατήσουν απόσταση εκτοξεύοντας ασφυξιογόνα. Ένας βαθμοφόρος έξαλλος καλεί τα CRS να κάνουν συλλήψεις.

Προς το απόγευμα οι συγκρούσεις κοπάζουν. Στα CRS καταφθάνουν αναμνηστικά! Οι διαδηλωτές αποσύρονται στο Δημοαρχείο. Τα λόγια που ακούει είναι: -Ποτέ, ακόμα και οι Ναζί, δεν τόλμησαν κάτι τέτοιο στο Ivry-. -Πρώτη φορά γίνεται μια τόσο μεγάλη επέμβαση των δυνάμεων της αστυνομίας σ' αυτή την εργατική περιοχή-. Ο γραμματέας της CGT για την περιοχή Βαλ-ντε-Μαρν, Ζαν Πιερ Πατ ανακοινώνει στους συγκεντρω-

μένους εργάτες την απόφαση να διαλυθούν και -να γυρίσουν στα εργοστάσιά τους να συνεχίσουν τον αγώνα-.

Οι διαδηλωτές απαντούν με τα συνθήματα: -Φαμπιούς- Μιτεράν δολοφόνοι-. -Κρίνουμε

την κάθε εξουσία στα έργα και όχι στα λόγια-. -Συνδικαλιστική ανεξαρτησία-.

Τα ελικόπτερα εξακολουθούν να περιπολούν από τον αέρα. Η συνέχεια θα εξαρτηθεί από τις νέες διαπραγματεύσεις CGT -

εργοδοσίας που ξεκίνησαν το απόγευμα μετά το τέλος των αιματηρών συγκρούσεων καθώς και από την εκκένωση του εργοστασίου από τα CRS.

SKF: μια υπόθεση που διαρκεί

πάνω από δυο χρόνια

Οι δίαιες συγκρούσεις του έγιναν στο εργοστάσιο της SKF ανάμεσα σε εργάτες της CGT και σε δυνάμεις της τάξης έχουν την αιτία τους σε μια διαμάχη που διαρκεί περισσότερο από 2 χρόνια. Με συντομία δίνονται οι κύριες φάσεις αυτής της διαμάχης.

Μάρτης 1983: Το γαλλικό τμήμα της σουηδικής επιχείρησης SKF (κατασκευάζει μπίλλες για ρουλεμάν) αποφασίζει να κλείσει το εργοστάσιό της στο Ivry, που απασχολεί 619 μισθωτούς.

28 Οκτώβρη 1983: Ανακοινώνονται επίσημα 439 απολύσεις, οι άλλοι εργαζόμενοι βγαίνουν

σε προ-σύνταξη FNE ή τοποθετούνται στα άλλα εργοστάσια της SKF στη Γαλλία.

Το ίδιο θράδυ το εργοστάσιο καταλαμβάνεται από μέλη της CGT.

25 Νοέμβρη: Το δικαστήριο διατάσσει την εκκένωση του εργοστασίου.

11 Δεκέμβρη: Το δικαστήριο δίνει την άδεια στην επιχείρηση να πάρει ένα στοκ ρουλεμάν που είχε καταλάβει η CGT.

Δεκέμβρης 83 - Γενάρης 84: συνομιλίες χωρίς αποτέλεσμα ανάμεσα στην εργοδοσία και τα συνδικάτα για να βρεθεί μια λύση στο πρόβλημα.

22 Μάρτη 84: Η -Ουμανιτέ- δημοσιεύει ένα ντοκουμέντο σύμφωνα με το οποίο η εργοδοσία διαχώριζε τους εργαζόμενους ανάλογα με τις πολιτικές και συνδικαλιστικές απόψεις τους. Η εργοδοσία διαβεβαιώνει ότι ποτέ δεν έκανε διακρίσεις.

23 Μάη: Μια επιτροπή εργαζομένων της SKF και των εκλεγμένων κομμουνιστών στο Βάλντι-Μαρν μεταβαίνουν στο Γκέτεμποργκ της Σουηδίας στην έδρα της SKF για να ζητήσουν ν' αλλάξει η απόφαση για κλείσιμο του εργοστασίου.

Αρνητική απάντηση.

10 Απρίλη 85: Η CGT ανακοινώνει ότι είναι έτοιμη να διαπραγματευτεί μια -λύση χωρίς την SKF- υποσχόμενη να ξεκινήσει πάλι η παραγωγική δραστηριότητα με την χρησιμοποίηση των κατελημμένων εγκαταστάσεων.

28 Μάη 85: Το εργοστάσιο που συνεχίζει να είναι συμβολικά κατελημμένο από μερικούς εργάτες της CGT, κυριεύεται από τις δυνάμεις της τάξης. Έντονες αντιδράσεις του ΚΚΓ και της CGT.

4 Ιούνη 85: Το δημοτικό συμβούλιο (κομμουνιστικό κατά πλειοψηφία) του Ivry καταγγέλλει -παραβιάσεις των δικαιωμάτων του ανθρώπου- για τις οποίες υπεύθυνη είναι η σοσιαλιστική κυβέρνηση. Η CGT καλεί σε διαδήλωση για την επόμενη μέρα.

5 Ιούνη 85: Στις 5 τα ξημερώματα 200 μέλη της CGT και εργαζόμενοι στην SKF επιχειρούν να ανακαταλάβουν το εργοστάσιο. Οι συγκρούσεις με τα CRS (γαλλικά M.A.T), που ακολουθούν είναι αιματηρές με τραυματίες και από τις δύο πλευρές.

Τι συνέβη στο Ivry;

Τα γεγονότα που συνέβηκαν στο Ιβρί, ένα από τα πιο σημαντικά βιομηχανικά προάστια του Παρισιού, μπορούν να θεωρηθούν τυχαία. Υποκινήθηκαν μόνο από διαφορές και συγκρούσεις στελεχών της CGT.

Αναμφίβολα η έκταση που τους δόθηκε και το βάρος που απέκτησαν στις σχέσεις σοσιαλιστών-κομμουνιστών στη Γαλλία δεν μπορεί να θεωρηθούν τυχαία. Ένα χρόνο χωρίς τους κομμουνιστές στην κυβέρνηση και μετά τις μαζικές συγκρούσεις των μεταλλουργών της Λωρραίνης με τα CRS, το σοσιαλιστικό κόμμα και η κυβέρνηση του Λωρράν Φαμπιούς προσπαθούν να εξυγιάνουν την οικονομία.

Τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Πολλά. Όπως για παράδειγμα ότι το 1984 ήταν η καλύτερη χρονιά για τις ιδιωτικές επιχειρήσεις τη τελευταία δεκαετία. Μπορεί να σημαίνει ακόμη ότι οι γάλλοι εργαζόμενοι για πρώτη φορά από το 1958 πήραν αυξήσεις κάτω του επίσημου τιμάρθμου. Μπορεί να σημαίνει τέλος ότι από τον αυστηρό κρατικό προϋπολογισμό του 1986 θα συγκεντρωθούν πρόσθετα κεφάλαια για 4 τομείς που οι σοσιαλιστές θεωρούν κρίσιμους και απόλυτης προτεραιότητας. Χωρίς να προκαλεί κατάπληξη 2 από τους 4 τομείς είναι η Άμυνα και η Αστυνομία. Οι άλλοι είναι εκπαίδευση και επιστημονική έρευνα.

Ασφαλώς το ΚΚΓ βρίσκεται σ' ένα αδιέξοδο στρατηγικής. Είναι σπασοθήποτε αδύνατο να υποστηρίξει μια τέτοια πολιτική αλλά και δεν μπορεί από τη μια μέρα στην άλλη να αρχίσει πόλεμο στους μέχρι πριν λίγο συννεργάτες του σοσιαλιστές.

Η περίπτωση της Γαλλίας δεν πρέπει να θεωρηθεί μοναδική. Πέρα από την ιδιαιτερότητα της να είναι η μόνη χώρα της Νότιας Ευρώπης όπου η συνεργασία σοσιαλιστών-κομμουνιστών είχε πάρει επίσημη μορφή, τα ίδια συμβαίνουν στις γειτονικές Ισπανία και Πορτογαλία, αρχίζουν στην Ιταλία και πρόσφατα συνέβησαν και στην Ελλάδα.

Συνήθίζεται να λέγεται ότι το ΚΚΓ επιχειρεί να δημιουργήσει ένα μέτωπο στα εργοστάσια για να δείξει την «αντιεργατική» πολιτική των σοσιαλιστών. Είναι αρκετό αυτό;

Στις διαπραγματεύσεις για λύση στο πρόβλημα της SKF τα στελέχη της CGT

Διαδηλωτής εργάτης στο εργοστάσιο της SKF

δηλώνουν: «Προτείνουμε 36.000 λύσεις. Κάθε φορά που νομίζαμε πως καταλήξαμε κάπου, όλα χαλούσαν». Οι σοσιαλιστές με τη κυβερνητική εκπρόσωπο Τζωρτζίνα Ντυφουά δηλώνουν από τη μεριά τους ότι οι απολύσεις στην SKF έγιναν εν γνώση του τότε κομμουνιστή υπουργού Ραλίτ, που αρνείται με τη σειρά του κάτι τέτοιο. Οι συγκρούσεις όμως, που άρχισαν είχαν σαν αφορμή τους την μεταφορά των μηχανών του εργοστασίου κάτω από την κάλυψη των CRS. Ακόμη και αν τα γεγονότα ήταν προσχεδιασμένα αυτό δεν ήταν σε ηγετικό επίπεδο της CGT.

Μέσα στους κόλπους της CGT είναι γνωστό ότι υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα σε απόψεις για μια δυναμική πολιτική στους χώρους δουλειάς και σε άλλες για

πιο υπεύθυνη στάση. Στη Κ.Ε. της CGT στις 20-21 του Μάη, ο γενικός γραμματέας Χένρυ Κρασούκι δέχτηκε σφοδρή επίθεση από τους γραμματείς της συνμοσπονδίας του Μοντρέιλ, Λουί Βιανέ και Μισέλ Βαρσολάκ. Ο Λουί Βιανέ ήταν πρώτος στις αλυσίδες στο Ιβρί. Η CGT οργάνωνε πανθενικές κινητοποιήσεις την επόμενη των γεγονότων στο εργοστάσιο της SKF.

Οι απόψεις που υποστηρίζουν πως υπάρχει σχέδιο του ΚΚΓ να παρασύρει τη CGT σε αγώνα εναντίον της σοσιαλιστικής κυβέρνησης επικαλούνται την «Ουμανιτέ» που την επομένη των γεγονότων κυκλοφορούσε με προσιπικές αιχμές εναντίον υπουργών και με περιγραφές που θύμιζαν πραγματικό πόλεμο. Κύριος τίτλος «Η ΕΠΙΘΕΣΗ» και άρθρο του αρχισυντάκτη με φράσεις: «Κατέλαβαν την πόλη. Ερείπωσαν τους δρόμους. Πήραν σπίτια. Έπιασαν στέγες».

Είναι αρκετά όμως όλα αυτά για να ερμηνευθεί μια επίθεση εργατών-κομμουνιστών στο εργοστάσιό τους; Κι αν πίσω από όλα αυτά, έστω δεχτούμε, είναι το ΚΚΓ μέχρι που μπορεί να τα καθοδηγήσει και να τα ελέγξει;

Είναι πιο λογικό να δεχτεί κανείς ότι η ανοχή έχει κάποια όρια και εν πάση περιπτώσει όταν μια κυβέρνηση κατεβάζει τα CRS για να αδειάσει τα εργοστάσια τα μηχανήματα του εργοστασίου δεν είναι απαραίτητο να κατέχεται κανείς από αντι-σοσιαλιστικό μένος για να αντιδράσει βίαια.

Τα γεγονότα στην SKF. Η οργανωμένη επίθεση των εργατών, τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν και η κινητοποίηση των κατοίκων του Ιβρί στο πλευρό των εργατών δείχνουν ότι ακόμα κι αν ένα κόμμα μπλοκάρει από την ιδεολογία του, η βάση μπορεί να κινηθεί μόνη της. Μπορεί να στηριχτεί στις δυνάμεις της.

Η κρίση που χαρακτηρίζει τις κοινωνίες της Νότιας Ευρώπης -τα κομμουνιστικά κόμματα είναι συστατικό τους- σήμερα φαίνεται στο Ιβρί, στα ναυπηγεία της Ισπανίας, στους απλήρωτους εργάτες της Πορτογαλίας.

Αύριο πού...;

Robert CHECHLACZ
του Remigiusz

Γεννήθηκε στις 3 Φλεβάρη 1964
Μαθητευόμενος στη σχολή μαθητείας του εργοστασίου Swierczwski.
Συνελήφθη στις 4 Μάρτη 1982
Δικάστηκε στις 8 Σεπτέμβρη 1982 στη Βαρσοβία και καταδικάστηκε από το Στρατοδικείο της περιοχής Βαρσοβίας, σύμφωνα με τη δικαστική απόφαση, σε φυλάκιση 25 ετών και 8 έτη στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων του. Οι κατηγορίες που του αποδόθηκαν είναι: ανθρωποκτονία, συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση, παράνομη κατοχή όπλων, μεταφορά και διανομή προκηρύξεων, ένοπλη επίθεση.
Κρατείται στη φυλακή NVSA (Νοτιοδυτική Πολωνία).

Διεύθυνση της οικογένειάς του:

Jadwiga CHECHLACZ
Ul Niepodleglosci 25 m 10
05700 GRODZISK MAZOWIECKI
POLSKA

Tomasz LUPANOW

του Janusz

Γεννήθηκε στις 3 Σεπτέμβρη 1964.
Γεννήθηκε στις 3 Σεπτέμβρη 1964.
Μαθητευόμενος σε μια σχολή μαθητείας στο Zygatow. Συνελήφθη στις 4 Μάρτη 1982. Δικάστηκε στις 8 Σεπτέμβρη 1982 στη Βαρσοβία και καταδικάστηκε σε φυλάκιση 13 ετών για ένοπλες επιθέσεις, παράνομη κατοχή όπλων, συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση, μεταφορά και διανομή προκηρύξεων. Δικάστηκε από το ίδιο στρατοδικείο με την ίδια δικαστική απόφαση με τον Robert.

Ίδιος ο τόπος κράτησης.

Διεύθυνση της οικογένειάς του:

Janusz LUPANOW
Ul Niepodleglosci 25 m 12
05700 GRODZISK MAZOWIECKI
POLSKA

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
Βαρσοβία, 15 Νοέμβρη 1984

Το Στρατοδικείο της περιοχής της Βαρσοβίας αποτελούμενο από τους: πρόεδρος: Συνταγματάρχης Henryk Urbanowicz

δικαστές: Λοχαγός Lech Lindecki.

Λοχαγός Krzysztof Plichtowicz.

παρουσία του Στρατιωτικού Επιτρόπου Συνταγματάρχη Jozef Wisniewski και με τη συμμετοχή του Γραμματέα, επιλοχία Piotr Marczuk, εξέτασε την αίτηση του Jadwiga Chechlasz με ημερομηνία 1 Σεπτέμβρη 1984, που στάλθηκε στο Πρόεδρο του Συμβουλίου του Κράτους του RPP, ζητώντας χάρη για το γιο του, τον καταδικασθέντα, Robert Chechlasz, προφυλακισμένου από τις 5 Μάρτη 1982 για ποινή φυλάκισης 25 ετών, αποφάνθηκε για την απόφαση του Στρατοδικείου της Βαρσοβίας στις 8/9/82, σχετικά με εγκλήματα (άρθρο 276 και 2κκ, άρθρο 270 και 1κκ, άρθρο 286 κκ, άρθρο 145 και 1κκ) και σχετικά με υποτροπή (άρθρο 210 και 2κκ)

Με τη σύμφωνη γνώμη του Επιτρόπου αποφάσισε να αφήσει χωρίς συνέχεια την αίτηση. Το Στρατοδικείο δεν θεωρεί σοβαρούς τους λόγους της επίκλησης του δικαιώματος χάρης και αποφασίζει με βάση το άρθρο 499 και 1κκ την απόρριψη της αίτησης του Jadwiga Chechlasz με ημερομηνία 1/9/84 που στάλθηκε στο πρόεδρο του Συμβουλίου του Κράτους RPP, ζητώντας χάρη για τον γιο του, τον καταδικασθέντα Robert Chechlasz.

ο πρόεδρος: Συνταγματάρχης Urbanowicz

οι δικαστές: Λοχαγός Lindecki;

Λοχαγός Plichtowicz.

Αντίγραφο:

- στον ενάγοντα

- στον Γενικό Στρατιωτικό Επίτροπο της Βαρσοβίας

αλληλεγγύη

στους εξαιρεθέντες από την αμνηστία
ΠΟΛΩΝΟΥΣ

Παρά την αμνηστία που έδωσε το καθεστώς Γιαρουζέλσκι στις 21 Ιούλη 1984 στους φυλακισμένους πολιτικούς του αντιπάλου, δηλ. στους εργατές και τα άλλα μέλη της «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ», οι φυλακές δεν άδειασαν. Η αμνηστία του στρατηγού είχε πολλές εξαιρέσεις.

Δημοσιεύουμε μια λίστα που συντάξε η Επιτροπή Συμπαράστασης στο Συνδικάτο Αλληλεγγύη της Γαλλίας το περασμένο Φθινόπωρο. Περιλαμβάνει στοιχεία για τους Πολωνούς που εξακολουθούν να βρίσκονται στις φυλακές. Θ' αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες για δυο νέα παιδιά που ο στρατηγός Γιαρουζέλσκι κρατά στις φυλακές του.

Πρόκειται για τον Robert CECILACZ και τον Tomasz LUPANOW, δυο μαθητευόμενους σε εργοστάσια της περιοχής της Πολωνικής πρωτεύουσας. Το πραξικόπημα του στρατηγού Γιαρουζέλσκι τους δρῆκε στα 18 τους χρόνια.

Οι αιματηρές συγκρούσεις στα ορυχεία της Σιλεσίας που διεξήχθησαν τις πρώτες εβδομάδες του πραξικοπήματος, οι απεργίες και το πνεύμα αντίστασης που επικρατούσε μεταξύ των εργατών και των μελών της «Αλληλεγγύης», κινητοποίησαν τους δυο φίλους και την παρέα τους. Το λαϊκό σύνθημα που κυριαρχούσε τότε στη πολωνική κοινωνία: «ο χερμάνος είναι δικός σας, η άνοιξη θα είναι δική μας» έσπρωξε τους νέους αυτούς για να προσφέρουν και τη δική τους συμβολή στην Άνοιξη...

Συγκρότησαν μια παράνομη οργάνωση με σκοπό την ένοπλη αντίσταση στη δικτατορία. Διακινούσαν προκηρύξεις και έντυπο πληροφοριακό υλικό. Η οργάνωσή τους «Ένοπλες Δυνάμεις της παράνομης Πολωνίας» αποφάσισε να συγκεντρώσει όπλα προκειμένου να απελευθερωθούν τα κρατούμενα μέλη

της Αλληλεγγύης στο στρατόπεδο Białołęka. Οι πέντε φίλοι επιτέθηκαν και αφόπλισαν 2 στρατιώτες. Στις 18/2/82 ο Robert τραυματίσε έναν αξιωματικό των ZOMOS, τον SERGENT KAPOS, μέσα σε τραμ της Βαρσοβίας και του πήρε το όπλο.

Οι Robert και Tomasz πιάστηκαν από την Πολωνική αστυνομία στις 4 Μάρτη 1982. Βασανίστηκαν απάνθρωπα στο Palais Mostowski όπως και ο φίλος τους Stanislaw Matejczuk. Καταγγελλίες των γονιών τους για τα βασανιστήρια με ημερομηνία 28/3 δημοσιεύτηκαν στο κυριώτερο παράνομο δελτίο στη Βαρσοβία, στο TVGODNIK MAZOWSZE M. 26.

Στις 8 Σεπτέμβρη 1982 το Στρατοδικείο της Βαρσοβίας επέβαλε τις παρακάτω ποινές στους άλλους νεαρούς πολέμιους της δικτατορίας:

στον Jerzy Sylwester Zyck, 32 ετών, φυλάκιση 6 ετών, γιατί έκρυψε τα όπλα και κάλυψε τους νέους αγωνιστές, στον Stanislaw Matejczuk, 24 ετών, φυλάκιση 6 ετών, στον Tadeusz Wlaszczuk, 19 ετών, φυλάκιση 2 ετών.

Άλλοι 3 φίλοι τους, οι Jaroslaw Wecławski, Tomasz Krekor και Andrzej Hybik καταδικάστηκαν σε 2 χρόνια φυλάκιση με αναστολή.

Πρέπει να σημειωθεί εξάλλου ότι υπάρχουν πολλά ερωτηματικά για το θάνατο του αξιωματικού των μονάδων καταστολής και την κατηγορία της ανθρωποκτονίας στο Robert. Η παράνομη εφημερίδα της Βαρσοβίας PRAWOZADNOSC σημειώνει ότι: «ο τραυματισμός του αστυνομικού ήταν ελαφρός. Για 5 μέρες παρέμεινε στο Νοσοκομείο του υπουργείου Εσωτερικών και η κα-

Αυτή η λίστα δημοσιεύτηκε από τη Γαλλική Επιτροπή Συμπαράστασης στο Συνδικάτο Αλληλεγγύη, το Φθινόπωρο 1984 και περιλαμβάνει πολιτικούς κρατούμενους που παραμένουν στις φυλακές μετά την αμνηστία του στρατηγού Γιαρουζέλσκι στη 21.7.84.

GLEBCKO Maciej

Διεύθυνση: Buczka 20/26 m20, 25004 KIELCE

Γεννήθηκε το 1961, μαθητής νικετρινού, συνελήφθη στις 24.5.82, καταδικάστηκε σε φυλάκιση 3 ετών και 6 μηνών από το Στρατοδικείο της Βαρσοβίας γιατί αρνήθηκε να υπηρετήσει στο Στρατό κατά τη διάρκεια του στρατιωτικού νόμου (άρθρα 224 και 227 του ποινικού κώδικα) κρατείται στη φυλακή Potulice.

KORCZOWSKI Zbigniew

Διεύθυνση: Budowniczych L.60M 51/21 59300 LUBIN

Μεταλλουργός σε ορυχείο χαλκού, πατέρας 2 παιδιών, συνελήφθη στις 20.1.83, καταδικάστηκε σε φυλάκιση 4 ετών για παράβαση των άρθρων 136 §1, 142, 143 (συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση, κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών, προετοιμασία επιθέσεων). Κρατείται στη φυλακή Potulice.

KOW ALSZYK Jerzy

Διεύθυνση: άγνωστη

Γεννήθηκε το 1940, καθηγητής της χημείας στη Πολυτεχνική Σχολή του Οπόλε καταδικάστηκε το 1972 δυνάμει του άρθρου 127 γιατί διέθεσε εκρηκτικά από το αμφιθέατρο της Σχολής για να χρησιμοποιηθούν στην ανατίναξη της Διοίκησης της Πολιτικής Αστυνομίας, σε θάνατο. Πιπνή που έγινε στη συνέχεια 25 χρόνια. Κρατείται στη φυλακή Białystok. (ο αδερφός του που πήρε μέρος στην αναίμακτη ανατίναξη απελευθερώθηκε το 1983 μετά από φυλάκιση 12 ετών).

KUPCZYK Ryszard

Διεύθυνση: KNUROW ANΩ ΣΙΛΕΣΙΑ

Γεννήθηκε το 1946, πρόεδρος της συνδικαλιστικής επιτροπής της επιχείρησης. Συνελήφθη στις 5.4.83 και δικάστηκε στις 16.12.83 δυνάμει του άρθρου 201 (για κλοπή πρώτων υλών και για μελοκάρσιμα της λειτουργίας της επιχείρησης) σε φυλάκιση 5 ετών και πρόστιμο 50.000 τζιου. Κρατείται στις φυλακές Rawicz.

LIPKA Czeslaw

Διεύθυνση: Osiedle Sikorskiego 23 B/2 44240 ZORY

Γεννήθηκε το 194, μεταλλουργός, πατέρας 2 παιδιών, συνελήφθη στις 4.11.82. Καταδικάστηκε από το Στρατοδικείο της Σιλεσίας για παράβαση των άρθρων 126 §1 και 143 (κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών, χρησιμοποίησή τους σε επιθέσεις εναντίον κρατικών χιτριών) σε φυλάκιση 4 ετών και 6 μηνών. Κρατείται στη φυλακή Strzelino.

MATEJCZUK Stanislaw

Διεύθυνση: Okrzeja 4 05700 GRODZISK MAZOWIECKI

Γεννήθηκε το 1958. Φοιτητής της Ιστορίας στο καθολικό Πανεπιστήμιο του Λουμπλίν. Συνελήφθη στις 6.3.82 (κατά τη διάρκεια της ανάκρισης χτυπήθηκε, πιάσει από επιληψία). Καταδικάστηκε από το Στρατοδικείο της Βαρσοβίας στις 8.9.82 δυνάμει των άρθρων 276 και 270 §1 σε φυλάκιση 6 ετών. Κρατείται στις φυλακές Wrocław.

MLODECKI Miroslaw

Διεύθυνση: Szkolna 19/7 59300 LUBIN

Μεταλλουργός σε ορυχείο χαλκού, πατέρας 2 παιδιών, συνελήφθη στις 20.1.83, καταδικάστηκε στις 20.11.83 από το στρατοδικείο του Μποκλάου σε φυλάκιση 3 ετών και 6 μηνών. Κρατείται στις φυλακές Potulice.

MUZYK Jaroslaw

Διεύθυνση: SOSMOWIEC

Καταδικάστηκε σε 6 έτη φυλάκιση για στάση εργασίας σε στρατιωτική επιχείρηση. Κρατείται στη φυλακή Strzelce Opolskie.

Tomasz LUPANOW, 20 ans
condamné à 12 ans
de prison

SOLIDARTE
AVEC
LES EXCLUS
DE L'AMNISTIE
EN POLOGNE

Robert CECILACZ, 20 ans
condamné à 25 ans
de prison

SOLIDARTE

Z NIEOBJĘTYMI AMNISTIA W POLSCE

Robert Cecilacz et Tomasz Lupanow ont le 18 février 1982, blessé accidentellement un militaire, le sergent Kapos, en sortant de la prison son arme. Bien qu'ils ne soient pas les auteurs du crime, ils ont été arrêtés par les autorités, celui-ci est détenu deux jours plus tard.

Malgré leur innocence, ils ont été condamnés à la prison. Robert et Tomasz ont voulu se procurer des armes pour délivrer les membres de Solidarnosc internés dans le camp de Bialystok. Ils ont été arrêtés lors de l'opération, mais condamnés le 9 septembre 1982 à de lourdes peines de prison.

À l'heure où l'on poursuit une guerre terroriste en Pologne, nous devons les aider et les défendre. Nous appelons tous les hommes de bonne volonté dans le monde à venir avec nous l'appellation de comité de promotion polonaise à Robert et Tomasz et, conformément à la loi d'amnistie, leur libération immédiate.

LES AMIS DE ROBERT ET TOMASZ
Le 15 mars 1982
BP 4 - 93301 Aubervilliers cedex

18 lutego 1982 roku Robert Cecilacz i Tomasz Lupanow zostali przemydzeni oddziałem policji Kapos, żołnierze oddziału wojskowego. Nie byli autorami przestępstwa, ale zostali zatrzymani przez władze i osądzeni. Władze wyznaczyły im wyroki więzienne. Robert i Tomasz chcieli zdobyć broń by uwolnić internowanych w Białymostku Solidarności. Zostali aresztowani w czasie operacji, zostały im wyroki więzienne. 9 września 1982 roku osądzeni na ciężkie kary więzienne.

W tym czasie trwa wojna terrorystyczna w Polsce. musimy im pomóc i bronić ich. Apelujemy do wszystkich ludzi dobrej woli by pomóc im w uzyskaniu amnestii i uwolnieniu. Prosimy o pomoc w uzyskaniu amnestii i uwolnieniu.

Nom :
Signature :

3,00 F

HENRYK JABKOŃSKI
Président du Conseil d'Etat
RADA PAŃSTWA
ul. Belwederska
00 761 WARSZAWA
POLOGNE

τάστασή του εξελισσόταν ομαλά. Μετά από 5 μέρες πέθανε. Ποιες ήταν οι αιτίες του θανάτου του;»

Η χρησιμοποίηση της βίας από τους νεαρούς αυτούς αγωνιστές προκάλεσε αρκετές αντιδράσεις από μέλη της παράνομης αλληλεγγύης (NSZZ). Βέβαια οι νεαροί φίλοι του Robert και Tomek δεν είχαν καμία επαφή με το παράνομο συνδικάτο. Το παράνομο δελτίο Tygodnik Mazowski σημειώνει ότι η απομόνωση τους ήταν αιτία της αυταπάτης τους για τη δυνατότητα ένοπλης αντίστασης στη δικτατορία.

Η απελευθέρωση του Robert και Tomek, η απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων που βρίσκονται στις φυλακές του στρατηγού Γιαρουζέλσκι είναι από τα βασικότερα σημεία της δραστηριοποίησης των Πολωνών στη χώρα τους, αλλά και στο εξωτερικό.

Η Επιτροπή συμπαράστασης στη Γαλλία «Οι φίλοι του Robert και Tomek» έχουν τυπώσει ένα καρτ-ποστάλ για να στέλνεται στο Συμβούλιο του Κράτους στη Πολωνία, μια αφίσσα και προκηρύξεις. Το υλικό αυτό διατίθεται στο: Librairie Publico, 145, rue Amelot - 75011, Paris.

POKORSKI Andrzej

Διεύθυνση: Piastowa 5/3 44300 WODZISLAW SLASKI

Γεννήθηκε το 1950, Εργάτης. Συνελήφθη στις 12.9.82. Καταδικάστηκε στις 18.5.83 από το στρατοδικείο της Σιλεσίας δυνάμει των άρθρων 276 §1, 2, 3, και 136 §1 (επίθεση με δυναμίτη σε μνημείο που συμβόλιζε τη πολωνο-σοβιετική φιλία) σε φυλάκιση 3 ετών και 6 μηνών. Κρατείται στο Strzelino.

PUKACZ Zenon

Διεύθυνση: Zera Szarymskiego 44/11 WROCLAW

Γεννήθηκε το 1949, Εργάτης. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση 4 ετών.

TRZASKO Andrzej

Διεύθυνση: OLESNICA κοντά στο WROCLAW

Συγκολλητής. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση 2 ετών και 6 μηνών.

ZABIELSKI Stanislaw

Διεύθυνση: Jastrzebia 7/11 59300 LUBIN

Μεταλλουργός σε ορυχείο χαλκού, πατέρας ενός παιδιού, Συνελήφθη στις 20.1.83 (στη διάρκεια της ανάκρισης βασανίστηκε άγρια) και καταδικάστηκε σε φυλάκιση 5 ετών και 6 μηνών. Παρέμεινε 1 χρόνο σε νοσοκομείο βαριά τραυματίας από τα βασανιστήρια. Κρατείται στη φυλακή Strzelino.

ZUBIK Leszek

Διεύθυνση: Plac Zwyciestwa 6/26 44300 WODZISLAW SLASKI

Γεννήθηκε το 1950, Εργάτης. Συνελήφθη στις 23.10.82. Καταδικάστηκε στις 19.5.83 δυνάμει των άρθρων 276 και 136 §1 (ανατίναξη μνημείου της πολωνοσοβιετικής φιλίας) σε φυλάκιση 3 ετών και 6 μηνών. Κρατείται στη φυλακή Strzelino.

ZACZEK Andrzej

Διεύθυνση: Dunikowskiego 4/10 VARSOVIE

Γεννήθηκε το 1950, Τυπογράφος. Συνελήφθη στις 1.9.83. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση 3 ετών και 6 μηνών γιατί τύπωνε παράνομο υλικό του συνδικάτου. Κρατείται σε φυλακή της Βαρσοβίας, οδός Rakowiecka 37.

FURMANSKI Aleksander

Διεύθυνση: GOSTYNIN.

Εργάτης στα ναυπηγεία Λένιν του Γκντάνσκ. Συνελήφθη τον Νοέμβριο του 1982 και καταδικάστηκε για παράβαση των άρθρων 166 και 270 (απειλή και εξύβριση οργάνων της εξουσίας) σε 3 έτη φυλάκιση.

MATUSZEWSKI Henryk

Διεύθυνση: Skokow κοντά στο JAROCIN

Γεννήθηκε το 1954. Φοιτητής. Καταδικάστηκε από στρατοδικείο γιατί αρνήθηκε να υπηρετήσει τη θητεία του σε φυλάκιση 4 ετών. Κρατείται σε φυλακή του Wrocław

GRAJCZUK Andrzej

Διεύθυνση: Azeczcin άγνωστη

Γεννήθηκε το 1954. Εργάζοταν στα ναυπηγεία του Στεντίνο. Συνελήφθη στις 1.5.84 για εξύβριση οργάνων της πολιτοφυλακής και καταδικάστηκε σε φυλάκιση 1 έτους. Κρατείται στη φυλακή Braniewo.

SARABUDA Jan

Διεύθυνση: SZCZECIN άγνωστη.

Συγκολλητής. Συνελήφθη την πρωτομαγιά 1984 για εξύβριση οργάνων της πολιτοφυλακής. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση 1 έτους στη φυλακή Braniewo.

πίσω από τη βιτρίνα...

ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΘΕΑΜΑ ΚΑΙ Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΧΩΡΟΥ»

Οι εκλογές-θέαμα τελείωσαν. Κι αν πιστεύουμε αυτά που βλέπουμε, που ακούμε, που διαβάζουμε, όλοι βγήκαν νικητές. Και το ΠΑΣΟΚ που, όντας μειοψηφία του «εκλογικού σώματος», σχημάτισε Κυβέρνηση και η ΝΔ που αύξησε τους ψήφους ως και τα διάφορα ορθόδοξα, ανανεωτικά κι «επαναστατικά» Κ.Κ. — παραδοσιακά και «ριζοσπαστικά» — που διατήρησαν, συνολικά, τη δύναμη που είχαν και τις προηγούμενες παρά το εκλογικό σύστημα το «ληστρικό», τις επιθέσεις και τα λοιπά γνωστά. Αλλά όχι μόνον για αυτό. Αλλά και, κυρίως, γιατί κατάφεραν και τούτη τη φορά και με άνεση, όπως και πριν, να παρυσώρουν στο παιχνίδι τους το σύνολο των «σκεπτομένων» συμπατριωτών μας. Απ' αυτή την άποψη, έχουμε μια σαφή, συντριπτική νίκη των πολιτικών κομμάτων του συνολικού κοινοβουλευτικού τόξου από την «άκρα δεξιά» ως την «ακρότατη αριστερά». Οι ελληνικές λαϊκές δυνάμεις, σε αγαθή συμφωνία με τους προνομιούχους των τάξεων και των στρωμάτων που συγκροτούν την «ηγεσία» του έθνους, έδωσαν τη συγκατάθεσή τους για τη συνέχιση του καθεστώτος που αδιάκοπα εκφράζει τις κοινωνικές σχέσεις εδώ. Αυτό είναι το κύριο χαρακτηριστικό και τούτων των εκλογών. Η αναμέτρηση, έστω και σ' αυτό το πεδίο, το εκλογικό, έγινε ουσιαστικά και κύρια, έξω από τα όρια των κοινωνικών συγκρούσεων. Αυτές παραμορφώθηκαν, εκτροχιάστηκαν θα λέγαμε και πήραν τη μορφή εκλογικής αναμέτρησης ανάμεσα στο «σκότος και το φως», στη «δεξιά» και στην «αριστερά», όπου οι παραδοσιακές «αριστερές» δυνάμεις παρουσιάστηκαν σαν διακοσμητικά στοιχεία στο περιθώριο του πίνακα που είχαν φιλοτεγήσει οι «μονομάχοι» των προνομιούχων ηγετικών ομάδων. Οι παραδοσιακές «αριστερές» δυνάμεις, παρά τις φιλότιμες προσπάθειές τους, δεν έγιναν ακόμα δεκτές στη λέσχη των προνομιούχων, του κατεστημένου, που παίρνει μέρος στη διαχείριση της εξουσίας. Φαίνεται, πως αυτή η λέσχη δεν έχει πιστέψει ακόμα πως «αλλαγή δεν γίνεται χωρίς το ΚΚΕ», πως η «συμπαρατάξη των δυνάμεων της αλλαγής είναι αναγκαία για να γίνει». Αντίθετα, φαίνεται να πιστεύει πως δεν χρειάζεται, επί του παρόντος, να αυξηθούν τα μέλη της λέσχης κι από τ' «αριστερά». Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη. Οι κοινωνικές συγκρούσεις βρίσκονται σε ύφεση. Παρακολουθούν, όπως δείχνουν τα πράγματα, την οικονομική ύφεση, ανατρέποντας έτσι τη θεωρία που επιμένει πως οι οικονομικές υφέσεις, οι κρίσεις του συστήματος ακολουθούνται από ανακάλυψη των κοινωνικών αγώνων, από όξυνση των κοινωνικών συγκρούσεων. Αν μέσα στα κοινωνικά στρώματα των εργαζόμενων και καταπιεζόμενων και μέσα στις ομάδες των ανέργων και των μισοάνεργων κι όλων εκείνων που σπράχνονται και συγκρατούνται στο περιθώριο, υπάρχει κάποια άνοδο του πυρετού, της διάθεσης για αγώνα, αυτό δεν έχει περάσει τα όρια ασφαλείας που θα επέτρεπε αλλαγές στις θέσεις, αλλαγές στο συσχετισμό των δυνάμεων ανάμεσα στις συνολικές πολιτικές ηγεσίες που συγκροτούν, σε πολιτικό επίπεδο, και συγκρατούν γερό το σύστημα. Για τώρα, οι πολιτικές ηγε-

σίες ας παραμείνουν η καθεμιά «εφ' ώ ετάχθη» — και βλέπουμε. Θ' απορροφηθούν όταν υπάρξει ανάγκη. Για τώρα, πρέπει να είναι ικανοποιημένες γιατί έχουν αναγνωριστεί σαν θετικές προσφορές στο σύστημα και έχουν πει σαν ισότιμες με τις άλλες ηγεσίες στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Ότι υπολογίζονται σαν ουσιαστικά του στοιχείου, όχι μόνο γιατί δέχονται τους όρους αυτού του παιχνιδιού, αλλά και γιατί παίζουν κι αυτές ρόλο

κοινωνικές που θέλουν περισσότερο να εκφραστούν από μια θέση διαφορετική από τα ηγετικά κατεστημένα του «ευρύτερου χώρου» παρά να δραστηριοποιηθούν σε μια «άλλη» κατεύθυνση. Αυτές τις κατηγορίες τις ενδιαφέρει περισσότερο να αναγνωριστούν σαν κάτι άλλο, να πορευτούν παράλληλα με την παράδοση, να λογαριάζονται σαν ηγεσίες κάποιων (ασταθών) ομάδων που, όπως έδειξε η ολιγόχρονη πείρα διαχείρισης της ε-

κή ακόμα στ' όνομα του «εφικτού», του «κινδύνου της επιστροφής της δεξιάς» και άλλων τέτοιων προβολών πολιτικών που δίνουν τα πλεονεκτήματα στους προνομιούχους του συστήματος. Το γεγονός ότι αυτές οι μικρές ομάδες ή «νεφελώματα» δεν έχουν βάσεις κοινωνικές, τις κάνει να πορεύονται κατά πως φυσάει ο άνεμος και τελικά να μπουρδουκλώνονται θεωρητικά και πολιτικά έτσι που «διαλύονται» στα παραδοσιακά σχήματα ή σ' εκείνα που αναδύονται κάτω από πολυποικίλες πιέσεις που αρχίζουν από την ανάγκη αλλαγών για τη λειτουργικότητα του συστήματος και φτάνουν στην ανάγκη δημιουργίας «πολιτικών φορέων» ικανών ν' απορροφήσουν αποτελεσματικά τις κάποιες κάπως επικίνδυνες εξάρσεις της λαϊκής δυσανεξικίας. Μαζί, λοιπόν, με την απομυθοποίηση του «χώρου» γίνεται και η απομυθοποίηση των «ανένταχτων». Στην κατηγορία των τελευταίων, όμως κινούνται και μερικές ομάδες που είναι ενταγμένες ιδεολογικά, αλλά ανένταχτες πολιτικά. Μερικές απ' αυτές, δεν έχουν καταφέρει την ιδεολογία τους — όπως συνηθίζουμε να λέμε τις επιθυμίες — να την κάνουν πολιτική πράξη — με όλη την πλατειά σημασία του όρου. Υπάρχει μια ισχυρή ταλάντευση στις πολιτικές επιλογές. Κι αυτό συντελεί σε, ουσιαστική, αδρανοποίησή τους. Ενώ άλλες, που προσεγγίζουν τις απόψεις των διάφορων αποχρώσεων του αναρχισμού, βρίσκονται κι αυτές μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας και ενώ μερικές ικανοποιούνται στις μιμήσεις και στην εξωτερική με τις πράξεις τους της ολοκληρωτικής έλλειψης «αναρχικής παιδείας» — ως μας επιτραπεί ο όρος — άλλες έχουν πάρει την άγνοια γραμμή της συνθηματολογίας που δεν είναι, στην ουσία, διαφορετική από τη γραμμή της παράδοσης.

Το ΠΑΣΟΚ διαθέτει τα φόντα να διαχειριστεί ακόμα την κρίση του συστήματος που του έχουν εμπιστευτεί με τη συγκατάθεση, μάλιστα, πλατειών κατηγοριών εργαζόμενων. Η Ν.Δ. ανασυντάσσεται. Τα πολυώνυμα ΚΚ παίζουν καλά το ρόλο των «κακών» για το σύστημα, των «καλών» για τους εργαζόμενους, έτσι που να διευκολύνεται η παγίδευση των συνειδησεων σε όσο το δυνατό ακίνδυνο σημείο, ενώ, σίγουρα, θα κερδίσουν παραχωρήσεις που θα τους επιτρέψουν δυναμικότερη παρουσία στη Βουλή και την πολιτική σκηνή. Κι όλ' αυτά με τη λαϊκή συγκατάθεση! Δεν χρειάζεται να κλείσουμε αυτό το κομμάτι με ερωτήματα ή με συνταγές του τύπου «τί να κάνουμε;». Μερικές, ελάχιστες διαπιστώσεις προωθήσαμε. Και σύντομες, δηλαδή, χωρίς χειροπιαστές — ονομαστικές, λέει ένας φίλος — αναφορές και αναλύσεις. Από εδώ και πέρα ο καθένας... ας σκεφτεί, ας προτείνει κι ας... πράξει.

Η Μυθολογία της Δομής της Κυβέρνησης

Η συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της εξουσίας εκφράζει τα καπιταλιστικοσοσιαλιστικά πρότυπα ανάπτυξης. Αντανακλά ένα επίπεδο παραγωγής, διανομής και, γενικά, διαχείρισης όπου το πολύμορφο Κράτος — και στην περίπτωση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και σ' εκείνη του «σοσιαλιστικού» τρόπου — επεμβαίνει αποφασιστικά. Τότε υπάρχει ανάγκη δημιουργίας «ισχυρού Κράτους» που γίνεται είτε με τις παραδοσιακές κοινοβουλευτικές διαδικασίες, μέσα από τη αναμόρφωση του Δικαίου είτε με μεγαλύτερη στρατηγική κοπή της δημόσιας — και της ιδιωτικής — ζωής. Το Κράτος-πρόνοια, το Κράτος Δικαίου, το «Σοσιαλιστικό» ή το «Λαϊκό Κράτος» εκφράζουν αυτή την τάση. Μ' αυτό επιχειρείται μεγαλύτερος έλεγχος, αυστηρότερος κι αποτελεσματικότερος όλων των δραστηριοτήτων. Στη διάρκεια της διαμόρφωσής του παρουσιάζονται είτε ανάγλυφα είτε καμουφλαρισμένα πολλών ειδών συγκρούσεις ή καλύτερα συγκρούσεις μεταξύ πολλών μικρότερων ή μεγαλύτερων, παλιών ή νεοδιαμορφωμένων και νεοδιαμορφούμενων κοινωνικών ομάδων: τεχνοκράτες της οικονομίας (και σε πολιτικό επίπεδο) εναντίον παραδοσιακών οικονομικών ιδρυμάτων — νέα διευθυντικά στελέχη «κοινωνικοποιημένων», ή όπως αλλιώς, ε-

λυτου ελέγχου μ' εκείνους που θέλουν να μείνουν τα πράγματα όπως έχουν και, ύστερ' από μια ολόκληρη σειρά τέτοιου χαρακτήρα συγκρούσεων που μπλέκονται κι αυτή στη γενικότερη κοινωνική σύγκρουση — που ποτέ δεν παύει — τέλος συγκρούσεις αλληλομπλεκόμενες.

Αυτό το πλέγμα συγκρούσεων — αντιθέσεων εκφράζει στο πολιτικό — κυβερνητικό-εκτελεστικό επίπεδο η προσπάθεια αναδιάρθρωσης των δομών της Κυβέρνησης. Οι «πολιτικές ευθύνες» συγκεντρώνονται — γίνεται προσπάθεια να συγκεντρωθούν — σ' όσο γίνεται λιγότερα χέρια, με τελική αναφορά του πρωθυπουργού (κι όχι του πρόεδρου της Δημοκρατίας όπως γινόταν παλιότερα). Ο βαθμός επιτυχίας της προσπάθειας θα εξαρτηθεί από το συσχετισμό δυνάμεων των ομάδων που συγκρούονται όπως αυτός διαμορφώνεται μέσα και κύρια στο ΠΑΣΟΚ, όπου αυτές έχουν τους συνειδητούς αλλά και ασυνειδητούς εκφραστές τους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η «συντηρητική» παράδοση δεν είναι προνόμιο της «Δεξιάς» αλλά ότι φωλιάζει μέσα μας, μέσα σ' εκείνους, ιδιαίτερα, που δουλεύουν στα ιδρύματα που έχει αναπτύξει το κατεστημένο: Βουλή, πολιτικά κόμματα, διοίκηση, συνδικαλιστικές οργανώσεις κλπ. Κι όταν ακόμα εμφανίζονται σαν εικονοκλάστες, ριζοσπάστες, ανανεωτικοί κι άλλα τέτοια.

Φυσικά, οι νέες δομές δεν γίνονται γιατί το θέλει ο κ. Παπανδρέου. Γίνονται — όσο γίνονται — κάτω από τις πραγματικές ανάγκες του ελέγχου της συνολικής κοινωνικής ζωής, της προσπάθειας κατάκτησης όσο γίνεται μεγαλύτερης λαϊκής συγκατάθεσης στο σύστημα και όσο γίνεται μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας ελέγχου των όποιων αντιδράσεων των εργαζόμενων και καταπιεζόμενων που έχουν φτάσει σε κάποιο επίπεδο συνείδησης της θέσης τους. Ο κ. Παπανδρέου ενεργεί κι εδώ με τους τρόπους που πιστεύει πως τονώνει τον χαρισματικό του — όπως τον λένε και οι «εχθροί» — χαρακτήρα!

παιρησεων εναντίον της κατηγορίας των μονοπωλιακών-ιδιωτικών επιχειρήσεων του είδους: νέα συνδικαλιστικά στελέχη των εργαζόμενων κατηγοριών που «μετέχουν» στη νέα διανομή της παραγωγής εναντίον των παραδοσιακών και κομματικών συνδικαλιστικών στελεχών συντεχνιακά συμφέροντα εναντίον της προσπάθειας που καταβάλουν τα νέα αφεντικά της διαχείρισης μεγάλου μέρους της οικονομίας για συντριβή του «κορπορατιβισμού» και «άνοιγμα» των διαφόρων κλάδων σύγκρουση εκείνων που έχουν τοποθετηθεί υπέρ της προγραμματισμένης παραγωγής και του, όσο γίνεται από-

στη διαμόρφωσή τους και τη διαμόρφωση των συνθηκών της διεξαγωγής του. Αν τώρα, οι «δημοκρατικές διαδικασίες» δεν είναι άσφογες, αυτό δεν σημαίνει ότι και δεν λειτουργούν. Ο αναμάρτητος πρώτος...

ξουσίας και της κρίσης από το ΠΑΣΟΚ, είναι έτοιμες να προσφέρουν ως «σύμβουλοι» τις υπηρεσίες τους. Ύστερα, ξεμπροστιαστήκαν οι ανένταχοι. Δείχτηκε καθαρά ότι ορισμένες ομάδες που αυτοτοποθετούνται στην κατηγορία αυτή δεν είναι καθόλου ανένταχτες. Είναι ενταγμένες στο πολιτικό παιχνίδι με τους ίδιους όρους που έχουν ενταχθεί οι ομάδες της παραδοσιακής Αριστεράς. Και ξεκινώντας από εκεί, παζαρεύουν κάθε φορά τη «συμπαρατάξη» τους, τη «συνεργασία» τους ή και την απορρόφησή τους την ουσιαστική και τυπι-

